

Chồng Trước Đuối Tôi Cửa

Contents

Chồng Trước Đuối Tôi Cửa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	39
7. Chương 7	47
8. Chương 8	55
9. Chương 9: Chương 9	63
10. Chương 10	69

Chồng Trước Đuối Tôi Cửa

Giới thiệu

Truyện tình cảm có lẽ không ai lường trước được rằng đi một vòng tròn trái đất cả hai lại gặp nhau,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-truoc-duoi-toi-cua>

1. Chương 1

Mở đầu

Thời gian theo hợp đồng đã đến, tất cả đều kết thúc.

Đường Ngọc nhắm mắt, vuốt ve nhẵn cười trên ngón áp út trái của mình một lần cuối cùng, nó theo mình suốt cả một năm; những chuyện đã xảy ra trong một năm này, dài giống như là cả đời; có thương tâm, thống khổ, tim đập nhanh, còn có yêu say đắm sâu sắc không ức chế được.

Đến tận cùng là từ khi nào, cô đã không khống chế được tình cảm của mình, quên quy định đã xem trên hợp đồng giấy trắng mực đen ban đầu? Không được yêu Ngô Hạo Thiên! Nhưng tất cả đều chậm, đợi cô phát hiện mình yêu anh, còn chưa kịp thổ lộ, cô đã bị người đàn ông lãnh khốc vô tình đó khiến cho thương tích đầy mình.

Tim của cô, người của cô đều thuộc về anh, mà giữa bọn họ lại chỉ là một cuộc giao dịch, hôn nhân của bọn họ là hàng thật giá thật; cuộc sống hôn nhân một năm của cô trị giá ba chục triệu, ba chục triệu!

“Ha ha. . .” Đường Ngọc cười lạnh, mặt của cô, chẳng biết lúc nào đã chảy đầy nước mắt, cả người run rẩy, cả tim cũng lạnh.

Cô hiểu, Ngô Hạo Thiên muốn chẳng qua là một người phụ nữ, đóng giả thành vợ của anh, vô luận người vợ này có yêu anh hay không, hoặc chỉ lên giường vì tiền bạc của anh, anh đều không để ý; Ngô Hạo Thiên không cần tình yêu, càng sẽ không yêu, anh ta đối với tất cả mọi người đều tàn nhẫn.

Nhưng tất cả đều đã muộn, bọn họ không trở về được nguyên điểm để làm lại; Đường gia phá sản, hợp đồng của bọn họ. . . . Cũng chỉ là một âm mưu mà thôi; Đường Ngọc rơi lệ như suối trào, cô run rẩy lấy chiếc nhẫn ra, trong phút chốc, cả trái tim cô đều đau, giống như cô lấy ra không phải là một chiếc nhẫn tình xảo, mà là rút ra thứ quan trọng nhất từ trong tim cô.

Ràng buộc duy nhất giữa cô và anh, cũng chỉ có chiếc nhẫn này, hôm nay trả lại cho anh, bọn họ sẽ thật sự không còn quan hệ gì nữa.

Đường Ngọc hung hăng đập chiếc nhẫn lên bàn, nhấc túi hành lý nhỏ bên cạnh, đi ra ngoài cửa.

Đi ra biệt thự nhà họ Ngô, Đường Ngọc liếc mắt nhìn chỗ mình sinh sống suốt một năm lần cuối cùng, từ nay về sau cô muốn quên tất cả ở nơi này, chôn thật sâu cảm tình của cô dành cho anh ở trong lòng.

“Ngô Hạo Thiên. . . . Gặp lại sau.” Đường Ngọc tự lẩm bẩm, cúi đầu, theo đường nhỏ ở khu biệt thự đi xuống chân núi.

Chợt, phía sau truyền đến tiếng gầm chói tay của xe hơi, Đường Ngọc theo tiếng quay đầu nhìn lại, đèn xe mãnh liệt đâm vào đáy mắt cô, còn chưa lấy lại tinh thần, chiếc xe kia đã vọt tới như mất khống chế.

“Rầm!” sau tiếng đùng, Đường Ngọc bị chiếc xe gào thét mà qua đùng bay, túi hành lý cũng văng ra ngay sau đó, rơi tùm lum.

Cả người Đường Ngọc đầy máu nằm trên mặt đất, máu chậm rãi chảy xuống theo đường xuống dốc, thấm ướt túi hành lý bên cạnh. . . .

Mấy ngày mưa dầm liên tiếp rồi cuộc cũng qua, ánh mặt trời sáng chói, ấm áp chiếu cả vùng đất.

Đường Ngọc rồi cuộc tốt nghiệp, tâm tình cũng trở nên tươi lên theo khí trời tốt; cô tạm biệt từng bạn học rồi chuẩn bị về nhà, chưa đi hai bước, đã bị tiếng kêu sau lưng gọi lại.

“Này, Đường Đường!”

Đường Ngọc khẽ nghiêng người, liền nhìn thấy đồng đảng Tả Hiểu Thiên vội vã chạy tới.

“Đường Đường! Cậu làm gì đi nhanh thế?” Tả Hiểu Thiên bắt mắt chớp chớp.

“Về nhà.” Đường Ngọc tiếp tục đi về phía trước.

“Dù sao đã tốt nghiệp, về nhà gấp như vậy làm gì! Không bằng chúng ta cùng đi tìm chút niềm vui?” Tả Hiểu Thiên thần thần bí bí nói.

“Việc vui?” Đường Ngọc cơ hồ phun ra hai chữ này từ trong kẽ răng, nhớ lần trước Tả Hiểu Thiên nói tìm thú vui, chính là bảo cô đến hợp đêm, nói cho đẹp là “thêm kiến thức”, nhưng thật ra là Tả Hiểu Thiên muốn ngắm trai đẹp.

Trời mới biết kết cấu não của Tả Hiểu Thiên rồi cuộc là cái gì? Từ nhỏ cùng nhau lớn lên với cô ấy, trong đầu cô ấy, trừ trai đẹp ra, thì vẫn là trai đẹp; trừ phi đầu óc của Đường Ngọc cô cũng bị hư rồi, mới có thể theo con điên này đi tìm việc vui!

“Đừng như vậy, Đường Đường!”

“Đừng gọi mình Đường Đường!”

Đường Ngọc nghĩ đến cô gái từ nhỏ đến lớn luôn miệng gọi cô Đường Đường, cô liền nhúc nhích đầu, Tả Hiểu Thiển rất cuộc từ đầu nhìn ra cô có quan hệ với “đường”?

“Cậu họ Đường, dĩ nhiên gọi cậu Đường Đường rồi. . . .” Tả Hiểu Thiển nói thầm, thấy Đường Ngọc vẫn không để ý tới cô, cô rất cuộc đã trút giận, nói ra sự thật.

“Ai yêu, cái này không phải trọng điểm! Đường Đường, mình nói tìm thú vui, nhưng thật ra là muốn dẫn cậu đi xem mắt.”

“Xem mắt?” Đường Ngọc rất cuộc đứng tại chỗ, liếc xéo đồng đảng đang nhăn nhó bên cạnh, “Tại sao mình cần xem mắt?”

“Cái này. . . .” Tả Hiểu Thiển nhìn bạn tốt lãnh đạm, nuốt một ngụm nước bọt, “Cậu đã hai mươi mốt, nên tìm một người đàn ông để cưới.”

“Nhàm chán.”

“Cậu đi xem một chút thôi! Nghe nói điều kiện đối phương không tệ, dáng dấp không tệ, gia thế cũng tốt, mặc dù nhà cậu có tiền, không cần tìm con rể rùa vàng! Nhưng tóm lại cậu phải lập gia đình, lập gia đình trễ không bằng lập gia đình sớm, đi xem một chút cũng không sao mà. . . . Này này! Đường Đường, cậu đừng đi. . . .”

Đường Ngọc đã chạy xa, Tả Hiểu Thiển nhọc chí dậm chân.

Đường Ngọc chính là như vậy, bình tĩnh chừng chặc hơn những cô gái cùng lứa, làm cho người ta không đoán ra cô đang suy nghĩ gì, ngay cả đồng đảng từ nhỏ lớn lên cùng với cô ấy như cô, cũng không bắt được tâm tư của cô ấy, giống như ai cũng không cách nào đi vào thế giới của cô ấy.

Cô tự giấu bùi môi, không biết ở tương lai, người như thế nào, mới có thể bắt sống trái tim Đường Ngọc.

Đường Ngọc bỏ qua Tả Hiểu Thiển trực tiếp ngồi xe về nhà, cô vừa đi vào cửa chính, đã cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Cha, mẹ biết hôm nay cô trở về, nếu là lúc trước, bọn họ nhất định sẽ xuất hiện ở cửa nghênh đón cô, nhưng cô đã đi vào phòng khách rồi, lại cả một bóng người cũng không thấy.

Sắc mặt Đường Ngọc trầm xuống, trong lòng cảm thấy khác thường.

Tả Hiểu Thiển đánh giá Đường Ngọc rất đúng, gia cảnh Đường Ngọc không tệ, mặc dù không phải nhà rất giàu có, nhưng công ty nhà họ Đường, cũng xem như nổi bật trong ngành điện tử; chín đời nhà họ Đường đều chỉ có một người con, đến thế hệ này của Đường Ngọc, cũng chỉ có một người con gái, cho nên sau khi Đường Ngọc sanh ra, trong nhà vẫn nuôi dạy cô như một bé trai.

Hôm nay Đường Ngọc hai mươi mốt tuổi không chỉ có việc học ưu tú, tính tình cũng là kín kẽ chừng chặc, phàm là gặp phải chuyện khó giải quyết, đều không hốt hoảng như những cô gái bình thường, ngược lại càng thêm tỉnh táo.

Đường Ngọc đặt hành lý ở trong phòng khách, nhẹ chân nhẹ tay đi tới lầu hai, cô nghĩ, nếu như trong nhà có trộm, lấy thuật phòng thân của cô, tự vệ cũng không thành vấn đề .

Đi đến trước thư phòng, cô dừng bước chân lại, nghe được bên trong truyền đến thanh âm ba mẹ mình.

“Đường Lam Tường, tại sao anh không nói sớm cho em biết? Tại sao cho tới bây giờ, anh còn muốn gạt em, gạt cái nhà này!” Là mẹ Đường Ngọc, thanh âm của Mạc Lan run rẩy.

“Lan nhi, anh. . . . anh thực xin lỗi em.”

Đường Ngọc xuyên thấu qua khe cửa, nhìn thấy ba đang quỳ gối trước mặt mẹ mình.

“Anh chính là vì cái nhà này, vì công ty, mới có thể mượn công ty tín dụng mười triệu, nhưng. . . Nhưng, công ty đã không còn cách nào vực dậy, chúng ta sẽ phá sản.”

Công ty tín dụng, phá sản, mười triệu! Cho dù tỉnh táo như Đường Ngọc, nghe mấy từ này thì cả người run lên, lạnh lẽo cực độ trong nháy mắt từ lòng bàn chân sinh ra, khiến cả người cô vô lực.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Lan nhi, em và con gái đi đi! Chúng ta không có tiền trả cho người của công ty tín dụng, bọn họ sẽ không bỏ qua cho chúng ta! Em đi đi, đi ngay đi, con gái trở về, hai người liền đi chuyển bay gần nhất, đến nhà em trai em ở Singapore tránh một chút, đợi. . . đợi chuyện này. . .”

“Không, em không đi! Chuyện sẽ không được giải quyết, em chết cũng phải cùng chết với anh.”

Đường Lam Tường và Mạc Lan ôm nhau thật chặt, Đường Ngọc càng thêm khóc không ra nước mắt.

Tại sao? Tại sao mấy tháng không gặp, trong nhà đã xảy ra chuyện như vậy? mười triệu! Tại sao phải mượn mười triệu? Nếu như còn không có mười triệu, người của công ty tín dụng có thể làm ra bất cứ chuyện gì!

Đường Ngọc không sợ người của công ty tín dụng, nhưng ba mẹ của mình già rồi, bọn họ vì cái nhà này, vì cô, đã bỏ ra quá nhiều, vô luận như thế nào, bọn họ cũng không thể có chuyện, cô nhất định phải kiên cường, cho dù là bán máu, bán mình, cô cũng sẽ trả hết mười triệu này!

“Con gái, con về lúc nào?” Mạc Lan mở cửa thư phòng ra, liền nhìn thấy con gái của mình dựa lưng vào vách tường, sắc mặt tái nhợt.

“Con làm sao vậy?” Mạc Lan vội vàng lau nước mắt ở khóe mắt, đưa tay đỡ Đường Ngọc xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, “Con. . . đã nghe?”

Tứ chi Đường Ngọc lạnh như băng, ánh mắt kiên định nhìn về phía người cha đang hút thuốc lá trong thư phòng, nở nụ cười khổ, vẫn cười thật bình tĩnh.

“Mẹ, mẹ và ba đến Singapore tránh một thời gian đi, chuyện mười triệu để con giải quyết.”

“Con. . .” Mạc Lan mới há miệng, quyền nói chuyện đã bị ông xã của mình cướp đi, “Con gái, đây là chuyện của người lớn.”

“Cha, mẹ, con đã trưởng thành, chuyện mười triệu con nhất định có thể giải quyết, hiện tại thời gian cấp bách, hai người mau trở về phòng dọn dẹp hành lý, nếu không người của công ty tín dụng tới, không đi sẽ không kịp.”

Đường Ngọc nói xong, lập tức không để ý về mặt phản đối của cha, mẹ, không cho bọn họ cơ hội cãi lại, liền đẩy ba mẹ về phòng, cô thì xuống lầu kêu một chiếc xe taxi, đợi cô trở lên lầu thì ba, mẹ đã bằng tốc độ nhanh nhất, thu thập qua loa mấy bộ y phục; y phục cũng không nhiều, chỉ chứa trong một túi du lịch nhỏ.

“Hộ chiếu, tiền mặt. . . Được, đều lấy đủ.” Đường Ngọc kiểm tra hết nhu phẩm cần thiết, nhận lấy túi hành lý trên tay ba, ba người ngồi vào xe taxi đi mất.

Trên đường đến sân bay, Đường Ngọc cuối cùng hiểu rõ mọi chuyện từ miệng của ba.

Ba tháng trước, nhà máy điện tử của nhà họ Đường nhận được một đơn đặt hàng từ nước ngoài, mặc dù còn chưa có ký hiệp ước, nhưng Đường Lam Tường cho là nhất định nắm chắc đơn hàng nước ngoài này, để sớm hoàn thành nhiệm vụ trong đơn đặt hàng, Đường Lam Tường ở dưới tình huống chưa có ký hiệp ước, đã thông báo sản xuất số lượng lớn, ai ngờ sau khi tạo ra số lượng hàng lớn, đại biểu hải ngoại lại thay đổi chủ ý, ký hợp đồng với tập đoàn Ngô thị lớn hơn.

Trừ một số hàng lớn, lại không tiêu thụ được ra ngoài, Đường Lam Tường vì bù đắp lỗ hổng tiền bạc, đầu tiên là vay ngân hàng, lại bị cự tuyệt, ông chỉ có thể thế chân hăng, vay công ty tín dụng mười triệu.

Nói xong những chuyện này, Đường Lam Tường không ngăn được nước mắt, ông chợt cầm tay con gái mình, nghẹn ngào: “Con gái, ba thực xin lỗi con và mẹ con, là ba vô năng. . .”

“Ba! Tin tưởng cin.” Lại một lần nữa, Đường Ngọc kiên định nhìn hai người, “Con nhất định sẽ nghĩ biện pháp trả hết mười triệu.”

Đường Ngọc nhìn cha mẹ lên máy bay xong, sợ hãi cô dần xuống ở đáy lòng, chợt ùn ùn kéo đến.

Mặc dù Đường Ngọc thề son sắt với cha mẹ không thành vấn đề, nhưng cô chỉ là một cô gái vừa tốt nghiệp đại học, mười triệu đối với cô mà nói, quả thực là con số quá lớn, trả nợ càng là chuyện cực kỳ khó!

Cô về đến nhà, xem sơ lược báo cáo tài chính của hãng ở trong thư phòng, số tiền còn lại trong sổ thật ít ỏi, sau khi trừ đi tiền phân phát cho các nhân viên, chỉ còn dư lại khoảng mười mấy vạn mà thôi, so với số tiền nợ khổng lồ, căn bản không đáng nhắc tới.

Không thể không thừa nhận, nguyên nhân chủ yếu khiến nhà họ Đường phá sản lần này, đúng là do quyết định sai lầm của cha, ông quá mức gấp rút, nhưng tập đoàn Ngô thị đứng đầu ở trong ngành điện tử, lại giành đơn đặt hàng với một công ty nhỏ, thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Đường Ngọc xui xẻo ở trên sô pha mềm mại, luống cuống bức tức, rốt cuộc đi đâu mới có thể kiếm được tiền? Mười triệu cũng không phải là số lượng nhỏ, một cô gái như cô, hiện tại lại không có nghề nghiệp, làm sao có thể kiếm được mười triệu ở trong khoảng thời gian ngắn?

Lúc này, cô đã không có quyền lợi hối hận quyết định của mình, cha mẹ tuổi tác đã cao, sự phá sản của nhà họ Đường cũng đã kích cô rất lớn, khi mình vừa tốt nghiệp, đã phải gánh chịu trách nhiệm gia đình, vô luận đường phía trước khó khăn cỡ nào, cô đều phải cắn răng đi tiếp.

Sợ hãi như sóng triều đen nhánh, cắn nuốt lòng của Đường Ngọc, cô cố nén nước mắt dâng lên vì sợ, tự nói với mình nhất định phải kiên cường, tuyệt đối không được khóc.

Nhưng bây giờ đi làm khẳng định không kịp rồi, cho dù là bán sạch máu trên người mình, cũng không đủ một triệu; lý trí nói cho cô biết, tiền vốn duy nhất của cô chính là thân thể mình, mà chuyện cho tới bây giờ, bán mình cũng là phương pháp gom được mười triệu nhanh nhất.

Rốt cuộc, Đường Ngọc làm một quyết định to gan, cô cắn răng, vì trả hết món nợ, coi như là bán mình, cô cũng sẽ không tiếc.

Đêm đã khuya, trong thành phố xa hoa, hộp đêm xa hoa truy lạc, có vẻ cực kỳ mập mờ.

Ngô Hạo Thiên vừa mới trở về nước, bởi vì chuyện trong nhà nên rất là buồn bực, bạn lâu năm liền gọi anh ra ngoài chơi, giải buồn; đi tới điểm hẹn, ngoài cửa hộp đêm “Động Tình”, anh nheo cặp mắt quan sát các loại nam nữ ra ra vào vào.

Anh vốn muốn tìm chỗ “nhất túy giải thiên sầu”, lại không nghĩ rằng, bạn lâu năm lại hẹn anh đến hộp đêm; đối với loại địa phương này, trong lòng Ngô Hạo Thiên tự có định luận.

Ở nơi ngộp trong vàng son này, chỉ có những giao dịch bẩn thỉu, phụ nữ làm việc ở chỗ này, có ai không phải là vì tiền bạc mà bán thân thể mình? Từ linh hồn đến thân thể họ, đều tản ra mùi vị làm anh ghê tởm.

Tiền bạc thật sự là vạn năng sao? Ngô Hạo Thiên cười lạnh, anh luôn xem thường phụ nữ bán thân thể, để thu tiền, chẳng lẽ họ không thể đi tìm công việc nghiêm chỉnh để nuôi sống mình?

Khi Ngô Hạo Thiên xuất hiện ở cửa phòng, Dương Lập Thanh lập tức nhảy dựng lên từ ghế sô pha, đi tới trước mặt anh, anh ta thấy ánh mắt lạnh như băng của Ngô Hạo Thiên, trong lòng biết người này nhất định hận chết anh ta.

Dương Lập Thanh lấy lòng ôm bờ vai của anh, dẫn anh ngồi lên ghế sa lon, vừa đi vừa giải thích: “Chúng ta nói thế nào cũng lâu rồi chưa gặp, nể mặt mũi đi, đừng có mới vừa gặp đã bày ra vẻ mặt chằm chằm.”

Ngô Hạo Thiên giương cằm, dưới ánh đèn mộng ảo trong phòng, cặp mắt màu hổ phách của anh, giống như hai cây chủy thủ bén nhọn, chọc thẳng lòng người, “Cậu kêu tôi tới đây, còn muốn tôi cho cậu xem vẻ mặt tốt đẹp?”

Anh hừ lạnh, rõ ràng không cho bạn lâu năm bậc thang đi xuống.

“Ai, làm người tốt thật là khó khăn.” Dương Lập Thanh rót đầy một ly Whisky, đưa cho Ngô Hạo Thiên, “Tôi vừa nghe nói ông cụ nhà cậu ép cậu xem mắt, liền ngựa không ngừng vó đến giải cứu cậu, cậu không cảm kích tôi thì thôi, còn hiểu lầm ý tốt của tôi!”

“Cả cậu cũng nghe nói?”

Dương Lập Thanh nhún vai, “Ông cụ nhà cậu đã buông lời cho tất cả danh viện thực nữ, chỉ cần gả vào nhà họ Ngô, ông lập tức nhường ra vị trí tổng giám đốc, vừa vào cửa liền thành tổng giám đốc phụ nhân, ngay cả em gái tôi nghe tin tức này, cũng đã không kịp chờ bảo tôi hẹn cậu ra ngoài!”

“” Ngô Hạo Thiên vừa nghe, nhíu chặt chân mày.

“Đừng nhìn tôi như vậy, chúng ta làm bạn bao năm? Tôi làm sao có thể bán cậu cho em gái mình?”

“Hừ, cậu cũng không dám!” Ngô Hạo Thiên cầm ly rượu, cạn sạch, rượu cồn cay khiến trong lòng anh thấy đắng.

Nói tới Ngô Hạo Thiên liền nhúc nhích đầu, mấy năm trước, cha của Ngô Hạo Thiên, Ngô Thanh Tuyền từng hứa hẹn với anh, nếu muốn đón lấy tập đoàn Ngô thị, phải kết hôn trước hai mươi bảy tuổi.

Nhưng mấy năm nay Ngô Hạo Thiên thường ở nước ngoài, vì sự nghiệp, cơ hồ đến mất ăn mất ngủ, thời gian đón nhận tập đoàn sắp đến, nhưng anh vẫn chưa có cô bạn gái nào.

Ông cụ nhà họ Ngô tức giận, phát ra tối hậu thư, bảo Ngô Hạo Thiên lập tức chuẩn bị đi xem mắt, cần phải giải quyết chuyện hôn nhân trong vòng một tháng!

Ngón tay thon dài của Ngô Hạo Thiên, giơ cái ly chân dài trong suốt lên, anh thật sự không hiểu nổi, kết hôn hay không có liên quan gì đến việc đón nhận tập đoàn?

Dương Lập Thanh thấy sắc mặt Ngô Hạo Thiên càng ngày càng khó coi, cũng hiểu được anh đang khổ không thể tả, mặc dù Ngô Hạo Thiên không nói, nhưng với giao tình nhiều năm của họ, sao không hiểu được cá tính của anh?

Nếu để cho Ngô Hạo Thiên đàm phán với người khác ở trên thương trường, cho dù là đối thủ khó phá nhất, anh cũng sẽ nghênh đón thành công, nhưng về phụ nữ. . . . Muốn Ngô Hạo Thiên động tình, còn khó hơn lên trời.

“Thật ra thì ta có một chủ ý thôi. . . .”

Ngô Hạo Thiên giật giật khóe miệng, “Nếu là chủ ý tôi thì đừng nói.”

“Nhưng bây giờ cậu chỉ có con đường này có thể đi.”

“Có lời gì thì nói mau.”

Dương Lập Thanh suy nghĩ một chút, tiến tới trước mặt Ngô Hạo Thiên, nói ra ý nghĩ của mình, “Thật ra thì cậu có thể tìm một người phụ nữ giả kết hôn.”

“Cậu cũng quá xem thường ông cụ nhà tôi, giả kết hôn? Cậu cho rằng có thể gạt được ông?” Ngô Hạo Thiên xì mũi coi thường.

“Tôi nói giả kết hôn, cũng không phải như cậu nghĩ, chúng ta có thể tìm một người phụ nữ giả làm vợ của cậu, ký kết hợp đồng hôn nhân với cô, thời gian do chính cậu định, trước tạm thời qua cửa ải này của cha cậu, chờ cậu tiếp nhận tập đoàn, rồi ly hôn. . . .”

“Cậu nói không sai. . . .” con người màu hổ phách trong treo lạnh lùng của Ngô Hạo Thiên liếc qua.

“Như thế nào? Cậu cũng cảm thấy chủ ý này không tệ?”

“Quả nhiên là chủ ý tôi.” Ngô Hạo Thiên để cái ly xuống, đôi tay ôm ngực, “Cậu cho rằng ông cụ nhà tôi dễ bị qua mặt thế? Người phụ nữ kết hôn với tôi, nhất định bị ông ấy tra rõ tổ tông tám đời.”

“Chúng ta có thể tìm một người gia cảnh trong sạch. . . .” Dương Lập Thanh còn chưa nói hết lời nói, cửa chính chợt bị đẩy ra.

“Ai yêu, tôi nói sao hôm nay hỉ thước[1] lại hót trước cửa chúng ta, nguyên lai là khách quý đến cửa!”

Chị Quế - ma ma duy nhất ở “Động Tình”, lắc lắc mông từ ngoài cửa đi vào, đằng sau có hai cô nàng đi theo.

Ngô Hạo Thiên nhú lại mày kiếm, trong mắt lạnh lẽo, “Ai cho bọn họ vào?”

Chị Quế ở trong vòng danh lợi đã lâu, cũng biết nhìn sắc mặt khách. Vẻ lúng túng chợt lóe lên, bà ta chuyển qua nịnh hót, nói với Dương Lập Thanh bên cạnh: “Dương tổng, thật ngại, chúng tôi tới chậm, tôi đã mang người tới dựa theo sự phân phó của ngài, ngài xem. . .”

Bà dùng ngón tay chỉ cô gái sau lưng, nháy mắt, một cô nàng mặc áo đỏ trong đó, hiển nhiên biết Dương Lập Thanh, lắc lắc mông liền vòng qua chị Quế, đặt mông ngồi ở bên cạnh Dương Lập Thanh, tay nhỏ bé không an phận vòng quanh cổ của anh ta, chu môi đỏ mọng, giọng nũng nịu ôn ền nói: “Dương tổng, sao ngài lâu vậy mới đến?”

Dương Lập Thanh không để ý cô nàng làm nũng trong ngực, nhỏ giọng nói với Ngô Hạo Thiên: “Đừng nói tôi không đủ nghĩa khí, tôi đã tìm cho cậu một người phụ nữ giả kết hôn rồi.”

“Cậu nói cái gì? Người phụ nữ cậu chọn cho tôi là gái ở hộp đêm? Cậu biết rõ tôi ghét phụ nữ bán thân vì tiền nhất!” Ngô Hạo Thiên cơ hồ là giận dữ hết.

Tên ngỵ này, coi như tìm phụ nữ giả kết hôn, cũng không nên tới hộp đêm! Thật xem ông cụ nhà anh già rồi nên hồ đồ sao?

Dương Lập Thanh vỗ vỗ bả vai Ngô Hạo Thiên, “Không phải mỗi người đàn bà đều bán thân như cậu nghĩ, cô gái này giao cho cậu, tôi đi tiêu dao trước, suy nghĩ thật kỹ ‘chủ ý tồi’ của tôi.” Nói xong, anh ta liền ôm cô nàng áo đỏ đi ra ngoài.

~~[1]Hỉ thước: ở Việt Nam được gọi là ác là, bồ các, ác xác. Hỉ thước là một loài chim định cư trong khu vực châu Âu, phần lớn châu Á, tây bắc châu Phi. Nó là một trong vài loài chim trong họ Quạ (Corvidae) có tên gọi chung là ác là và thuộc về nhánh phân tỏa cận Bắc cực của ác là “đơn sắc”.

Chị Quế đứng ở phía sau nãy giờ thấy Dương Tổng rời đi, vội vàng quay đầu nịnh hót giới thiệu với Ngô Hạo Thiên: “Ngô tổng, để tôi giới thiệu, đây là cô gái mới tới hộp đêm chúng tôi, Đường Đường, cô ấy là sinh viên tốt nghiệp đại học! Đường Đường, đừng đứng không, nói chuyện đi!”

Móng tay đỏ tươi của chị Quế hung hăng bấu cô gái như cọc gỗ bên cạnh, dùng giọng nói chỉ có họ có thể nghe để nói nhỏ: “Chẳng lẽ cô quên, ban đầu cầu xin tôi cho cô ở lại như thế nào? Hiện tại cô lại muốn làm cọc gỗ sao? Nếu thế hiện tại cút ra ngoài ngay, bảo người của công ty tín dụng chém chết cô!”

Tuy là nói như vậy, chị Quế vẫn không cho cô gái bên cạnh lầy cớ rời đi, lôi kéo cánh tay của cô, đẩy tới trước mặt Ngô Hạo Thiên, “Tôi đã theo phân phó của Dương Tổng, tìm một cô gái gia thế tuyệt đối trong sạch cho ngài, tôi đã dẫn cô ấy đến bệnh viện kiểm tra, bây giờ cô ấy còn là xử nữ!”

“Haaaa...!” Ngô Hạo Thiên giống như nghe được chuyện rất buồn cười, gương mặt núp ở trong bóng tối, lộ ra nụ cười giễu cợt.

Đã nghe thấy Ngô Hạo Thiên có danh xưng “mặt lạnh” ở trên thương trường, lời đồn nói anh không hề cho phụ nữ chút tình cảm hay thể diện gì, hôm nay gặp được, quả nhiên danh bất hư truyền.

Chị Quế hơi khiếp đảm nhìn nhìn cô gái trước mặt, vì cô, cũng vì danh tiếng của Động Tình, vụ làm ăn này nhất định phải tiếp tục, bà hít sâu một cái, nói tiếp: “Ngô tổng, tôi chỉ phụ trách dẫn người, nếu như ngài hài lòng, ngài có thể dẫn đi; nếu như ngài không thích loại mặt hàng này, tôi sẽ giúp ngài xem xét. . .”

“Bà rất ôn ào. . .” Ngô Hạo Thiên vẫn trầm mặc, rốt cuộc không thể nhịn được nữa cắt đứt lời nói của chị Quế.

“Cái gì?” Chị Quế sừng sốt, nghĩ ngợi chút liền hiểu rõ ý tứ của Ngô Hạo Thiên, vội vàng gạt đầu đồng ý, “Được, vậy tôi không quấy rầy nhã hứng của Ngô tổng nữa, hai người từ từ. . . Từ từ tán gẫu.” Chị Quế liếc mắt nhìn cô gái mình dẫn vào lần cuối, vắn eo rời đi giống như là giải thoát.

Ánh đèn trong phòng mờ mờ, chỉ thích hợp hoạt động ở khoảng cách gần; nhưng cho dù là đứng ở khoảng cách rất gần, Đường Ngọc cũng không thể thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông trước mặt mình dưới ánh đèn mờ mờ.

Không sai, vì nhanh chóng kiếm được tiền, cô đã sớm buông tha tự ái, buông tha tất cả, nếu đã đi tới tình trạng hiện tại, muốn quay đầu lại đã là không thể nào.

Hiện tại từ bỏ, dù không bị chị Quế trong hộp đêm kéo đi bán thân, cũng bị người của công ty tín dụng tìm được, chặt tay chặt chân; trước sau đều chết, không bằng dứt khoát lần này.

Trong căn phòng yên tĩnh tựa hồ có thể nghe được tiếng tim đập của hai trái tim có tâm sự riêng.

Cuối cùng, Đường Ngọc hít một hơi thật sâu, đặt mông ngồi ở bên cạnh Ngô Hạo Thiên, học bộ dáng của anh, cầm chai rượu trên bàn lên, rót rượu đầy ly, bưng lên ngửa đầu uống cạn.

Bởi vì uống quá nhanh, rượu cay đâm cổ họng, Đường Ngọc bị nghẹn đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, vừa ho khan vừa nói: “Khụ khụ. . . . Tôi. . . . Khụ khụ khụ, tới đây bán thân. . . .”

Ngô Hạo Thiên sững sốt, anh có nghe lầm không? Cô gái này mới vừa nói cái gì? Bán thân!

Đột nhiên, đáy lòng tự nhiên sinh ra một cảm giác chán ghét vô cùng, kết luận của anh đã lấy được chứng minh, phụ nữ ở đây, quả nhiên có thể vì tiền bạc bán tất cả, bao gồm thân thể!

Ngô Hạo Thiên khẽ nghiêng đầu, Đường Ngọc vừa vặn nhấc mắt, vừa vặn nhìn vào hai mắt không có chút nhiệt độ kia.

Người đàn ông ở dưới ánh sáng mờ mờ, tóc đen nhánh rơi xuống che kín mi mắt của anh, góc cạnh gương mặt rõ ràng, bao quanh hai mắt lạnh như băng, môi mỏng của anh nhẹ nhàng nhếch lên, mang theo sự giễu cợt không thể xem nhẹ, mặt mũi anh tuần lộc ra sự phóng túng.

Một nháy mắt kia, Đường Ngọc lại ngây người mà nhìn, tất cả ngôn ngữ cô đã chuẩn bị trong lòng, đều phải nuốt xuống khi đối diện ánh mắt lạnh như băng của anh, tim đột nhiên đập nhanh, khiến cho cô vội vàng hốt hoảng mở to mắt.

“Cô muốn bán bao nhiêu tiền?” Ngô Hạo Thiên đột nhiên nắm cầm Đường Ngọc, dùng sức kéo cô vào trong ngực mình.

Giọng nói trầm thấp như có ma lực, bò đầy thân thể Đường Ngọc, cô không thể điều khiển tự động nhìn vào ánh mắt lạnh như băng của anh lần nữa.

“Hử? Nói cho tôi biết, cô muốn bán bao nhiêu tiền?” Ngô Hạo Thiên khó được có kiên nhẫn hỏi lần nữa.

Đường Ngọc quật cường cắn chặt môi dưới, cả người đã run rẩy, cô trả lời ra con số ở đáy lòng: “Mười. . . . triệu!”

Trong ánh mắt lạnh như băng của Ngô Hạo Thiên chợt hiện lên giễu cợt, anh cũng không giật mình, “À? Cô cho rằng cô đáng giá mười triệu sao?”

“Anh chỉ cần cho tôi mười triệu, cái gì tôi cũng có thể đồng ý với anh. . . .”

Đường Ngọc còn chưa nói hết lời, cô đã bị ngoại lực đột nhiên xuất hiện vịn đầu, trên môi, bị nhiệt độ lạnh lẽo chặn lại, cô kinh hãi, đôi môi hơi mở, đầu lưỡi của Ngô Hạo Thiên chạy trên hàm răng cô, nhân cơ hội trượt vào trong miệng của cô.

Ngô Hạo Thiên giống như làm cho hả giận, chiếm đoạt lung tung trên môi Đường Ngọc, đặt toàn bộ phiền muộn vào nụ hôn này, bất kể người đối diện thống khổ như thế nào, bị gặm cắn như thế nào; cho đến khi anh nghe thấy một tiếng ưm, lúc này anh mới buông người trong ngực ra.

“Thế nào? Không phải cô nói vì mười triệu, cái gì đều có thể làm sao? Hôn cô một chút đã không chịu nổi?” Ngô Hạo Thiên móc một cái khăn tay sạch sẽ ra từ trong túi, nhẹ nhàng lau sạch khóe miệng của mình, giống như nụ hôn vừa rồi là thứ gì không sạch sẽ.

“Chỉ là, làm nghề này như cô, cũng nên luyện bản lãnh kiếm sống thật giỏi mới phải, giả bộ xử nữ còn chưa đủ? Còn muốn giả bộ ngây thơ? Cho rằng đây là nụ hôn đầu của cô?”

“Anh khốn kiếp. . .” Đường Ngọc cất giọng quát chói tai, cô đã bị người đàn ông xấu xa trước mắt này làm giận đến không kịp nghĩ nhiều, vung tay lên muốn đánh vào mặt của Ngô Hạo Thiên, nhưng nửa đường bị Ngô Hạo Thiên nhanh tay lẹ mắt bắt được cánh tay của cô.

“Thế nào? Bị tôi nói trúng, thẹn quá thành giận rồi hả?” vẻ khinh thường trong mắt Ngô Hạo Thiên càng thêm đậm, “Loại phụ nữ chịu làm tất cả vì tiền như cô, đừng mơ tưởng lấy được một phen tiền nào từ người tôi.” Ngô Hạo Thiên nói xong, hất cánh tay mảnh mai trong tay ra, đứng lên, hờ hững đi ra ngoài.

Đường Ngọc xấu hổ không chịu nổi, cố nén nước mắt, đứng lên từ trên ghế salon, hô to với người đàn ông phía trước: “Cái tên vô lễ này, người đứng lại đó cho ta!”

Ngô Hạo Thiên dừng lại, Đường Ngọc đã vọt tới trước mặt anh, cô cao ngạo hất cằm lên, trong mắt đã chứa đầy nước mắt, cô cắn chặt răng, nhưng không chịu cho nước mắt rơi xuống, lúc nói chuyện còn mang theo giọng mũi buồn buồn: “Ta cho người biết, ta không phải loại phụ nữ như lời người nói!”

“Thật sự xin lỗi, cô là loại phụ nữ nào, tôi không hề có hứng thú biết.”

“Người đứng lại đó cho ta, nghe ta nói hết lời!” Đường Ngọc rống giận, cô chưa bao giờ gặp người đàn ông nào xấu xa như vậy, “Cái tên tự cho là đúng này, thực sự quá phẫn rồi ! Người cho rằng người nào sanh ra, đều ngậm thìa vàng như người sao? Người cho rằng những phụ nữ ở hộp đêm, đều cam tâm tình nguyện làm cái nghề bẩn thỉu này sao sao? Không có ai thích người khác sờ mình, ngủ với mình, còn bị người khác phỉ nhổ!”

Ngô Hạo Thiên nheo mắt lạnh lại, tỉ mỉ quan sát cô gái cay cú trước mắt, cô tựa hồ không để ý nước mắt đang chảy trên mặt, phần trang điểm cũng bị khóc trôi, bộ dạng quật cường lý luận với mình của cô, khiến anh rất là ngoài ý muốn.

“Người cho rằng chính người cao giá lắm à? Cũng chỉ là công tử nhà giàu, cậy vào trong nhà mình có tiền, thì ra ngoài ăn chơi đàn đúm, người cũng chỉ là đồ phá của!”

Đường Ngọc khóc đến đầu óc choáng váng, trải qua mấy ngày nay, vì kiếm được mười triệu, cô nghĩ hết tất cả biện pháp, vẫn phải đi đến bước này.

Khi biết trong nhà vay nợ, bị phá sản cô cũng không có khóc; lúc đưa cha mẹ đi Singapore, cô cũng không có khóc; nhưng khi cô đối mặt người đàn ông này, không phân tốt xấu mà nhục nhã, lòng tự ái không còn lại bao nhiêu của cô, càng bị anh chà đạp không đáng giá một đồng.

Giờ khắc này, tất cả uất ức đều bị hóa thành lửa giận, “vụt” một tiếng dốt lên, lửa giận, nước mắt kèm theo tự ái của cô, khiến cả người cô đều là gai.

Tầm mắt đã mơ hồ khiến Đường Ngọc không thấy rõ tên xấu xa trước mắt, cô hít mũi một cái, xoay người rời đi, lại bị Ngô Hạo Thiên bắt lấy cánh tay.

Chỉ nghe thanh âm trầm thấp của người đàn ông phía sau: “Cô đã nói chỉ cần cho cô mười triệu, cô sẽ làm tất cả, không bằng chúng ta làm một giao dịch, tôi cho cô mười triệu, cô. . .”

Ngô Hạo Thiên nghiêng người tiến lên, cố ý tựa vào lưng cứng còng của Đường Ngọc, từ từ cúi đầu, như có như không tựa vào trên vai của cô, cột nhả thở ra khí nóng.

Đường Ngọc cắn chặt răng, khẽ nguyên rủa một tiếng “Khốn kiếp”, lại lặp lại chiêu cũ một lần nữa, xoay người vung tay lên, hung hăng tát một cái lên mặt anh.

Một tiếng “chát” thanh thúy vang lên.

“Người thật khiến cho ta ghê tởm! Coi như người cho ta 20 triệu, ta cũng không muốn gặp lại người.”

Ngô Hạo Thiên sờ sờ má phải bị đánh, cô gái này thật đúng là cay cú, xuống tay lại rất ác; nhìn bóng lưng rời đi của Đường Ngọc, chẳng biết tại sao, trong lòng của Ngô Hạo Thiên, nổi lên hăng hái đùa giỡn.

Ít nhất trong hai mươi bảy năm sống trên đời của anh, chưa có cô gái nào dám hô to gọi nhỏ với anh, đáng tiếc chỉ là một cô nàng ở hộp đêm, nếu như. . . gia thế của cô trong sạch, anh thật nguyện ý chơi một “trò chơi vợ chồng” với cô.

2. Chương 2

Đường Ngọc ra khỏi phòng, liền bị chị Quế canh giữ ở cửa, kéo mạnh đến phòng nghỉ ngơi.

Vừa vào cửa, chị Quế liền mắng ra: “Bà thấy mày thật là sao chổi! Mày không nhớ đi cầu bà thế nào à? Quỳ gối trước mặt của bà khóc nói, mày cần rất nhiều tiền, chỉ cần có người ày mười triệu, cái gì mày cũng chịu làm! Thế nào, hiện tại lại đổi ý rồi hả? Mày cho hộp đêm là sân chơi sao? Bà thấy mày cũng không cần ra ngoài làm việc, tìm công ty tín dụng, trực tiếp đi chịu chết đi. . .”

Đường Ngọc cúi đầu, nước mắt còn vươn ở trên mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, cả người cũng run rẩy; mặc dù chị Quế nói khó nghe, nhưng câu nào cũng đâm trúng chỗ đau của cô.

Đường Ngọc tỉnh táo lại, phần uất trong lòng rốt cuộc hóa thành hư không ở trước mặt hiện thực, hiện tại cô hối hận, hối hận vừa rồi hành động theo cảm tính; nếu như không phải cái tên đàn ông tự cho là đúng kia, nói chuyện quá khó nghe, cô cũng sẽ không nhất thời hồ đồ, nhưng bây giờ hối tiếc đã không kịp rồi!

Chị Quế còn mắng gì đó nữa, nhưng Đường Ngọc đã không nghe được, dần dần, tiếng mắng chửi không còn, có thể là chị Quế đã mắng đến miệng đắng lưỡi khô rồi, trước khi bà đi, còn phần hận dùng móng tay nhọn, hung hăng bầu vào mặt Đường Ngọc hai cái, sau đó phun một ngụm nước bọt, nói xong, chị Quế liền gọi người ném Đường Ngọc ra ngoài từ cửa sau.

Trong đêm khuya đầu hè, gió đêm phơ phất thổi qua, Đường Ngọc nghèo túng tràn đầy mệt mỏi, đi bộ cũng lảo đảo.

Trên đường phố xe cộ qua lại, thành phố lóng lánh đèn nê ông, sau lưng những tiếng ồn ào, sự phồn hoa là bất an cô độc đang bắt đầu giương nanh múa vuốt.

Đường Ngọc đã sớm không còn hơi sức để khóc, cô cũng không phải một cô gái thích khóc, cho dù nhà họ Đường xảy ra biến cố lớn như vậy, cô cũng chưa từng cảm thấy sợ.

Nhưng một khi sợ hãi lộ ra ngoài, còn phải che giấu sự mềm yếu của mình, chính là một chuyện rất khó, tuy nói từ nhỏ cô đã được huấn luyện như con trai, nhưng cô dù sao vẫn chỉ là một cô gái hai mươi mốt tuổi.

Những cô gái cỡ tuổi cô, đáng lẽ nên được hưởng thụ tình yêu, thậm chí có thể làm nũng với cha mẹ.

Nhưng biến cố của nhà họ Đường đột nhiên xuất hiện, khiến Đường Ngọc lớn lên trong một đêm, cô phải ép buộc mình sớm học đối mặt tất cả, chỉ có mình mạnh mẽ lên mới sẽ không bị khi dễ, mới có thể giúp cho cha mẹ của mình sống ngày tháng hạnh phúc.

Mặc dù trước khi ba đi không có nói, nhưng Đường Ngọc vẫn từ trong ánh mắt của ông nhìn ra được, ba mẹ đã ký thác toàn bộ hi vọng vào trên người của cô rồi.

Hiện tại, trên con đường sau này, sẽ không còn có người đỡ cô, Đường Ngọc tự nói với mình phải kiên cường. . . .

Không có ai giúp đỡ, Đường Ngọc đã đi hơn hai giờ mới đến nhà, lúc này đã ba giờ sáng rồi.

Còn chưa vào viện, cô đã thấy cửa chính trong nhà rộng mở, nhờ ánh trăng, nhìn thấy một mảnh hỗn độn trong nhà, có thể đoán được, nhất định là người của công ty tín dụng đã tới.

Phòng bị lật ngổ ngang, ghế sa lon, hộc tủ, tất cả bị đẩy ngã trên mặt đất, y phục xóc xếch rơi vãi khắp nơi, thứ đáng giá trong nhà đều bị cướp sạch, thứ không mang đi được cũng đều bị đập hư.

Đường Ngọc vội vàng chạy lên lầu hai, nhưng những thứ đồ nát trên đất, khiến cho cô không còn dũng khí nhìn tiếp, nhà của cô đã không còn món nào nguyên vẹn, toàn bộ đã bị hủy; và bị hủy, còn có phòng tuyến lý trí cuối cùng trong lòng Đường Ngọc.

Đột nhiên, Đường Ngọc giống như bị người khác rút đi toàn bộ hơi sức, chán nản đỡ cầu thang, xụi lơ ngã xuống, lúc này cả hơi sức khóc cô cũng không còn.

Ánh trăng sáng ngời rọi vào từ hành lang ngoài cửa sổ, thê lương chiếu vào trên mặt trắng bệch của Đường Ngọc, khuôn mặt của cô càng có vẻ gầy hơn, bôn ba mấy ngày nay, đã tiêu hao tất cả tinh lực của cô, cả ăn cơm cũng bữa có bữa không.

Cô nghĩ, coi như hộp đêm có người nguyện ý cho cô mười triệu, điều kiện trao đổi, tất nhiên cũng là muốn cô ngủ với đàn ông, nếu là như vậy, không đợi người của ngân hàng tín dụng giết cô, cô cũng sẽ chịu không nổi khuất nhục, tự kết thúc tánh mạng của mình trước.

Chuyện cho tới bây giờ, cô đã không còn đường để đi, chỉ có thể. . . Đường Ngọc đột nhiên nghĩ đến một người, cô từ trong túi lấy điện thoại di động ra, tìm số, gọi tới.

Qua hồi lâu, bên đầu điện thoại kia mới truyền đến thanh âm buồn ngủ mông lung.

“Là ai hả? Khuya khoắt còn gọi điện thoại!”

“Là mình. . .”

“.”

Bên đầu điện thoại kia trầm mặc, khi Đường Ngọc cho là Tả Hiểu Thiên ngủ rồi, trong điện thoại đột nhiên truyền đến rống to: “A a a, Đường Đường! Là cậu sao? Là cậu sao?”

“Phải.”

“Cậu đang ở đâu? Mấy ngày nay cậu đi đâu? Mình gọi điện thoại cho cậu, cậu cũng không nhận, sắp khiến mình lo lắng gần chết!”

“Bây giờ mình đang ở nhà.”

“Được được, mình lập tức tới ngay, cậu cứ đợi ở đó. . .”

“Không bằng chờ trời sáng rồi hãy nói.”

“Không cần chờ trời sáng! Ai biết trời sáng, cậu có mất tích nữa hay không? Mình sẽ tới ngay. . . . Ba! Ba! Mau dậy lái xe đi đón Đường Đường.”

Đường Ngọc cúp điện thoại, lộ ra nụ cười, cô mệt mỏi tựa trên khung cửa rách mướp, trong lòng có một chút ấm áp.

Đây là lời nói khiến cô cảm động nhất trong mấy ngày nay, thì ra là trên đời này, trừ cha mẹ ra, còn có người quan tâm cô.

Đi với ba mình, Tả Hiểu Thiên dùng tốc độ nhanh nhất đến nhà họ Đường, cô vốn định hỏi xem, những ngày qua Đường Ngọc rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ai ngờ Đường Ngọc mới vừa lên xe, một lát đã ngủ thiếp đi.

Tả Hiểu Thiên đau lòng vén tóc trên mặt Đường Ngọc, chỉ nửa tháng không gặp, Đường Ngọc đã gầy đi rất nhiều, thần thái quá khứ bị mệt mỏi thay thế, trên mặt không còn sáng bóng, có thể nghĩ, những ngày qua cô sống không tốt.

Ánh nắng chiều lọt vào phòng ngủ Tả Hiểu Thiên, thì Đường Ngọc nằm ở trên giường mới rốt cuộc tỉnh lại.

Cô mở mắt ra, đầu tiên là nhìn Tả Hiểu Thiên, không đợi cô mở miệng chất vấn mình, Đường Ngọc đã sốt ruột khó nén nói: “Mình đói bụng, có gì ăn không?”

Vì vậy Tả Hiểu Thiên bảo người giúp việc trong nhà nấu mấy món ăn đơn giản, trong chốc lát đã bùng lên bàn tới; đối mặt cô gái ăn như hổ đói, giống như mấy đời chưa ăn cơm trước mắt, Tả Hiểu Thiên thật sự không thể tin được, cô thật sự là Đường Ngọc luôn luôn trầm ổn tĩnh táo.

Khi Đường Ngọc bằng tốc độ nhanh nhất, quét sạch sẽ thức ăn trên bàn, rốt cuộc hài lòng đưa tay lau miệng, cô giương mắt nhìn Tả Hiểu Thiên, dùng âm thanh to rõ nghiêm túc nói: “Hiểu Thiên, mình muốn xem mắt.”

Tả Hiểu Thiên nghe rồi càng thêm không cách nào hưởng ứng, ngây ngốc ở đó.

Kể từ ngày Tả Hiểu Thiên nghe Đường Ngọc nói muốn xem mắt, cô tựa như một bà mai, bận rộn chuẩn bị âu phục xem mắt, liên lạc đối tượng xem mắt cho cô.

Thật ra thì Tả Hiểu Thiên không nghĩ đến, Đường Ngọc vì trả nợ, cư nhiên có thể vứt bỏ tất cả, cả xem mắt cũng đồng ý.

Mặc dù Đường Ngọc không có nói quá nhiều về tình huống ở trong nhà, nhưng cô có thể nhìn ra được, Đường Ngọc đã dần tất cả bi thống xuống đáy lòng; hôm nay Đường Ngọc càng kiên cường hơn trước, mà bây giờ cô có thể làm, chỉ là cố hết sức giới thiệu đàn ông tốt cho cô ấy, như vậy gánh nặng đè ở trên người Đường Ngọc sẽ giảm bớt.

Ba ngày sau, Tả Hiểu Thiên và Đường Ngọc đến chỗ hẹn với đối phương, lúc đến nhà hàng vẫn còn sớm hơn nửa tiếng.

Tả Hiểu Thiên lo âu cầm tay Đường Ngọc, “Đường Đường, thật ra thì người đàn ông này lúc trước đã bảo mình hẹn cậu, anh ấy là học trưởng của chúng ta, bây giờ đã tiếp nhận công ty của cha anh ấy, cậu gả cho anh ấy, sẽ có thể giải quyết khoản nợ mười triệu.”

Đường Ngọc giống như là từ trong mộng tỉnh lại, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lại cúi đầu, trong mắt cũng không có quá nhiều gợn sóng.

“Nếu như cậu không muốn gả, chúng ta có thể nghĩ biện pháp khác. . . .”

“Hiểu Thiên.” Đường Ngọc lắc đầu một cái, “Không sao, mình có thể.” Chỉ cần có thể cứu nhà họ Đường, giải quyết món nợ mười triệu, vô luận đối phương là người nào, là ập lùn gầy, đẹp trai xấu xí, cô đều không quan tâm, cô chỉ hi vọng mau sớm giải quyết chuyện mười triệu. . . . Vì cái nhà này, bán hôn nhân của mình, đáng giá.

Nhà hàng chỗ Đường Ngọc xem mắt tên là “Margaret”, phong cách trang hoàng như thời Trung Cổ, gần mỗi bàn ăn, đều có một cái bình phong cổ điển cách xa nhau, tạo ra phong cách ưu nhã, là một chỗ hẹn hò xem mắt tốt.

Thời gian còn sớm, nhà hàng chỉ có vài vị khách.

Khi Ngô Hạo Thiên tới Margaret, đối tượng mà ba hẹn cho anh, đã ngồi ở chỗ gần cửa sổ; chỉ mới ba ngày, ba đã hẹn rất nhiều đối tượng cho anh xem mắt, xem ra ông cụ dự mưu đã lâu.

“Xin chào, Ngô tiên sinh, tôi là Trần Tư Dư.” Trần Tư Dư ngọt ngào tự giới thiệu mình, cắt đứt sự không tập trung của Ngô Hạo Thiên.

Ngô Hạo Thiên khẽ giương mắt lên, liếc mắt cô gái ngồi thẳng ở đối diện, gương mặt tròn phúng phính của cô được trang điểm trang nhã, cử chỉ hào phóng thỏa đáng.

Nghe mẹ nói, đối tượng xem mắt hôm nay là đại gia khuê tú có tiếng, dịu dàng sẵn sàng, phàm là nhà giàu có muốn tìm vợ, phần lớn đều thích loại hình phái nữ khéo léo thế này; nghe giọng điệu của mẹ, đại khái cũng rất là hài lòng với cô gái gọi Trần Tư Dư này.

Cô gái này tinh xảo hoàn mỹ, tìm không ra một chút tỳ vết nào, làm cho người ta không đành lòng khinh nhờn vẻ đẹp của cô, sợ đụng một cái sẽ vỡ nát; hơn nữa cô khẳng định từ nhỏ đã sống trong cuộc sống ăn ngon mặc đẹp, sống ở trong tháp ngà voi, chưa có trải qua bất kỳ đau khổ, tính tình có lẽ dịu dàng, có lẽ điều ngoan, nhưng đối mặt Trần Tư Dư tinh xảo như con nít, Ngô Hạo Thiên lại không nhận được nhú mảy, anh lại nghĩ đến cô gái cay cú đã gặp ở trong hộp đêm ba ngày trước.

Anh còn nhớ rõ cô nói, không phải tất cả mọi người đều vì tiền bạc, mới có thể bán thân thể, cũng không có ai là cam tâm tình nguyện đi làm chuyện bẩn thỉu. . . .

Khóe miệng Ngô Hạo Thiên nhếch lên một độ cong không thể nhận ra, có lẽ mình thật hiểu lầm cô, nói không chừng cô gái kia thật là có nỗi khổ tâm, cần tiền gấp. . . .

Trần Tư Dư thấy Ngô Hạo Thiên lại mất hồn, cau mày, người đàn ông trước mắt bị gì vậy? Chào hỏi với anh ta xong liền bắt đầu mất hồn, cô đã tận lực dịu dàng động lòng người rồi, anh ta còn bỏ rơi cô như thế? Anh ta cho rằng anh ta là ai?

Trần Tư Dư từ nhỏ đã bị làm hư, dĩ nhiên không cho phép mình bị người lạnh nhạt, trong lòng cô bất mãn, trên mặt lại khéo léo nói: “Nghe bác gái Ngô nói, anh là vì tiếp nhận tập đoàn, cho nên kết hôn trước?”

Nếu không phải nghe người trong nhà nói, chỉ cần giả đi là có thể làm phu nhân Tổng giám đốc, cô mới sẽ không chạy tới chịu mặt lạnh của người đàn ông này.

Chỉ là. . . Trần Tư Dư không nhịn được nhìn người đàn ông trước mặt thêm vài lần, trừ đi khí chất lạnh như băng đến mức vô pháp đến gần, anh ta thật sự là đẹp trai đến không thể bắt bẻ, mặt mày tuấn lãng rất có vị đàn ông, thật làm cho người ta trầm mê.

Ngô Hạo Thiên biết mị lực của mình, không chỉ đến từ dung mạo, mà còn từ tiền tài sau lưng anh, thấy Trần Tư Dư hiển lộ si mê, trong mắt anh lại càng hiện vẻ không thích.

Hôm nay anh mặc một bộ âu phục màu bạc, dưới ánh đèn mờ mờ, khí chất lạnh như băng của Ngô Hạo Thiên càng thêm nồng đậm.

Nghe được vấn đề vừa rồi của Trần Tư Dư, Ngô Hạo Thiên hơi có vẻ không kiên nhẫn gật đầu một cái, “Tôi quả thật cần một cô vợ kết hôn liền.”

“Quả nhiên là như vậy, thật ra thì tuổi của tôi cũng cũng không nhỏ, đúng lúc có thể. . . .”

Ngô Hạo Thiên không có nghe lời sau đó của Trần Tư Dư, anh chỉ ứng phó trường hợp lúc này, từ từ, sự chú ý của anh bị thanh âm sau lưng hấp dẫn qua.

Anh dựa lưng vào sau tấm bình phong, đối thoại của một nam một nữ truyền đến.

“Đường Đường, đây chính là Trần Tư Vĩ, anh ấy là học trưởng của chúng mình, năm đó anh ấy là một nhân vật có tiếng ở trường học đấy!”

Đường Đường? Ngô Hạo Thiên không khỏi lại cau chặt chân mày ba phần, chẳng lẽ là cô gái ở hộp đêm đêm hôm đó?

“Xin chào, Đường Đường. . . . Ách, tôi có thể gọi em như vậy không? Đường Đường. . . .” Một thanh âm trong suốt.

“Đương, đương nhiên.”

Ngô Hạo Thiên nghe được thanh âm chấn động của cô gái kia, quả nhiên là cô! Hôm nay cô là. . . .

“Đường Đường.” Trần Tư Vĩ kêu thật nhỏ, giống như là chỉ là kêu cái tên này, cũng đã khiến cho anh rất là thỏa mãn

Tả Hiểu Thiên thấy công việc nối tơ hồng của mình hoàn thành thuận lợi, đúng lúc nói cáo từ: “Vậy hai người từ từ nói chuyện! Trần tiên sinh, Đường Đường nhà chúng tôi làm phiền anh rồi.”

Cô vỗ vỗ bả vai Đường Ngọc, dí dỏm nháy mắt mấy cái, ám hiệu cô cố gắng lên.

Tả Hiểu Thiên đeo túi xách đi ra ngoài, lúc đi ngang bàn của Ngô Hạo Thiên thì ánh mắt lơ đãng giao nhau với anh, cô đột nhiên cảm thấy bên trong nhà hàng hơi lạnh lẽo, vội vàng cúi đầu tránh ra, ánh mắt của người đàn ông kia thật là dọa người.

“Đường Đường, thật ra thì trước kia tôi đã biết em rồi.” Trần Tư Vĩ cười mở ra đề tài.

Đường Ngọc kinh ngạc, “Sao em không có ấn tượng gì?”

“Ha ha. . . . Lúc ấy em mới vừa vào trường học, đại diện sinh viên mới phát biểu, tôi ngồi ở dưới đài. . . .”

“Hoá ra là như vậy.” Đường Ngọc lấp bắp mở miệng, cô đang suy tư mở miệng thế nào, nói về chuyện gì; Đường Ngọc đang cúi đầu suy tư, hoàn toàn không có chú ý tới ánh mắt rừng rực đến từ đối diện.

Trần Tư Vĩ mượn ánh đèn hơi yếu quan sát cô, mấy năm không gặp, cô không hề thay đổi, bỏ đi trẻ trung lúc mới vừa gia nhập đại học, Đường Ngọc bây giờ, đã có chút ít thành thực quyến rũ của phụ nữ.

Năm cuối cùng anh ở đại học đã bắt đầu lưu ý Đường Ngọc, ấn tượng cô cho anh, vẫn rất trầm ổn, tựa như bộ dáng hiện tại.

Nhưng anh và trong nhà đã hẹn, trong lúc học đại học thì không yêu đương, anh chỉ có thể giấu phần tình cảm thâm mến này ở đáy lòng; sau khi tốt nghiệp, anh liền bị điều ra công ty chi nhánh ở vùng khác, tiến hành rèn luyện để tiếp nhận công ty của gia đình.

Anh mới vừa về Đài Bắc, liền thông qua bạn bè, trần trọc biết tình trạng gần đây của Đường Ngọc, một mặt may mắn ba năm qua, cô không có lui tới với nam sinh nào, một mặt cảm khái vì những chuyện cô gặp gần đây.

Nhìn bộ dạng khó có thể mở miệng của cô, Trần Tư Vĩ rốt cuộc mở miệng nói ra ý nghĩ trong lòng thay cô: “Đường Đường, thật ra thì tôi đã nghe nói về chuyện nhà của em. . .”

Đường Ngọc đang rầu rĩ làm sao mở miệng, nghe anh nói như vậy, khó tránh khỏi có chút khiếp sợ, còn có rất nhiều xấu hổ.

Xem ra toàn thế giới đều biết, cô là cô gái vì tiền tài mà đánh mất tự ái, bên tai cô vang lên lời nói của người đàn ông độc ác ở hộp đêm đêm đó, loại phụ nữ vì tiền như cô, cái gì cũng có thể bán!

Đường Ngọc vẫn cảm thấy mình cũng không phải cô gái yếu ớt, nhưng cô đột nhiên cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, không biết là cảm thấy khó chịu vì tình cảnh bây giờ của mình, hay là vì lời châm chọc của người đàn ông ác độc đó khiến lòng cô chua xót.

Trần Tư Vĩ thấy Đường Ngọc rủ đầu thấp hơn, biết lời nói của mình bị cô hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Thật xin lỗi, Đường Đường, thứ cho tôi đã nói như vậy, thật ra thì ý của tôi là. . .”

Đường Ngọc bức lui nước mắt trong mắt, hít sâu một hơi, tận lực khiến thanh âm ổn hơn, “Anh có điều kiện gì?”

Trần Tư Vĩ sửng sốt, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

“Tôi nói, anh giúp tôi, nhất định là có điều kiện đi kèm, vô luận là điều kiện gì, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi đều đồng ý với anh.”

“Không phải!” Trần Tư Vĩ hốt hoảng giải thích: “Thật ra thì tôi từ ba năm trước đã thích em rồi, nhưng bởi vì một vài nguyên nhân mà không thổ lộ với em, hôm nay tôi hẹn em tối, là vì. . .”

Đường Ngọc cắt đứt lời của anh lần nữa: “Cho nên anh muốn tôi làm bạn gái của anh?”

“Không phải, không phải. . . . Mặc dù bây giờ nói việc này hơi sớm, nhưng mà tuổi của tôi cũng không nhỏ, đương nhiên là lấy kết hôn là điều kiện quan trọng nhất để qua lại với em. . .”

“Kết hôn. . .” Đường Ngọc mất hồn, vì mười triệu, mất đi tự do hôn nhân, hạnh phúc cả đời, vì mười triệu. . . . Đáng giá! Cô không chút do dự làm ra quyết định, “Được, tôi đồng ý, chỉ cần anh cho tôi mười triệu, tôi có thể. . . kết hôn với anh.”

Trần Tư Vĩ nghe cô nói nguyện ý kết hôn với mình, vốn là cao hứng, nhưng vừa nghĩ lại cảm thấy mình thật sự hơi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn; trước kia anh đàm phán với khách hàng, chưa từng hốt hoảng như hiện tại, Đường Ngọc hoàn toàn hiểu lầm mình, coi như cô không kết hôn với mình, anh cũng sẽ giúp cô giải quyết món nợ mười triệu, mặc dù anh thật rất muốn kết hôn với cô. . . .

Trần Tư Vĩ suy nghĩ một chút, cảm thấy cần phải giải thích rõ, nếu không coi như về sau kết hôn rồi cũng sẽ có tâm kết, sẽ làm cô cảm thấy mình là tiểu nhân, là kẻ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Anh vừa muốn mở miệng, sau lưng lại vang lên một tiếng hừ lạnh: “Hừm, đây không phải là tiểu thư Đường Đường sao!”

Đường Ngọc và Trần Tư Vĩ đều rất sững sờ, Đường Ngọc chỉ thấy một bóng người từ bàn đối diện đi đến; Ngô Hạo Thiên không để ý Trần Tư Dư đang kinh ngạc, đứng dậy đi tới chỗ ngồi phía trước Đường Ngọc.

“Thế nào? Mới ba ngày không gặp, tiểu thư Đường Đường đã không nhớ tại hạ?” Ngô Hạo Thiên nói xong càng tỏ vẻ cợt nhả: “Nhưng tôi đối với tiểu thư Đường Đường, thật là đến nay khó quên ! Nhất là cô từng để lại cho tôi một ban đêm khó quên. . .”

Lời nói lập lờ nước đôi, khiến những người ở đây đều không khỏi phỏng đoán, quan hệ của Đường Ngọc và Ngô Hạo Thiên mập mờ bao nhiêu.

Khoảnh khắc Đường Ngọc nhìn thấy Ngô Hạo Thiên, trong đầu chợt thoáng hiện bốn chữ “Oan gia ngõ hẹp” !

Cô không biến sắc nhìn anh, nhin xuống phần uất trong lòng, khinh miệt nhíu mày: “Thế nào? Ngày đó tát anh một cái còn thấy chưa đủ? Hôm nay còn muốn tôi cho anh một cái tát nữa?”

Ngô Hạo Thiên nheo mắt nhìn cô, mỗi lần nhìn thấy cô gái này, cô đều dễ dàng khơi lên lửa giận trong lòng của mình, hôm nay cô mặc một bộ váy kiểu tây màu trắng tinh ngọt ngào, thiết kế rộng rãi kiểu lá sen (kiểu xếp lớp, tầng tầng), bên hông đính một cái nơ con bướm thật to, phát huy khí chất điềm tĩnh ưu nhã của cô đến mức tận cùng, cặp mắt linh động, tôn lên da thịt nõn nà, anh đột nhiên hiểu “Báu vật”, đại khái chính là cô gái như Đường Ngọc.

Lúc này, Trần Tư Dư nhin nãy giờ, rốt cuộc không ngồi yên được nữa, đi tới trước bàn đối diện, cô muốn nhìn xem rốt cuộc là cô gái thế nào, lại có thể khiến cho Ngô Hạo Thiên bỏ lại cô.

Khi cô ta thấy đôi nam nữ đang ngồi đó thì không khỏi kinh hô lên: “Anh! Sao anh ở nơi này?” Tiếng nói vừa dứt, trường hợp vốn bức bối hóa thành hư không, ba người khác, đều rối rít nhìn cô.

Trần Tư Vĩ phản ứng kịp trước hết, “Tư Dư! Sao em ở đây?”

Anh vốn muốn khiến người đàn ông châm chọc Đường Ngọc vừa rồi rời đi, không nghĩ tới em gái của mình, cũng sẽ xuất hiện ở trước mặt mình, anh nhìn ánh mắt uất ức của Trần Tư Dư khi liếc về người đàn ông bên cạnh, ngay sau đó nhớ tới lời mẹ nói, hôm nay em gái sẽ đi xem mắt.

Lại có chuyện trùng hợp như thế, hai anh em lại xem mắt chung ở một nhà hàng! Nhìn tình huống, người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, chính là đối tượng xem mắt của em gái mình; nhưng từ giọng điệu của anh ta xem ra, tính tình của anh ta thật sự ác liệt, hơn nữa hình như biết Đường Ngọc.

Trong lúc nhất thời, bốn người tại chỗ, lại không có một người mở miệng đánh vỡ lúng túng.

Chỉ có Ngô Hạo Thiên giống như là không biết Trần Tư Dư, tiếp tục nói với Đường Ngọc: “Tiểu thư Đường Đường, xem ra cô vì tiền, không chỉ có thể ăn nói khép nép bán thân thể mình ở hộp đêm, còn học phụ nữ đàn ông chơi xem mắt? Không biết kẻ gốc nào, lại chịu bị lời ngon tiếng ngọt của cô lừa?” Ánh mắt như có như không của anh, liếc về hướng Trần Tư Vĩ bên kia.

Ngô Hạo Thiên chỉ cảm thấy trong lòng có ngọn lửa giận không rõ, bùng nổ, nhất là thấy vẻ mặt không hề xấu hổ của Đường Ngọc lúc này, hình như là đã quen với chuyện này; vừa rồi anh còn đang kiểm soát cho cô, có lẽ thật sự khó xử nên cần tiền, kết quả bây giờ cô lại ngồi ở chỗ này, vì mười triệu, ngay cả hôn nhân của mình cũng có thể bán.

A. . . . Quả nhiên là cô gái vì tiền, cái gì cũng có thể bán!

Lòng của Đường Ngọc đang đau nhói, đang rỉ máu, sắc mặt của cô tái nhợt, nhưng lại càng không cam lòng bị anh chà đạp tự ái không còn dư nhiều lắm của mình, cô ngẩng đầu liếc nhìn cô gái bên cạnh anh, trong lòng đại khái đoán được đây là bạn gái của anh, không khỏi cười lạnh: “Trần tiểu thư đúng không? Nếu như anh ta là bạn trai của cô, thì cô phải cẩn thận, anh ta không chỉ có tự cho là đúng, nói chuyện chanh chua, còn thích hoài nghi động cơ làm việc của con gái; nếu cô qua lại với anh ta, anh ta nhất định sẽ khiến cô bị thương tích đầy mình, tôi khuyên cô sớm nên cách xa loại người cặn bã này.”

Trần Tư Dư sững sờ, cô không nghĩ tới cô gái trước mắt này, sẽ nói với mình những lời này, cô há miệng, muốn phản bác cô ấy, nhưng. . . . Trần Tư Dư nhìn Ngô Hạo Thiên bên cạnh, hôn nhân của cô nhất định

là phải kết thân, cô cũng phải gả vào nhà giàu có, vô luận đối phương là ai, tương lai bọn họ có yêu nhau hay không, cô muốn, cũng chỉ là cả đời ăn ngon mặc đẹp.

“Đường Đường, cô thật hiểu rõ tôi! Nhưng ý muốn gả vào nhà giàu có của Trần tiểu thư, cũng không phải vài ba lời của cô có thể dao động, cô ấy xem trọng không phải là tôi, mà là giá trị con người của tôi, cô nói, tôi nói đúng không? Trần tiểu thư.”

Ngô Hạo Thiên cả ngày chưa từng cười, chợt lộ ra một nụ cười khinh miệt, từ từ quay đầu, mắt nhìn xuống Trần Tư Dư, chỉ thấy cô ta nghe lời của anh, trên mặt hơi đỏ lên, ngay sau đó lại đen xuống.

Trần Tư Dư bị người nói đến chỗ đau, chợt dạ, liền cầm lên ly cà phê kế tay Trần Tư Vĩ, tạt vào gương mặt đáng đánh đòn của Ngô Hạo Thiên.

“Khốn kiếp!” Cô hô to, không thèm giả vờ hình tượng thực nữ nữa, không để ý ánh mắt khác thường trong nhà hàng Tây, hoảng hốt chạy trốn.

“Tư Dư!” Trần Tư Vĩ muốn đuổi theo, nhưng lại không đành lòng bỏ lại bạn gái của mình.

Anh cũng đã nhìn đến cực điểm, nếu như anh nhớ không lầm, người đàn ông ở trước mắt, chính là Ngô Hạo Thiên sắp đón nhận chức tổng giám đốc của tập đoàn Ngô thị mà mẹ nói.

“Ngô tiên sinh, lời anh nói thật khiến người khác không thể mở miệng.” Nho nhã như Trần Tư Vĩ, anh nghĩ một hồi lâu, rốt cuộc cắn răng nghiêng lợi khạc ra những lời này.

Gia giáo của nhà họ Trần rất nghiêm, luôn luôn hà khắc trong việc nuôi dạy con trai, duy chỉ xem Trần Tư Dư như bảo bối, từ nhỏ đến lớn không có ai nói lời ác độc với cô; hôm nay Trần Tư Dư nghe được lời nói của Ngô Hạo Thiên, dĩ nhiên là thương tâm cực độ.

Nhưng Ngô Hạo Thiên lại như không nghe thấy lời nói của Trần Tư Vĩ, tiếp tục nghiêng đầu qua nói với Đường Ngọc: “Tiểu thư Đường Đường, nếu cần tiền gấp vậy, không bằng suy tính đề nghị trước đó của tôi, điều kiện của tôi rất đơn giản, cô chỉ cần. . . .” Lời còn chưa nói hết, Ngô Hạo Thiên lại bị Đường Ngọc tạt cà phê vào mặt.

“Người thật rất vô sỉ!” Đường Ngọc nắm túi xách bên cạnh đứng lên, vừa đi ra một bước, lại bị Ngô Hạo Thiên bắt được.

“Tiểu thư Đường Đường, cô thật không muốn nghiêm túc suy nghĩ đề nghị của tôi?” Ngô Hạo Thiên dán mặt Đường Ngọc, châu đầu đến gần bên tai của cô, “Tôi chỉ cần cô gả cho tôi làm vợ một năm, tôi liền cho cô mười triệu, hoặc là nhiều hơn. . . . Giao dịch này lời hơn cô gả cho người khác, làm bà xã cả đời nhiều, cô nói, bán cho ai không phải bán? Không bằng bán ột người tốt với cô. . . .”

Ở góc độ của Trần Tư Vĩ, không nhìn rõ hai người một trước một sau bọn họ là tư thế gì, cũng không nghe rõ Ngô Hạo Thiên rốt cuộc đang nói gì với Đường Ngọc.

Anh hơi nóng nảy, vì vậy chuẩn bị đứng lên đi kéo hai người bọn họ ra, lại đột nhiên nghe được một tiếng hét thảm, chỉ thấy Đường Ngọc dựa lưng vào Ngô Hạo Thiên, dùng giày cao gót của cô hung hăng giẫm trên mu bàn chân của anh, rồi rời đi không quay đầu lại.

Ngô Hạo Thiên đau đến kêu to, chỉ có thể tìm vị trí gần đó ngồi xuống, chờ đau đến thoáng hòa hoãn, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Trần Tư Vĩ đối diện cúi đầu cười.

“Anh là anh trai của Trần Tư Dư?” Ngô Hạo Thiên cắn răng nói.

“Uh, tôi là Trần Tư Vĩ.” Trần Tư Vĩ dựa lưng vào ghế sa lon, bộ dạng như xem hài.

“Hôm nay anh cũng đến đây xem mắt?”

Trần Tư Vĩ gật đầu.

“Vị tiểu thư Đường Đường kia, cũng không phải loại đơn giản như anh thấy. . . .”

Ngô Hạo Thiên cũng không nói được, tại sao mình lại ngồi ở chỗ này, nói xấu một cô gái với một người xa lạ, nhưng anh cảm thấy cô gái cay cú đó quả thật làm anh nổi giận.

Trần Tư Vĩ nắm chặt hai quả đấm, nén lửa giận xuống, nói: “Việc này không nhọc Ngô tiên sinh phí tâm, chỉ cần tôi thật lòng với cô ấy là được. . . .”

Theo lý thuyết, Ngô Hạo Thiên cũng không phải là một người đàn ông bụng dạ hẹp hòi, nhưng khi anh nhìn thấy Đường Ngọc và Trần Tư Vĩ ở chung, cả người liền không thoải mái, anh chính là không muốn nhìn thấy cô gái kia dịu dàng với người khác. . . .

Nghĩ tới đây, Ngô Hạo Thiên giống như đột nhiên hiểu cái gì, vì vậy anh tự tin cười: “Nhưng, cô gái kia nhất định sẽ là của tôi.”

Trong nụ cười tự tin của anh, có sự xem thường dành cho Trần Tư Vĩ, điều này làm cho Trần Tư Vĩ bất giác cau chặt chân mày, “Đường Đường không phải hàng hóa.”

“A? Nhưng vừa rồi không phải anh cũng đang làm giao dịch sao? Dùng mười triệu mua hôn nhân cả đời của cô ấy. . . .”

“Tôi và anh không giống nhau!”

“A. . . . Trần tiên sinh, chúng ta giống nhau, chỉ là tôi thành thực hơn anh.”

Ngô Hạo Thiên khinh thường bĩu môi, móc tiền mặt ra từ trong bóp da, tính tiền rồi đi.

Trần Tư Vĩ ngồi ở trên ghế sa lon, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, anh thật không phải muốn dùng mười triệu mua hạnh phúc của Đường Ngọc.

3. Chương 3

Ra khỏi cửa chính, Ngô Hạo Thiên cho là còn có thể đuổi theo Đường Ngọc, nhưng lái xe dọc theo đường lớn hồi lâu, cũng không thấy bóng dáng của cô gái kia, có lẽ cô đã quá giang xe đi rồi.

Anh tiếp tục hồi tưởng chuyện mới vừa xảy ra, chẳng lẽ mình sinh ra xúc động muốn đoạt lấy cô gái kia?

Ngô Hạo Thiên hai mươi bảy tuổi không phải tiểu tử trẻ tuổi xung động, mặc dù anh chưa từng chân chính động lòng với người phụ nữ nào, nhưng cũng từng yêu đương vài lần ngắn ngủi, tổng kết đối với tình yêu, Ngô Hạo Thiên luôn xác định nó có thể dùng vật chất trao đổi.

Bởi vì là thương nhân, Ngô Hạo Thiên cảm thấy không có thứ ăn, làm sao có tình yêu? Tình yêu không liên quan đến lợi ích, đều là dối trá có lẽ chính vì Đường Ngọc chấp nhất theo đuổi tiền tài, khiến Ngô Hạo Thiên cảm thấy là đối tượng tốt để giả kết hôn với anh, chỉ có giá tiền chính xác, cuộc hôn nhân hợp đồng này mới có thể bớt đi rất nhiều phiền toái.

Anh quá rõ ràng dã tâm của loại phụ nữ như Trần Tư Dư, yêu cầu của họ không dễ bị vật chất lấp đầy, đó là một cái động không đáy, họ càng yêu cầu tiền bạc và địa vị, sẽ càng thêm chiếm đoạt không gian riêng của anh, thậm chí còn muốn tình yêu hư vô.

Loại phụ nữ này ở xã hội thượng lưu có khối người, họ thường thường giả bộ khéo léo động lòng người ở trước mặt người, sau lưng thì lấy xuống mặt nạ dối trá, trở nên tùy hứng ích kỷ, thậm chí ác độc.

Tiền bạc có thể khiến họ mất đi mình, chỉ có kêu giá công khai như Đường Ngọc mới khiến anh yên tâm; huống chi, hiện tại anh không phải cần một đối tượng kết hôn, mà là một “cô vợ giả” để ứng phó ông cụ nhà mình.

Bất tri bất giác, Ngô Hạo Thiên dừng xe ven đường, bắt đầu nghiêm túc suy tư về giao dịch chỉ có lợi mà không có hại với Đường Ngọc.

Ban đêm gió nhẹ thổi loạn tóc của anh, chợt, cách đó không xa truyền đến tiếng thét chói tai của phụ nữ và tiếng kêu gào của đàn ông.

Ngô Hạo Thiên vốn không phải người xen vào việc của người khác, nhưng tiếng thét chói tai từ xa truyền đến của phụ nữ, anh càng nghe càng cảm thấy quen tai, anh nghi ngờ ngược mắt nhìn theo tiếng, vừa nhìn, anh bất giác nhếch khóe miệng lên, xem ra anh và một cô gái cay cú, thật rất có “Duyên phận”.

Trong góc vắng ở công viên phía trước, Đường Ngọc đang ôm túi xách của mình chạy như điên.

Cô dùng sức la lên: “Cứu. . . . Cứu mạng. . . .”

“Mẹ nó, con đà bà thôi, mày đứng lại cho lão tử!”

Tổng cộng có bốn người đàn ông đuổi theo ở sau lưng Đường Ngọc, mỗi người đều đang hết sức đuổi theo Đường Ngọc.

Chỉ trong nháy mắt, Đường Ngọc lao đảo một cái, té ngã trên đất, bốn người kia đàn ông không nói lời gì, vây quanh trước sau trái phải cô thành một vòng.

Người đàn ông đứng ở đối diện cô, thở hổn hển khạc đàm trên đất, không nói hai lời, cướp đi túi xách bị Đường Ngọc ôm trong tay.

“Trong đó không có tiền. . .” Đường Ngọc ngồi dưới đất, xoa máu ứ đọng trên đùi, nhỏ giọng lầu bầu.

Có lẽ người đàn ông kia không nghe thấy, hắn ta mở túi ra lật qua lật lại, sắc trời quá mờ cũng không thể thấy rõ, hắn ta chỉ có thể ngồi chồm hổm trên mặt đất, đổ toàn bộ đồ vật ra; đồ vật bên trong rất đơn giản, một cây son môi, một quyển sách, còn có mấy bao kẹo cao su.

Sắc mặt người đàn ông kia càng thêm khó coi, “Mẹ nó, tiền đâu? Đường tiểu thư, cô đã tránh chúng tôi lâu rồi, tiền thiếu chúng tôi, có phải cũng nên tính toán rồi hay không? Nhìn thấy chúng tôi lại còn muốn chạy trốn!”

Đường Ngọc ngồi dưới đất, không sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn thẳng hắn ta, “Tôi vẫn luôn nghĩ biện pháp, anh có thể thử thả cho tôi hai ngày nữa không?”

“Phi! Lão tử đã thả thả mày nửa tháng, hiện tại lại còn đòi tao thêm hai ngày, mày cho rằng công ty chúng tao làm từ thiện sao? Tao thấy mày thật không có tiền, coi như ày một năm, mày cũng không trả nổi.”

“Không! Hai ngày là được rồi, tôi đã tìm được biện pháp. . . .”

“Chớ hòng mơ tưởng!” Người đàn ông kia thô lỗ phát tay cắt đứt cô, “Coi như cô tìm được biện pháp cũng đã chậm, theo ước định của chúng ta, hôm nay cô phải trả tiền, tiền vốn cộng thêm tiền lãi, tổng cộng là ba chục triệu! Nếu như không trả được, không bằng chúng ta tính lời trước đi.”

Đường Ngọc cả kinh thất sắc, “Cái gì? Ba chục triệu? Không phải mười triệu sao?” Cô hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mắt, bĩ ối xoa xoa đôi bàn tay, cô tự nhiên biết ý của bọn họ, nếu như bình thường cô còn có thể bảo vệ mình, nhưng bây giờ lấy một địch bốn, hơn nữa cô mới vừa bị trẹo chân, lúc này, cô chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh nói: “Mấy người đừng làm loạn! Nếu mấy người đụng vào một cọng tóc của tôi, tôi lập tức cắn lưỡi tự sát, như vậy mấy người không thể lấy được tiền, còn có tiền án. . .”

Bốn người đàn ông đều dừng lại động tác, “A. . . Đường tiểu thư, cô nghĩ rằng bốn người đàn ông chúng tôi, sẽ cho cô chết trước mặt chúng tôi? Đối phó thứ người như cô, chúng tôi luôn có phương pháp, coi như hôm nay cô chết rồi, mấy người chúng tôi chơi cô, cũng đáng giá! Không thì cô trả tiền ngay đi, trả ngay đi. . . . Ha ha. . .” Người đàn ông nói chuyện càng cười bĩ ối, ba người đàn ông khác, giữa lòng mày đều hiện ra ham muốn cực độ, hiện tại Đường Ngọc nhếch nhác, áo xốc xệch, có thể là mới vừa rồi chạy bộ, cổ áo của cô đã rơi qua một bên, người phụ nữ như vậy, người đàn ông nào thấy mà không sinh thú tính?

“Không, đừng tới. . .” Đường Ngọc theo ánh mắt của bọn họ, nhìn thấy bả vai lộ ra của mình, vội vàng che kín; nhưng cô vừa không cách nào chạy trốn, lại không thể lui ra, cô chỉ có thể quật cường cố nén nước mắt, không biết bộ dạng diễm đam đáng yêu này của cô, càng thêm quyến rũ.

“Đường tiểu thư, hôm nay cô theo bốn người chúng tôi, tôi có thể miễn tiền lãi cho cô. . .” Nói xong, hắn đã không nhận được đưa tay phải ra, kéo mạnh tay nắm chặt quần áo của cô, tay trái phát lên, giam cầm cô trong ngực mình, kẻ được như ý, hắn càng thêm khó nén sốt ruột đưa miệng qua, hôn loạn xạ ở trên mặt của cô.

Nơi này là góc công viên, bốn phía đều là đại thụ che trời, góc lại vắng vẻ, bóng đêm đang đậm, không ai lui tới, thỉnh thoảng chỉ có thể thấy mấy chiếc xe hơi vội vàng chạy qua trên đường lớn.

“Không, đừng. . . . A. . . .” Đường Ngọc thét lên tránh né, hai chân đá lung tung hai cái, liền bị người đàn ông bên cạnh cường ngạnh đè lại, hai người khác vội vàng đi lên giúp một tay, kéo quả đấm vung đánh của cô, duy chỉ có người đàn ông đè cô dưới thân thể, hoàn toàn không gặp trở ngại tiếp tục kéo y phục của cô.

“Đường tiểu thư, ở địa phương này, coi như cô thét đứt cổ họng cũng không có người nghe.” Người đàn ông kia đắc ý trong lòng, nếu không phải hôm nay bốn người bọn họ ăn cơm ở trong nhà hàng, sao lại trùng hợp gặp phải người phụ nữ này như thế.

Bọn họ thấy cô một mình rời đi nhà hàng, liền theo đuôi mà đến, hừ, hôm nay hẳn muốn hưởng thụ thật tốt!

Hắn vừa nghĩ vừa kéo váy Đường Ngọc ra, một tay cởi vớ da của cô ra. . . .

Đang lúc ấy thì, chỉ nghe một tiếng “tách tách”, ánh sáng vụt sáng qua, bốn người đàn ông đều rất sững sờ, cứng đờ ngẩng đầu nhìn hướng nguồn sáng, chỉ thấy một người đàn ông đứng ở đối diện, cầm điện thoại di động chụp hình bọn họ.

Trong lúc nhất thời, bốn người đàn ông đều hoảng loạn.

“Mẹ nó, mày chán sống, lại dám phá hư chuyện tốt của lão tử!” Nói xong, người đàn ông kia kéo quần, muốn chạy tới đoạt điện thoại di động.

Ngô Hạo Thiên bình tĩnh chậm rãi mở miệng: “Mày qua đây, tao liền gửi tấm hình này cho người bạn làm cảnh sát, không tin, mày có thể thử xem.”

Người đàn ông kia suy nghĩ một chút, vẫn không có qua, “Mày muốn như thế nào?”

“Thả cô ấy.”

“Không thể nào! Cô ta thiếu tiền bọn tao.”

“Tao trả.”

Lúc này, ngay cả Đường Ngọc còn nằm dưới đất cũng giật nảy mình, nghe thanh âm hình như là người đàn ông ác liệt đó, cô ôm bả vai của mình đứng dậy nhìn, quả nhiên là anh ta!

“Mày biết cô ta thiếu bọn tao bao nhiêu tiền không?”

Ngô Hạo Thiên không có hứng thú, từ trong túi móc danh thiếp ra, đưa cho người đàn ông nói chuyện, “Vô luận bao nhiêu tiền, tao cũng trả, ngày mai mày đến tìm tao.”

Người đàn ông kia nhận lấy danh thiếp xem, tròng lớn cặp mắt.

Tập đoàn Ngô thị, Ngô Hạo Thiên.

Trên danh thiếp không có viết chức vị của Ngô Hạo Thiên, nhưng mà nếu anh ta họ Ngô, địa vị ở tập đoàn Ngô thị, khẳng định không giống bình thường.

Người đàn ông kia hơi suy tư, cúi đầu nhìn qua nhìn Đường Ngọc trên đất, “Được, chúng ta đi.”

Chuyện giải quyết dễ dàng hơn Ngô Hạo Thiên nghĩ, anh cười lạnh nhìn bốn người đàn ông kia rời đi, lúc này mới nhìn về phía Đường Ngọc mặt vẫn lạnh nhạt.

Thật ra thì, ngay từ lúc người đàn ông kia hôn cô, Ngô Hạo Thiên cũng đã núp ở chung quanh bọn họ, anh thậm chí nghe rõ đối thoại của bọn họ; chẳng biết tại sao, anh muốn xem cô gái gọi Đường Đường này, rốt cuộc sẽ có phản ứng gì.

Bây giờ nhìn lại, vở kịch quả rất đặc sắc, mặc dù bị người đè ở phía dưới, Đường Đường vẫn không khóc lóc như ở hộp đêm đêm đó; cô an tĩnh giống như là một con búp bê, cô không khóc không làm khó, ngược lại khiến anh nhàn mày.

Trong lòng cô gái này rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Ngày đó cũng chỉ là vài ba lời, cô liền bị mình chọc giận, hiện tại gặp phải cảnh tượng cường bạo này, cô lại không khóc, quả nhiên là lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển.

Chính Ngô Hạo Thiên cũng không có phát giác, anh đối mặt ánh mắt lạnh như băng của Đường Ngọc lúc này, chợt nhu hòa xuống, “Cần tôi đỡ cô đứng lên không?”

Nhưng lời nói nhẹ nhàng của anh, lại đối lấy khinh thường hừ lạnh, “Không cần, tự tôi có thể.”

Đường Ngọc khoác y phục rách nát, run rẩy đứng lên, bởi vì chân trật khớp rồi, cô thiếu chút nữa ngã xuống lần nữa, Ngô Hạo Thiên nhanh tay lẹ mắt muốn đỡ cô, lại bị cô đánh một cái.

Cô nói: “Hôm nay cảm ơn anh, nhưng ba chục triệu kia tôi sẽ tự mình nghĩ biện pháp.”

Chỉ có một động tác đẩy ra của Đường Ngọc và một câu “cảm ơn” lạnh lùng, liền dễ dàng khơi lên tức giận trong lòng Ngô Hạo Thiên, rừng rực lửa giận khiến anh không còn tỉnh táo, khiến anh quên cô gái trước mắt, vừa rồi thiếu chút bị người ta cường bạo.

“Tiểu thư Đường Đường, tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, tôi không phải giúp cô, tôi chỉ dùng ba chục triệu mua cô.” Tiếng nói vừa dứt, không đợi Đường Ngọc hiểu được lời này của anh là có ý gì, Ngô Hạo Thiên đã nắm lấy cổ tay của cô, kéo một cái, đề cô ở trên một cây đại thụ gần đó.

“Anh. . . anh muốn làm gì!” Đường Ngọc thét chói tai, nhấc chân lên trước đá một cái, đá vào không trúng, liền bị Ngô Hạo Thiên dùng sức kéo, vòng chân cô qua bên hông của anh, đang lúc lôi kéo, một cái tay khác của Ngô Hạo Thiên nâng cánh tay của cô lên đỉnh đầu, anh đè chặt lên người mềm mại của Đường Ngọc, đè cô trên cây khô.

“Bây giờ em là người của tôi. . .” Ngô Hạo Thiên nở nụ cười tà ác, “Em nói, một người đàn ông đè một người phụ nữ, có thể làm gì?”

Đường Ngọc không còn thét chói tai, trừng mắt người đàn ông vô lại, đã dùng hết hơi sức cả người, cọ cọ thân thể qua lại giữa anh và cây khô.

Ánh mắt Ngô Hạo Thiên chợt buồn bã, hô hấp gấp gấp, cả giọng nói cũng khàn khàn: “Không nên lộn xộn. . .”

“Anh thả tôi ra, thả tôi ra. . .” Đường Ngọc làm sao chịu nghe khuyến cáo của anh? Cô động vòng eo, muốn chạy trốn từ trong tay anh.

“Cô gái này, vĩnh viễn không biết điều. . .” Ngô Hạo Thiên nói không ra là mình thật bị chọc giận, hay là bị người kia mài tê dại, khiến anh không khống chế được tình dục của mình, trong phút chốc, anh chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, sau một khắc, bờ môi của anh đã không sai lệch hôn vào trên môi đỏ mọng của Đường Ngọc.

Một khi đụng chạm xúc cảm mềm mại, sẽ không thể dừng lại được nữa, Ngô Hạo Thiên không còn kịp suy tư mình đang làm gì, anh chỉ muốn chiếm đoạt sự mềm mại giờ khắc này.

Trong lúc nhất thời Đường Ngọc cũng quên kêu lên, ngơ ngác sững sờ ở tại chỗ, không giãy giụa nữa, miệng mở rộng, ngây ngốc thừa nhận sự xâm lược tùy ý của người đàn ông này.

Ngô Hạo Thiên đang lượn quanh hàm răng của Đường Ngọc, không nói lời gì đưa đầu lưỡi vào, không tới một giây, liền bắt được cái lưỡi thơm trơn trượt trong miệng Đường Ngọc, anh lập tức nghênh đón, chặt chẽ quấn lấy nó.

Lúc này Đường Ngọc mới phục hồi tinh thần lại, nhưng đã trễ, cho dù giãy giụa mạnh hơn nữa, cũng không trốn được nụ hôn bá đạo của Ngô Hạo Thiên.

Anh hung hăng bú mút cô, giống như là dùng hơi sức lớn nhất, giống như là vì trả thù sự khiêu khích vừa rồi của cô, tóm lại, cơn bão táp chiếm đoạt này, khiến Đường Ngọc ngay cả cơ hội thở cũng không có, cô chỉ cảm thấy cái lưỡi đã bị anh mút tê dại.

Đường Ngọc không nhịn được ưm ra tiếng: “Ừm. . . . Ừ. . .”

Ở dưới đêm trăng uể uải, âm thanh ập úng kia, cực kỳ giống rên rỉ tê dại tận xương.

Giống như là qua một thế kỷ, khi Đường Ngọc hoàn toàn trầm luân trong sự chiếm đoạt vô tận này, Ngô Hạo Thiên mới giống như đã thú tha mãn, buông xuôi phó mặc bị hôn sủng của Đường Ngọc ra, hơi thở của anh tựa hồ hỗn hển hơn trước, thanh âm khàn khàn, mang theo sự quyến rũ mê người lại không cho cự tuyệt.

“Chúng ta tiến hành một cuộc giao dịch, ba chục triệu kia, do tôi trả thay cho em. . . .”

“Không cần!” ánh mắt mê ly của Đường Ngọc chớp động ở dưới ánh trăng, miệng bị ăn đậu hũ, nhưng trong lòng vẫn quật cường không nhận thua, “Tôi không cần một phân tiền của anh, cho dù tôi đi bán mình, cũng không cần anh trả ba chục triệu kia thay tôi. . . .”

Ngô Hạo Thiên lạnh nhạt nghe cô nói xong, ánh mắt thâm thúy, anh nhìn chằm chằm cô gái trước mắt, y phục trên vai cô, ở lúc lời kéo lại rớt xuống dưới đầu vai một lần, da thịt nõn nà tràn đầy hấp dẫn, trong ánh trăng nhu hòa, thân thể dụ người như vậy, làm cho người ta không nhịn được muốn nhu cô vào trong thân thể mình.

“Tên khốn kiếp này, mau buông ta ra. . . . Tôi sẽ xem như. . . . xem như. . . . Ừ, đau!” Đường Ngọc cảm nhận được trên bả vai đột nhiên xuất hiện đau đớn, cô nhỏ giọng ưm, lại đẩy không ra cái đầu đang cắn vai mình của Ngô Hạo Thiên.

Ngô Hạo Thiên chợt cúi đầu cắn đầu vai Đường Ngọc, một cái chân để vào giữa chân của cô, khẽ cong, chống đỡ lên, khiến cho thân thể Đường Ngọc nửa tựa vào trên người mình, miệng anh hàm hồ lầm bầm: “Không phải cô có thể bì ba chục triệu mà bán thân thể của mình sao! Như vậy tối nay tôi muốn cô, sẽ có thể danh chính ngôn thuận trả thay cô.”

Bây giờ Ngô Hạo Thiên thật sự nổi giận, anh rút ra một cái tay, vén y phục rách của Đường Ngọc lên, đẩy tới trước ngực, lúc này, dưới ánh trăng mờ mờ, rõ ràng có thể thấy được bộ ngực khéo léo của cô lộ ra một nửa dưới áo lót màu đen.

Vừa rồi xô đẩy đã khiến trên vú mềm của cô có dấu đỏ, Ngô Hạo Thiên ngậm nhẹ, có lẽ trong miệng đang than thở, nhưng Đường Ngọc không nghe rõ gì cả, mở miệng nói chuyện, lại trở thành rên rỉ thật nhỏ.

Ngô Hạo Thiên theo xương quai xanh mất hồn của Đường Ngọc, dùng đầu lưỡi từ từ liếm, một đường xuống phía dưới, cái miệng của anh rất linh hoạt, chỉ dùng miệng và hàm răng, đã có thể cắn ra từng cái cúc áo.

Ngay cả áo lót màu đen của Đường Ngọc, cũng ở trong lúc vô tình, bị tay Ngô Hạo Thiên kéo xuống.

Mất một phen hơi sức, khi tất cả nút áo đã mở ra toàn bộ, Ngô Hạo Thiên cúi đầu ngừng lại, anh liền gặp được vú mướt mà của Đường Ngọc, nụ hoa nở rộ trong gang tấc, cổ họng của anh lay động, bụng dưới ần ần nóng rực, không cho phép anh suy tư nữa.

Bây giờ Ngô Hạo Thiên đã mất đi lý trí, anh không nói được lý do mình nhất định muốn lấy được Đường Ngọc, cũng biết mình làm như vậy rất ác liệt, nhưng anh vừa nghĩ tới, nếu như hiện tại anh không chiếm lấy cô gái này, cô sẽ bị người đàn ông khác đề ở phía dưới, chỉ là vì trả ba chục triệu, anh liền tức giận đầy bụng.

Cô nói vì ba chục triệu, cô có thể bán mình!

Thân thể cô ở dưới ánh trăng, có trí mạng hấp dẫn, loại hấp dẫn này, có thể hút đi năng lực tự hồi của bất kỳ người đàn ông bình thường nào, bọn họ nhất định luân hồi mãi trong sự hấp dẫn của cô, không thể tự thoát ra được.

Ngô Hạo Thiên càng ngày càng không cách nào khống chế động tác của mình, cúi đầu, hung hăng ngậm đầu vú mềm mại của cô.

“A! Đừng. . . .” Nhẹ nhàng bú liếm, khiến cả người Đường Ngọc run rẩy, giống như có đồ vật gì đó rút đi linh hồn của cô, cổ của cô không nhịn được hơi ngưỡng về phía sau, hít một hơi khí lạnh.

Cảm giác tê liệt này rất nhanh trải rộng toàn thân, giống như vạn con kiến, đang gặm nhấm lý trí của cô, tự ái của cô, còn có vô số ngọn lửa nhỏ đếm không xuể đang cháy lên trong cơ thể cô.

“Em thật rất đẹp. . .” trong miệng Ngô Hạo Thiên phát ra cảm thán.

“Đừng. . .”

Ngô Hạo Thiên tựa toàn thân nhúc nhích của Đường Ngọc vào trên cây, tay đặt ở đỉnh đầu, khoác lên trên vai của mình, cảm thấy cô suy yếu, anh không khỏi cười, “Anh nghĩ, em nhất định sẽ mở miệng cầu xin anh.”

Anh đưa tay ra, vuốt ve vú mướt mà, một cái tay khác dọc theo bắp đùi gác ở trên người mình, từ từ trượt vào chân của cô, sờ tới một tầng vải cuối cùng trên người cô, anh xấu xa ột cái tay chui vào, nhưng không dò vào huyết sâu của cô, chỉ nhẹ nhàng xoa ở vách tường bên ngoài. cười yếu ớt thở bên tai cô: “Xem, thân thể của em thành thật hơn em nhiều.”

“Không. . .” Đường Ngọc không còn hơi sức thở gấp, chợt thân thể ngẫn ra, cô cảm thấy có một ngón tay lạnh như băng từ dưới thân tiến vào, xúc cảm lạnh như băng dọc theo thành trong lửa nóng, cảm giác giống như có hai tầng lửa và băng.

Đường Ngọc run rẩy, tiếng rên rỉ càng gia tăng, nghe được rên rỉ phóng đảng của mình, cô rút cuộc xấu hổ cắn môi dưới, chỉ phát ra rên rỉ “ưm ưm”.

Âm điệu như có như không này, càng thêm hành hạ mỗi dây thần kinh của Ngô Hạo Thiên, ngón tay thon dài của anh chui vào dọc theo u huyết nhỏ hẹp của Đường Ngọc, miệng của anh ngậm vành tai của cô, cổ ý thở ra hơi thở phái nam, phối hợp với động tác đưa tay ra vào, thanh âm của anh khàn khàn dụ dụ dỗ: “Nói, em muốn.”

“Tôi. . . A. . .” Đường Ngọc ưỡn người, trong nháy mắt nuốt hết ngón tay muốn rút ra của Ngô Hạo Thiên, cô kẹp chặt hai chân, kẹp cả ngón tay lạnh băng của anh, không thể khống chế lắc lắc cái mông, trước sau lúc lên lúc xuống, muốn nhiều hơn, lại xấu hổ mở miệng.

Ngô Hạo Thiên cười yếu ớt, khoe miệng nói ra lời càng thêm mập mờ, “Em thật là chặt! Lần đầu tiên? Hay là. . .”

Ngón tay dính đầy ái dịch của anh càng tiến vào sâu hơn, khi vào sâu, lại sờ trúng một tấm màng mỏng, anh đầu tiên là sững sốt, tiếp theo lại cười, “Thế nào, em còn đi khâu màn trinh? Thủ đoạn này rất inh!” Nói xong, Ngô Hạo Thiên cũng không thương tiếc nữa, ngón tay càng thêm dùng sức đâm về phía trước.

“A! Đau. . .” Đường Ngọc đau đến kêu to ra, cô đau đến cúi người xuống, trên tay cũng bắt đầu loạn xạ đẩy Ngô Hạo Thiên ra, đau đến trên mặt cô không giống giả bộ, nhưng Ngô Hạo Thiên lại như không nghe thấy, tay không dừng lại động tác, một cái tay khác của anh kéo khóa quần của mình xuống, lấy ra vật cứng nóng rực đặt bên ngoài huyết của cô, đâm nhẹ nhẹ.

“Nói em muốn, muốn nó tiến vào em. . .”

Môi mỏng của Ngô Hạo Thiên đặt ở bên tai Đường Ngọc, đầu lưỡi nhẹ nhàng vươn ra, liếm vành tai của cô, anh từ từ rút ra ngón tay dính đầy ái dịch, thừa dịp Đường Ngọc còn trống rỗng mê ly, đưa vào trong miệng của cô, ngón tay giống như là có ma lực, quấn lấy đầu lưỡi thơm của cô.

Đường Ngọc không đề nén được rên rỉ, từ trong cổ họng ngâm ra tiếng, trống rỗng trong cơ thể cô, từ từ cắn nuốt mỗi một chỗ da thịt của cô, cô dùng đầu lưỡi bọc lấy ngón tay Ngô Hạo Thiên như chưa đủ, cặp mắt mê ly nửa hí, phía dưới đã không thể khống chế cong người lên, một chân quấn vòng quanh hông của anh thật chặt, ngay cả đôi tay cũng không có ý thức ôm lấy người Ngô Hạo Thiên.

Ở trên tình dục, Ngô Hạo Thiên có thể coi như là lão luyện, bên cạnh anh có rất nhiều phụ nữ tới tới lui lui, mặc dù anh không cách nào cho các cô tình yêu hư vô, nhưng dùng tiền bạc bổ túc dục vọng, ở trên giường, anh vẫn luôn làm cho tất cả bạn gái cảm thấy thỏa mãn.

Thân thể cường tráng, khiến mỗi người phụ nữ dưới anh đều có cảm giác sướng muốn chết, lúc này, Đường Ngọc mới nếm thử tình dục, đang bị anh hấp dẫn cắn nuốt từng chút.

Quần của Ngô Hạo Thiên đã tuột đến trên đùi, anh từ trên cổ, nắm lấy tay Đường Ngọc trượt xuống từng chút theo lồng ngực của mình, anh đè lại bàn tay Đường Ngọc, sờ tới đầu vú anh, tê dại mất hồn, khiến anh không khắc chế được rên rỉ, tình dục hết sức căng thẳng, nhưng anh lại khó được nhả nhin, quyết định trêu chọc cô gái nhỏ cay cú trước mắt này.

Đường Ngọc muốn đẩy anh ra, nhưng cả người cô đã không có một chút hơi sức, cô cũng không rõ ràng mình đang làm cái gì, cô vuốt ve lồng ngực khô gò của Ngô Hạo Thiên, từ từ xuống phía dưới, giống như là mê muội, mỗi một cái sờ, ngọn lửa nhỏ trong cơ thể cô sẽ lạnh đi một phần, điều này làm cho cô giống như bị kích lệ, muốn chiếm đoạt nhiều hơn.

Cho đến khi cô sờ tới một cây gậy thô cứng, mê ly cặp mắt nhất thời trợn to, miệng ngừng rên rỉ, kinh ngạc quên thở, thậm chí cắn ngón tay Ngô Hạo Thiên trong miệng.

Cô cuống quýt cúi đầu nhìn, mượn ánh trăng lạnh lạnh, cô và Ngô Hạo Thiên đều là nửa thân trần, lướt qua vú của cô, lồng ngực của anh, tầm mắt rốt cuộc dừng ở trên cái mình đang phả.

Thoáng chốc cô sợ hãi muốn kêu, nhưng ngón tay trong miệng lại cựa quậy lần nữa, lan tràn ra dục vọng, thiêu đốt cô.

Ngô Hạo Thiên nghiêm nhiên như chủ nhân ra lệnh, hạ lệnh ở bên tai cô: “Dùng tay của em vuốt ve nó. . . Nó sẽ rất yêu em. . .” Tay của anh mạnh mẽ bao quanh tay của cô, nhẹ nhàng xoa bóp vật cứng kia; Đường Ngọc giùng giàng, nhưng không cách nào chạy trốn từ trong tay của anh, chỉ có thể nương nòng làm theo động tác của Ngô Hạo Thiên, di động trên dưới, cô chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng bỏng, vật cứng kia càng ngày càng cứng.

Chỉ nghe Ngô Hạo Thiên gầm nhẹ một tiếng, ngón tay cắm trong miệng cô bỗng nhiên rút ra, ngay sau đó đi tới hạ thể của cô, Ngô Hạo Thiên dùng ngón tay tách ra u huyết ướt át của Đường Ngọc, ngón giữa một ma sát, êm ái vuốt ve qua lại ở cửa động, đầu ngón tay giống như có chứa ma lực, hai cánh hoa mềm mại từ từ lộ ra mặt yêu.

Đường Ngọc không cách nào điều khiển tự động than nhẹ ra, chợt Ngô Hạo Thiên đưa ra một ngón tay, chậm rãi đưa vào từ u huyết ướt át, trống không trong nháy mắt bị lấp đầy, mê ly, cô chỉ nghe được Ngô Hạo Thiên nói ở bên tai: “Nói muốn anh. . .”

Sau một khắc, ngón tay khuấy động kia lại rút ra một lần nữa, ái dịch nhỏ xuống ở giữa đùi, cảm giác lạnh như băng, khiến cho hai chân cô khẽ run, cô khó nhin đến nỗi ngay cả động tác ở tay cũng ngừng lại, rốt cuộc cô xấu hổ khàn khàn cầu xin tha thứ: “Cầu xin. . . Cầu xin anh. . .”

Đáy mắt Ngô Hạo Thiên nổi lên biển lửa dục vọng, nghe được cô cầu xin tha thứ, thỏa mãn than nhẹ: “Nói muốn anh, xin anh đi vào em, xin anh đi. . .”

Đường Ngọc bị dục hỏa hành hạ đến không tự chủ dùng hạ thể cọ vật cứng trong tay, cô không phải hoàn toàn không hiểu, tuy nhiên không biết ;àm sao cắm vật cứng trong tay vào cơ thể mình, chỉ có thể nhỏ giọng cầu khẩn: “Cầu xin anh, tôi muốn anh, mời vào tôi. . . Cắm vào. . .”

Lời tâm tình tuyệt nhất ở trên giường, từ trong miệng Đường Ngọc nói ra, không thể nghi ngờ là một liều thuốc trợ tình trí mạng, Ngô Hạo Thiên khẽ rên, không khắc chế nổi dục vọng của mình, một tay ôm hông của cô, một cái tay khác đỡ chân của cô, vật cứng bình tĩnh hung hăng cắm vào huyết của cô, xuyên thủng đấy.

“A!” Đau nhói đột nhiên xuất hiện, khiến Đường Ngọc lên tiếng thét chói tai.

Lúc Ngô Hạo Thiên tiến vào, cảm nhận được tấm màng mỏng kia bị xé rách, thậm chí có máu, từ vật cứng của anh chảy xuống dưới.

Vừa rồi Đường Ngọc không hề có kỷ xảo lưu loát, khiến trong lòng Ngô Hạo Thiên hơi động, ngay sau đó hiểu, đây đúng là lần đầu tiên của cô, nhìn vẻ mặt thống khổ của cô, anh thật không đành lòng, động tác cũng dần dần thả chậm xuống, trong giọng nói mang theo dịu dàng chưa từng có: “Thả lỏng, anh sẽ từ từ. . .” Anh từ từ di động, cố nén xung động trong cơ thể, trên trán đã đổ chút mồ hôi.

Dần dần, thở dốc dồn dập của Đường Ngọc, biến thành rên rỉ thật nhỏ, trông mắt chưa thỏa mãn dục vọng, mê ly nhìn Ngô Hạo Thiên, “A. . . Mau. . .”

Ngô Hạo Thiên cảm thấy buồn cười, “Mau cái gì?”

Đường Ngọc lần đầu tiên ân ái, đối với tình dục vẫn chưa có kiến thức, cô cũng không biết mình muốn mau cái gì, chỉ là dựa vào bản năng tình dục của thân thể, cô cắn môi dưới, giống như suy tư một chút, mới thở gấp nói ra khỏi miệng: “Nhanh một chút. . . Nhanh. . . . Sâu một chút. . . .”

Ngô Hạo Thiên không nói thêm lời, anh mò xuống mông của cô, vỗ cái mông của cô, hung hăng đâm, phần thịt dưới người cô chọt co rút nhanh, vật cứng của Ngô Hạo Thiên cảm nhận được chặt chẽ, anh không thể khắc chế đè cô, hung hăng đút vào.

Ánh trăng mê ly, lúc này hơi thở mập mờ di động, không thấy rõ ở đây có đôi nam nữ đang cởi ao, vui thích trong tình dục.

Vốn là luật động có tiết tấu, Ngô Hạo Thiên đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, tăng nhanh tốc độ kéo ra đưa vào, hỗn loạn, Đường Ngọc lung tung vịn thân thể của anh, càng yếu đuối vô lực, thân thể chống vào cây khô, từ từ tuột xuống, Ngô Hạo Thiên cũng không cố đỡ cô, vật cứng chọt cảm nhận được một hồi co rút, Đường Ngọc rên rỉ phập phồng, anh vẫn còn như ngựa hoang cưỡi cương gia tốc kéo ra đưa vào, cái chạy nước rút cuối cùng, anh chọt rút ra khỏi cơ thể cô, chất lỏng màu trắng phun giữa hai chân bọn họ.

Lúc này tình dục rút đi, Ngô Hạo Thiên thỏa mãn ôm hông của Đường Ngọc, dựa vào ở trên thân cây, hai người thật lâu không lời.

Ngô Hạo Thiên đoán không ra bây giờ Đường Ngọc đang ở nghĩ cái gì, anh có thể cảm thấy cô gái trong ngực mình, càng lúc càng cứng ngắc, trong lòng anh bất giác buồn cười, làm cũng đã làm, lúc này cô xấu hổ, không phải đã chậm quá?

Xưa nay anh biết phụ nữ da mặt mỏng, mà Đường Ngọc càng thêm ngông nghênh miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, hiện tại nếu anh không chủ động mở miệng, nói không chừng Đường Ngọc sẽ thẹn quá thành giận, anh sẽ không có “vợ giả”.

Ngô Hạo Thiên hơi suy tính lời kế tiếp, rồi mở miệng: “Tôi cần một ‘cô vợ giả’, mà em hoàn toàn là cộng sự hợp tác tôi cần, chỉ cần em hợp tác với tôi, tôi liền giúp em giải quyết ba chục triệu tiền nợ kia; mà em cũng không cần cảm thấy thiếu tôi cái gì, bởi vì đây là một cuộc giao dịch có giá đáng hoàng, thời gian là một năm, đến lúc đó, tôi tự nhiên sẽ thả em tự do; chúng ta có thể ký kết hợp đồng, đến lúc đó, hai chúng ta không thiếu nợ nhau, tôi nghĩ, giao dịch này đối với em, đối với tôi đều rất công bằng.”

Giọng của Ngô Hạo Thiên cũng không phải đang hỏi xin ý kiến của Đường Ngọc, mà là nói quyết định của anh cho cô biết, đây là đặc điểm của thương nhân, đối đãi cộng sự hợp tác, xuống tay nhất định phải mau, hung ác, chính xác.

Mà bây giờ Đường Ngọc đã không còn tiền vốn, không thể đi tìm những người khác bán mình đổi lấy ba chục triệu, việc đã đến nước này, không còn đường có thể đi, phương pháp duy nhất, vả lại bảo đảm nhất, chính là hợp tác cùng Ngô Hạo Thiên.

Ngô Hạo Thiên cúi đầu tỉ mỉ quan sát Đường Ngọc nhắm chặt hai mắt suy tính, cô hơi nhú lông mày, vẻ mặt lạnh nhạt trước kia, xuất hiện thê lương không thể nhận ra, một ít biểu tình nhanh chóng vụt qua, bị Ngô Hạo Thiên bắt được, hung hăng cho trái tim anh một kích.

Một khắc kia, Ngô Hạo Thiên đột nhiên cảm thấy mình rất hèn hạ, nhưng ngay sau đó lại bị sự thỏa mãn tràn đầy nội tâm, anh thấy rất may mắn, đối tượng giả kết hôn của anh là Đường Ngọc, mà không phải những người khác, anh nghĩ, cuộc sống hôn nhân một năm kế tiếp sẽ rất thú vị.

Không còn kịp tiếp tục suy tư nữa, Ngô Hạo Thiên cởi y phục của mình xuống, bọc lại thân thể Đường Ngọc, ôm lấy cô, đi tới xe mình, vừa đi vừa nói: “Đường Đường, thay vì em hợp tác với người khác, bán hôn nhân cả đời mình, không bằng làm vợ chồng giả với anh một năm, đến lúc đó anh sẽ cho em một khoản

tiền nuôi dưỡng; tin tưởng anh, từ trước đến giờ hào phóng anh rất hào phóng với phụ nữ, một năm sau, em không chỉ có số tiền lớn trong tài khoản, anh cũng sẽ trả lại em tự do. . .”

Chẳng biết tại sao, chỉ cần là nghĩ đến một năm sau, Đường Ngọc sẽ rời khỏi mình, lòng của Ngô Hạo Thiên đột nhiên co rút, anh không tự chủ ôm chặt thân thể Đường Ngọc.

Đường Ngọc chưa tỉnh, sau tất cả, cô biết lựa chọn của mình, chỉ có thể là thuận theo, vì ba chục triệu, vì cha mẹ, cô đã sớm từ bỏ tất cả, bao gồm đêm đầu của cô, một năm hôn nhân, đổi lấy ba chục triệu trả nợ và tiền nuôi dưỡng, thấy thế nào cô cũng được lời.

Cô thay đổi tư thế trong cánh tay Ngô Hạo Thiên, vùi mặt trong khuỷu tay anh, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Đường Ngọc chỉ cảm thấy mình mệt quá, mệt quá. . . . Rất muốn ngủ, cô nhịn xuống chưa xót đang xông lên đầu, thích ứng đau nhức cả người, dần dần tiến vào mộng đẹp; vậy mà cô không biết, đây là lúc cô ngủ an ổn nhất trong nửa tháng này.

Cô thật hy vọng, thật hy vọng chuyện mau mau giải quyết. . . .

Ngô Hạo Thiên đặt Đường Ngọc vào trong xe, thời điểm xoay người lại, giống như nghe được Đường Ngọc cúi đầu nói mê sảng gì đó trong mộng, nhưng anh không nghe rõ, anh đứng ở ngoài xe, nhìn cô gái ngủ say ở ghế trước, từ từ cười.

Cô gái quật cường cay cú này, thoát nhìn tựa hồ rất kiên cường, che giấu tất cả thống khổ trong lòng của mình, làm cho đàn ông không thấy được sự yếu ớt của cô, vậy mà cô chân chính cần, lại là một bả vai kiên cố có thể dựa vào dựa vào, thật không biết cô gái này, rốt cuộc muốn làm bộ kiên cường tới khi nào?

Ngô Hạo Thiên lắc đầu một cái, đi vòng qua một đầu khác của xe, ngồi xuống, chậm chạp chạy về nhà trọ của mình.

Ban đêm tuyệt vời này, xảy ra quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, vậy mà, chính là một đêm này, thay đổi cuộc đời của hai người họ.

4. Chương 4

Luồng ánh mặt trời thứ nhất vào sáng sớm từ khe hở rèm cửa sổ chiếu vào, chiếu xuống trên người mỹ nhân ngủ say trên giường, lông mi thật dài của cô nhẹ nhàng run rẩy mấy cái, rốt cuộc mở ra ánh mắt trong trẻo, mê mang quan sát gian phòng, trong phòng ngủ đơn giản này chỉ có những màu sắc đơn điệu, ngoài cửa sổ lại sáng ngời.

Đường Ngọc nhìn áo ngủ sợi tơ trên người mình, bắt giác nhú mào, mang dép đi ra ngoài.

Bên trong phòng khách, Ngô Hạo Thiên đang ngồi ở trên ghế sa lon xem văn kiện, nghe được tiếng bước chân liền giương mắt, thấy Đường Ngọc mặc đồ ngủ đi về phía anh, ngoắc ngoắc cô: “Đường Đường, tới đây ngồi, chân của em đỡ hơn chưa?”

Đường Ngọc không nghĩ tới anh còn nhớ rõ tới hôm qua cô bị trặc chân, cô gật đầu một cái bày tỏ, “Đã không sao, là anh thay áo ngủ cho tôi?”

Ngô Hạo Thiên liếc xéo biểu tình trên mặt cô, đùa giỡn gật đầu, “Về sau em là bà xã của anh, loại chuyện như vậy sau này anh sẽ thường làm.”

Đường Ngọc không nói gì, ánh mắt bị văn kiện trên bàn hấp dẫn đi.

Trên bàn thấp giữa bọn họ để mấy phần văn kiện khác nhau, Đường Ngọc nhìn, trên bìa mặt viết bốn chữ “Hợp đồng hôn nhân”.

Ngô Hạo Thiên cầm đưa cho cô, giải thích: “Phần này chính là hợp đồng hôn nhân mà hôm qua anh đề cập với em.”

Đường Ngọc vừa nhìn vừa nghe Ngô Hạo Thiên giảng giải.

“Anh đã hỏi ý kiến luật sư, hợp đồng hôn nhân về mặt pháp luật phải không được bảo vệ, cho nên giữa chúng ta không có hợp đồng hôn nhân hữu hiệu trong một năm, phần này, chẳng qua là cam kết của anh, chịu tác dụng nhất định của luật pháp, điều khoản đưa cho em ba chục triệu, sẽ đưa cho em trước hôn nhân, nhưng phía trên vẫn viết rõ, giữa chúng ta chỉ có quan hệ hôn nhân một năm, vì bảo đảm cho cả hai chúng ta, và tránh phiền toái không cần thiết, anh đã chú thích, trong một năm này, chúng ta không có quyền hỏi tới cuộc sống riêng của nhau, em có thể lựa chọn đi làm ở trong tập đoàn, nhưng em không có quyền nhúng tay vào bất luận quyết sách hạng nhất nào trong tập đoàn, mà sinh hoạt tình dục giữa vợ chồng chúng ta, đều do đôi phương tự nguyện, dĩ nhiên. . .” Ngô Hạo Thiên ngừng lại, Đường Ngọc không hiểu ngắc đầu lên nhìn anh.

“Nếu như Đường Đường muốn xảy ra quan hệ với anh, anh vô cùng vui lòng.”

Đường Ngọc không che giấu chút nào liếc anh một cái, trên mặt nóng lên, vội vàng làm bộ như cúi đầu xem văn kiện.

Ngô Hạo Thiên cười yếu ớt, chẳng biết lúc nào, anh bắt đầu thích trêu cợt Đường Ngọc, thích xem bộ dạng không được tự nhiên của cô.

“Trong phần hợp đồng này, còn ghi rõ nghĩa vụ chúng ta phải làm, và quyền lợi được hưởng, một năm này, chúng ta nhất định phải giấu giếm hợp đồng hôn nhân này với mọi người, bao gồm ba mẹ mỗi người, còn có ba chục triệu anh đưa em, cũng không thể nói ra ngoài, nếu có người hỏi tới, em cứ nói với ba mẹ em, đây là mượn bạn bè, anh sẽ giả làm người chồng tốt, hòa đồng với bà con bạn bè của em, đối xử tử tế với ba mẹ của em, cũng hi vọng em có thể tận tâm tận lực làm chuyện một người vợ nên làm; sau khi chúng ta kết hôn sẽ không ở biệt thự nhà họ Ngô, anh sẽ nói việc chuyển ra ngoài ở với ông cụ.”

Đường Ngọc thấy Ngô Hạo Thiên không nói tiếp nữa, nghi ngờ ngắc đầu lên hỏi: “Hết rồi?”

Ngô Hạo Thiên gật đầu, “Tạm thời cứ như vậy nhiều, thật ra thì nhiệm vụ chủ yếu của em chính là lừa gạt ba của anh, lấy được tin tưởng của ông, khiến ông cảm thấy, em thật sự là con dâu của ông.”

Ngô Hạo Thiên nhìn bộ dáng đang muốn nói lại thôi của Đường Ngọc, nói: “Dĩ nhiên, em còn có yêu cầu gì, có thể tận lực nói ra.” Nói xong, anh cầm một phần văn kiện khác viết “Giấy thỏa thuận li hôn” đưa cho cô, “Phần này chính là giấy thỏa thuận li hôn anh chuẩn bị trước đó, phần thỏa thuận li hôn này, anh yêu cầu em ký trước khi kết hôn, hôn nhân của chúng ta chỉ duy trì một năm, điều này anh đã viết rõ trong hợp đồng, theo thỏa thuận li hôn, một năm sau, anh sẽ cho em một khoản tiền nuôi dưỡng mười triệu khác.”

Đường Ngọc xem xong hai phần hợp đồng, xem thế nào cũng cảm thấy Ngô Hạo Thiên đang làm làm ăn lỗ vốn, anh là thương nhân, tại sao phải tùy tiện tìm một người phụ nữ, cũng anh diễn một cuộc hôn nhân không có thực một năm.

Rốt cuộc, cô vẫn không nhịn được mở miệng hỏi: “Tại sao phải tìm tôi?”

“Bởi vì em cần tiền. Mà anh cần người diễn trò, cơ hội thích hợp, còn nữa, em phù hợp tất cả yêu cầu của tuồng vui này. Anh tin tưởng em sẽ là một nữ chính hoàn mỹ.” Ngô Hạo Thiên không hề nghĩ ngợi liền trả lời ra.

Lại một lần nữa, Đường Ngọc hỏi lại một lần: “Tại sao không thể không là tôi?”

Ý của cô nói là, cô quả thật cần tiền, nhưng diễn kịch, không nhất định phải là cô diễn, tại sao cố tình chọn trúng cô?

“Việc này. . .” Ngô Hạo Thiên hơi suy tư, cái vấn đề này anh cũng đã hỏi mình, “Có lẽ, điều kiện của em là hàng thật giá thật, khiến anh tương đối an lòng, về sau cũng sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái không đáng.”

Đường Ngọc hiểu rõ gật đầu, “Tại sao anh gấp gáp kết hôn như vậy. . .” Hỏi xong, Đường Ngọc cảm thấy đường đột, vừa rồi anh đã nói, cả hai không có quyền hỏi tới chuyện riêng của đôi phương, cô vội vã giải thích: “Tôi cảm thấy nếu kết hôn, trước đó, tôi cần hiểu rõ về anh một chút.”

“Đây là ước định của anh và ba, ba yêu cầu anh tiếp quản tập đoàn vào năm hai mươi bảy tuổi thì phải kết hôn, vì để tránh xem mắt tiếp, anh chỉ còn kế này, dù sao đều là kết hôn với người không yêu.”

Câu nói sau cùng, khiến trong lòng Đường Ngọc chua xót, con gái đều từng mơ mộng, người cùng mình bước vào thánh đường hôn nhân, nhất định là người đàn ông yêu mình, nhưng. . . Hôn nhân của cô bị bán.

Đường Ngọc không phải người phụ nữ kiêu cách, nếu lần đầu tiên nhất định phải mất đi, nhất định phải ột người mình không yêu, cô cũng vô ý so đo chuyện tối ngày hôm qua.

Cô không lời nào để nói, cầm bút trên bàn lên chuẩn bị ký tên, Ngô Hạo Thiên lại đột nhiên ngăn cô.

“Đường Đường, em cần phải suy nghĩ kỹ, ký vào rồi không thể đổi ý, hơn nữa trong hợp đồng này còn có một điều quan trọng. . .”

“Là cái gì?” Đường Ngọc hỏi.

Ngô Hạo Thiên nhìn vào mắt cô, gần từng chữ mở miệng: “Trong thời hạn hợp đồng, có thể xảy ra quan hệ tình dục tự nguyện, nhưng lại không thể yêu anh. . .”

“A. . . .” Đường Ngọc giống như là nghe được chuyện buồn cười gì, đột nhiên cười, trong nụ cười kia tràn đầy ý giễu cợt, cô cúi đầu, cầm văn kiện lên, nhanh chóng ký tên mình lên.

“Xin Ngô tổng yên tâm, tôi tuyệt đối không thể nào yêu anh.” Đường Ngọc hoàn toàn không để ý sự lạnh lùng ở đáy mắt Ngô Hạo Thiên, thờ ơ nhún vai, “Vây chuyện ba chục triệu. . .”

Ngô Hạo Thiên gần như cắn răng nghiêng lợi, “Tôi đã bảo luật sư đưa tiền cho công ty tín dụng.”

“Ừ.” Nghe được món nợ đã giải quyết, trong lòng Đường Ngọc lại không có vui sướng, ngược lại càng mệt mỏi, cô cũng không cảm ơn Ngô Hạo Thiên, bởi vì đây là thứ cô nên được trong giao dịch.

“Vây. . . . Lúc nào thì kết hôn?”

“Ngày mốt.”

“Nhanh như vậy?”

“Đúng. Bởi vì tất cả công việc kết hôn đều được chuẩn bị, hơn nữa tôi không chuẩn bị tiệc, tối nay tôi sẽ dẫn em về nhà gặp ba.”

“Được, vậy buổi chiều tôi đi ra ngoài một chuyến.”

“Đi đâu?”

Đường Ngọc đi tới cửa phòng ngủ, quay đầu lại nhìn anh một cái, “Đi gặp người bạn, thuận tiện thông báo ba mẹ, con gái của bọn họ. . . . kết hôn.”

Ngô Hạo Thiên thoáng chút đăm chiêu nhìn bóng dáng đơn bạc của Đường Ngọc biến mất, anh nghe được ra bất mãn trong lòng Đường Ngọc, nhưng cô vẫn ẩn nhẫn tâm tình của mình. Mặc dù Đường Ngọc không có nói bối cảnh sau lưng của cô, nhưng anh đã phái người tra ra tất cả tài liệu cận kề của cô.

Ngô Hạo Thiên từ trong túi giấy phía sau, lấy ra tài liệu điều tra về Đường Ngọc, Đường Ngọc, năm nay hai mươi mốt tuổi, tốt nghiệp đại học H, thành tích ưu tú, ba tháng trước công ty nhà họ Đường, bởi vì Đường Lam Tường quyết định sai lầm mà dẫn đến phá sản, vì vậy mới mượn công ty tín dụng mười triệu, chuẩn bị vượt qua cửa ải khó, tiền vốn cộng thêm tiền lãi, tiền nợ tổng cộng là ba chục triệu.

Làm anh kỳ quái là, đơn đặt hàng quan trọng mà nhà họ Đường bỏ lỡ, lại bị Ngô thị giành đơn, mặc dù việc này không phải qua tay Ngô Hạo Thiên, nhưng anh vẫn cảm thấy kỳ quái, Ngô thị là đầu rỗng lâu năm trong ngành điện tử, sao lại giành hợp đồng của một xưởng nhỏ?

Càng làm anh giật mình chính là, sau khi nhà họ Đường xảy ra chuyện, lại giao toàn bộ món nợ khổng lồ này cho Đường Ngọc vừa ra đại học. Trên mặt Ngô Hạo Thiên lộ ra ý lạnh, cha mẹ như vậy thật làm cho lòng người lạnh ngắt, nhưng Đường Đường không thấy vậy, ngược lại nghĩ hết tất cả biện pháp, thậm chí nghĩ đến đi bán thân trả nợ.

Có thể nghĩ, mấy ngày nay Đường Ngọc chịu bao nhiêu khổ sở.

Ngô Hạo Thiên xác nhận hợp đồng mà Đường Ngọc đã ký tên, cầm bút lên, ký tên mình lên cạnh tên cô, lúc ký “Giấy thỏa thuận li hôn”, anh đột nhiên dừng bút, suy nghĩ một chút lại không có ký tên, anh chỉ đem hợp đồng đã ký, và “Giấy thỏa thuận li hôn” chỉ có Đường Ngọc ký, cùng với tài liệu điều tra Đường Ngọc, cùng bỏ vào trong túi giấy; chuyện Ngô thị khiến nhà họ Đường phá sản, anh không thể nói với Đường Ngọc, anh không biết mình có mục đích gì, ít nhất, anh không muốn khiến Đường Ngọc thương tâm.

Một năm này, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm. . . . Nhưng một khắc này, Ngô Hạo Thiên thật hi vọng ngày đó tới chậm một chút.

Đường Ngọc tắm rửa sạch sẽ, thay xong quần áo từ trong nhà đi ra thì Ngô Hạo Thiên đã ra cửa, anh để lại tờ giấy trên bàn, buổi tối gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em.

Đường Ngọc gọi điện thoại cho Tả Hiểu Thiên trước, hẹn chỗ gặp mặt với cô, lại theo số điện thoại di động Ngô Hạo Thiên để trên tờ giấy, gửi tin nhắn, tôi và bạn hẹn gặp ở quán cà phê Thanh Điền, bốn giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho anh.

Khi Đường Ngọc tới quán cà phê Thanh Điền đã hẹn, thì Tả Hiểu Thiên đã ngồi ở trong góc lo lắng chờ cô, cô ấy nhìn thấy Đường Ngọc, phát tay ra hiệu từ xa.

“Đường Đường! Tối hôm qua cậu đi đâu? Làm mình lo quá!” Đường Ngọc còn chưa có ngồi vào chỗ của mình, Tả Hiểu Thiên đã oanh tạc, “Mình gọi điện thoại cho cậu không được, liền gọi điện thoại cho Trần Tư Vĩ, anh ấy nói cậu đã đi rồi, hai người chúng tôi sốt ruột cả buổi tối.”

Đường Ngọc bày tỏ áy náy, nói ra lời kịch trước đó đã chuẩn bị xong: “Thật xin lỗi, khiến cậu sốt ruột, điện thoại di động của mình hết pin, tối hôm qua ở tại nhà bạn.”

“Cậu làm mình sợ muốn chết, lần sau không cho như vậy.” Tả Hiểu Thiên không nghi ngờ gì, bắt đầu nhiều chuyện: “Ngày hôm qua cậu và Trần Tư Vĩ gặp nhau, cảm giác như thế nào? Thật ra thì mình thấy Trần Tư Vĩ không tệ, vóc người không tệ, nhà cũng có tiền, mặc dù không phải phú hào siêu cấp lớn, nhưng gia cảnh cũng ở xã hội thượng lưu. . . .”

Đường Ngọc than thở trong lòng, nói thật, Trần Tư Vĩ rốt cuộc trông như thế nào, cô thật đúng là không có chú ý, trường hợp ngày hôm qua, cô nào có tâm tư chú ý diện mạo một người đàn ông? Hiện tại cô chỉ nghĩ, nên mở miệng nói việc cô muốn kết hôn thế nào. . . .

“Hiểu Thiên.” Đường Ngọc cắt đứt sự om sòm của Tả Hiểu Thiên, “Mình có việc muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì?” Tả Hiểu Thiên nói xong khát nước, nâng ly lên đưa tới khóe miệng, uống một hớp cà phê hương nồng, liền nghe Đường Ngọc nói: “Mình muốn kết hôn. . . .”

“Phụt!” Tả Hiểu Thiên phun ra, cà phê trong miệng đều trúng mặt Đường Ngọc.

Đường Ngọc cũng không để ý, cầm khăn giấy lên bình tĩnh lau, nhưng cà phê nhỏ xuống trên cái váy cô mới thay, quần áo đang mặc là do Ngô Hạo Thiên chuẩn bị cho cô trước đó, y phục tối ngày hôm qua đã không thể mặc nữa.

Lúc này, Đường Ngọc có chút hậu tri hậu giác hồi tưởng lại hình ảnh điên cuồng đêm qua, nhất thời trên mặt đỏ lên.

Tả Hiểu Thiên hốt hoảng tiếp cận tới giúp cô lau cà phê, nhìn thấy Đường Ngọc đỏ mặt, không hiểu hỏi: “Đường Đường? Cậu bệnh? Sao mặt đỏ vậy ——”

“Mình nào có!” Đường Ngọc khó được then thùng quay đầu.

Tả Hiểu Thiên rốt cuộc cảm thấy không được bình thường, “Đường Đường! Tối hôm qua cậu rốt cuộc đi đâu? Có phải bị ai khi dễ hay không?”

“Không có.”

“Vậy tại sao lại đột nhiên kết hôn? Cậu tìm được người đàn ông trả nợ cho cậu? Vì trả khoản nợ mà cậu phải gả cho anh ta?”

“Không phải!” Đường Ngọc phủ nhận, “Thật ra thì mình không có nói cho cậu biết, mình có một bạn trai. . . .”

Tả Hiếu Thiên vừa muốn uống cà phê nữa, nghe được câu này thiếu chút nữa lại phun ra ngoài, cô kêu lên: “Cậu có bạn trai? Không thể nào!” Nói giỡn, Tả Hiếu Thiên cô và Đường Ngọc từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cô ấy có bạn trai, cô đáng chết làm sao không biết?

Đường Ngọc nghiêm túc nhìn cô, “Là thật, tối hôm qua mình ở cùng anh ấy, anh ấy cầu hôn mình, cho nên mình mới quyết định gả cho anh ấy.”

Trong đầu Tả Hiếu Thiên trống rỗng, cô muốn vui vẻ vì bạn tốt, chúc phúc cô ấy, nhưng. . . . “Vậy chuyện thiếu nợ. . . .”

Đường Ngọc đã biết cô sẽ hỏi như thế, không hoảng hốt nói: “Cha mẹ mình mượn tiền của cậu ở Singapore, cho nên chuyện này không cần ta tới quan tâm.”

Tả Hiếu Thiên thở phào nhẹ nhõm, cô cho rằng Đường Ngọc vì trả khoản nợ mới chịu lập gia đình, “Vậy thì tốt, cha mẹ cậu sớm nên như vậy, tại sao có thể để ột cô gái yếu đuối như cậu, nghĩ biện pháp gom đủ số tiền kia? Vậy bạn trai cậu. . . .” Lời của cô đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại không thức thời cắt đứt.

Tả Hiếu Thiên cúi đầu nhìn qua màn hình, vội vàng nghe: “Alo? A, tìm được? Ở đây. . . . Đúng đúng đúng. . . . Được được, vậy anh tới quán cà phê Thanh Diễm đi, được, chờ anh.”

Đường Ngọc sử dụng ánh mắt hỏi thăm Tả Hiếu Thiên là ai gọi tới, Tả Hiếu Thiên lại thần bí hé miệng cười, tiếp lại hỏi: “Vậy bạn trai cậu làm gì? Tên gì? Lúc nào thì dẫn anh ta ra gặp mặt?”

Đường Ngọc lộ ra bối rối, cô chưa bao giờ hỏi cái tên ác liệt đó tên gì, chỉ biết người khác gọi anh Ngô tổng, cô cũng gọi như vậy, không chỉ có tên, tất cả về anh, cô đều không biết gì cả.

Tả Hiếu Thiên thấy Đường Ngọc mất hồn, chợt hiểu: “Đường Đường, không phải cả bạn trai cậu tên gì cũng không biết chứ? Hay cậu nói gạt mình?”

Đường Ngọc mím môi, cô nhớ mang máng, tối hôm qua Trần Tư Vĩ gọi anh. . . . Ngô Hạo Thiên?

“Không phải! Anh ấy gọi Ngô Hạo Thiên.” Hình như tên này?

“Trời ạ! Anh ta gọi là gì? Ngô Hạo Thiên? Lại là anh ta!”

“Cậu biết?” Đường Ngọc nhìn vẻ mặt hưng phấn của Tả Hiếu Thiên.

Tả Hiếu Thiên không thể tưởng tượng nổi nhìn Đường Ngọc, “Bạn trai cậu lại là con trai của tổng giám đốc tập đoàn Ngô thị, không trách được ngày trước không có nghe cậu nhắc đến, lúc trước mình đã thấy trên tạp chí, tháng trước anh ta mới trở về nước, sẽ lập tức đón lấy tập đoàn Ngô thị, trời ạ! Cậu, cậu. . . .”

Khi Đường Ngọc nghe bốn chữ “tập đoàn Ngô thị”, trên mặt cứng đờ, sự khác thường dâng lên trong lòng, đó là tập đoàn Ngô thị khiến nhà cô phá sản san? Không phải. . . . Trùng hợp như thế? Nếu quả thật là nhà anh, cô nên làm cái gì?

Tả Hiếu Thiên phe phẩy cánh tay Đường Ngọc, “Hai người quen nhau thế nào? Quyết định lúc nào thì kết hôn? Đường Đường. . . .”

“À. . . .” Đường Ngọc lấy lại tinh thần, “Ngày một liền kết hôn. . . .”

“Nhanh như vậy!”

“Đúng.” Đường Ngọc lộ ra nụ cười, không có vẻ bất hạnh chút nào, “Vì nhanh chóng đón nhận tập đoàn, anh ấy phải sớm kết hôn.”

“Oa. . . . Quả nhiên là Ngô Hạo Thiên, nghe nói anh ta chưa bao giờ thừa nhận scandal với bên ngoài, trên tạp chí cũng nói năm nay anh ta cần phải kết hôn, thì ra cậu chính là bạn gái chính thống! Oa. . . . Đường Đường, cậu thật sự là quá hạnh phúc, mình muốn làm phụ dâu của cậu!” Tả Hiếu Thiên hưng phấn, căn bản không có chú ý tới vẻ mặt lúng túng của Đường Ngọc, càng không thấy người đàn ông đang đi tới cạnh cô.

Khi Trần Tư Vĩ đi tới bên cạnh các cô, liền nghe được một chữ “Dâu phụ”, trong lòng suy nghĩ, đại khái là nói chuyện của hai người bọn họ, anh cũng không chú ý tới thái độ của Đường Ngọc, liền hỏi: “Tả tiểu thư muốn làm dâu phụ cho ai?”

“Đương nhiên là. . . Trần tiên sinh.” Khoảnh khắc Tả Hiểu Thiên thấy Trần Tư Vĩ, trên mặt hoàn toàn cứng ngắc, không biết nên lộ ra biểu tình gì.

“Tôi là đàn ông, cần có rể phụ, dĩ nhiên tôi nghĩ, vợ tương lai của tôi sẽ cần một dâu phụ xinh đẹp.” Trần Tư Vĩ cười tủm tỉm nhìn về phía Đường Ngọc.

Đường Ngọc ra hiệu Trần Tư Vĩ ngồi xuống, ngoắc phục vụ đưa một ly cà phê tới.

Đợi cà phê đưa tới, giữa ba người nhất thời im lặng, Trần Tư Vĩ không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói với Đường Ngọc: “Đường Đường, tối hôm qua thật xấu hổ, anh lại không đưa em về nhà, nghe Tả tiểu thư nói, tối hôm qua em không có về nhà cô ấy.”

“Trần tiên sinh khách khí, là tôi có lỗi mới phải, ngày hôm qua nếu như không phải bởi vì tôi, cũng sẽ không đột nhiên có người quấy rối.” Đường Ngọc chân thành nói, hiện tại cô thật cảm thấy hơi có lỗi với Trần Tư Vĩ, nếu như không có Ngô Hạo Thiên, cô sẽ nghiêm túc suy tính đề nghị của Trần Tư Vĩ.

Cô lúc này mới nghiêm túc quan sát Trần Tư Vĩ, hôm nay anh mặc một bộ vest giản dị, trên mặt tràn đầy tươi cười giống như mùa xuân, làm cho người ta thấy thân thiện, người có cuộc sống sáng rõ như vậy, thân cận với anh sẽ cảm thấy vô cùng ấm áp và tự tại.

Nhưng. . . Cô không thể hối hận, cũng mất đường hối hận.

Trần Tư Vĩ nghe được Đường Ngọc còn gọi anh “Trần tiên sinh”, trong lòng hơi không thoải mái, anh quay đầu hỏi Tả Hiểu Thiên: “Tả tiểu thư, vừa rồi cô chưa trả lời tôi, muốn làm dâu phụ của ai?”

“Tôi. . . Tôi. . .” Tả Hiểu Thiên không biết làm sao nhìn Đường Ngọc, điện thoại cô nghe vừa rồi, chính là điện thoại Trần Tư Vĩ gọi tới hỏi có tìm được Đường Ngọc hay không, cô thuận miệng trả lời anh, còn nói cho anh biết địa chỉ quán cà phê; nhưng lúc này, cô mới nhớ tới nếu như Đường Ngọc kết hôn, hiện tại nhìn thấy Trần Tư Vĩ có phải quá lúng túng không?

“Là của tôi.” Thấy ánh mắt cầu trợ của Tả Hiểu Thiên, Đường Ngọc bắt đầu trả lời.

Ánh mắt Trần Tư Vĩ bỗng chốc phát sáng, vui mừng hỏi: “Đường Đường, em quyết định. . . Quyết định gả cho anh sao?”

“Tôi. . .” Đường Ngọc há miệng muốn trả lời, đột nhiên bị người khác ôm lấy đầu vai, đỡ đứng lên, liền nghe người bên cạnh nói: “Người cô ấy kết hôn là tôi.”

“Ngô Hạo Thiên!” Tả Hiểu Thiên lớn tiếng kêu lên, trong lòng suy nghĩ, oa! Anh ta chính là bạn trai của Đường Đường, rất đẹp trai. . . Hử? Nhìn quen quen, giống như đã gặp ở đâu?

Tả Hiểu Thiên cúi đầu trầm tư, Trần Tư Vĩ cau mày, bất mãn nhìn chằm chằm anh: “Ngô Hạo Thiên, lại là người! Người lập tức buông Đường Đường ra.”

“Ta sẽ không buông tay.” Nói xong, Ngô Hạo Thiên thậm chí càng thêm cố ý ôm sát đầu vai Đường Ngọc, “Cô ấy là vị hôn thê của tôi, vì sao tôi phải buông tay?”

“Vị hôn thê!” Lúc này đến phiên Trần Tư Vĩ lớn tiếng kêu lên, anh nhìn về phía Đường Ngọc cúi đầu không nói bên cạnh, “Đường Đường, chuyện gì xảy ra? Em và hắn ta. . .” Nói đến đây, Trần Tư Vĩ giống như đã hiểu ra cái gì, anh cất giọng chất vấn: “Đường Đường! Có phải người đàn ông này, dùng món nợ ba chục triệu bức bách em gả cho anh ta? Anh nói anh có thể trả nợ cho em, em không cần lấy hắn. . .”

“Trần tiên sinh!” Ngô Hạo Thiên lạnh lùng cắt đứt câu hỏi của anh ta, “Đây là chuyện của tôi và Đường Đường, anh không có quyền hỏi tới.”

“Ngô Hạo Thiên, tên tiểu nhân hèn hạ này, nhất định là dùng thủ đoạn hèn hạ, khiến cho Đường Đường lấy người! Người mau buông Đường Đường ra, Đường Đường sẽ không lấy tên cận bã như người.”

Ngô Hạo Thiên hừ lạnh, cúi đầu nói với Đường Ngọc: “Đường Đường, nói cho anh ta biết chân tướng của sự thật đi! Cho người người đàn ông trước mắt này sớm chết tâm.”

Đường Ngọc không lộ vẻ gì ngắc đầu, đầu tiên là nhìn Ngô Hạo Thiên bá đạo bên cạnh, ánh mắt lạnh như băng của anh khiến cô chỉ có thể đi tới không thể trở về, cô quay đầu nói với Trần Tư Vĩ: “Trần tiên sinh, thật xin lỗi, thật ra thì tất cả đều là tôi lừa gạt anh, bởi vì tôi và. . . . Hạo Thiên gây gỗ, cho nên cố ý tìm anh xem mặt chộc giận anh ấy, nhưng bây giờ chúng tôi đã hòa hảo, cho nên, chúng tôi muốn kết hôn.”

Đường Ngọc đang cười, nhưng nụ cười của cô đặc biệt nhợt nhạt, “Ngày tôi và Hạo Thiên kết hôn, hoan nghênh anh tới.”

“Anh nghe chưa? Trần tiên sinh, về sau xin đừng dây dưa Đường Đường nhà tôi.” Gương mặt Ngô Hạo Thiên lạnh lùng, đè nén lửa giận trong lòng, lôi kéo Đường Ngọc nói: “Chúng ta đi thôi.”

Cho đến bóng lưng của bọn họ biến mất, Tả Hiểu Thiên mới rút cuộc nhớ tới, “Ngô Hạo Thiên không phải là người đàn ông lạnh lùng trong nhà hàng ngày hôm qua sao. . . .”

Trần Tư Vĩ căn bản không nghe được Tả Hiểu Thiên nói cái gì, anh giống như là mất đi thứ quan trọng nhất trong sinh mệnh, thất hồn lạc phách thì thầm: “Tất cả đều đã muộn, tất cả đều đã muộn. . . .”

Ngô Hạo Thiên rất tức giận kéo Đường Ngọc đi ra ngoài, Đường Ngọc đau đến cắn chặt đôi môi, không để mình rên rỉ ra, anh mở cửa xe, một tay nhét Đường Ngọc vào bên trong buồng xe, không nói hai lời, nhấn chân ga đi mất.

Không khí bên trong xe trầm thấp, Đường Ngọc không nói một câu xoa vết bầm bị Ngô Hạo Thiên lôi kéo mà có trên cánh tay, cô thật không hiểu nổi, tên đàn ông ác liệt này rốt cuộc giữ trò quỷ gì? Bày ra bộ mặt thối cho ai xem? Cô cũng không nợ tiền anh ta! Cô sử dụng ánh mắt len lén liếc nhìn gương mặt lạnh lùng của Ngô Hạo Thiên, cảm anh cương nghị, góc cạnh rõ ràng, càng biểu lộ rõ anh là người đàn ông cương nghị.

Trong lúc bất chợt, Ngô Hạo Thiên chợt thắng gấp, vỗ mạnh tay lái một cái, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, kéo tóc Đường Ngọc, bá đạo hôn môi của cô.

Đường Ngọc bị nụ hôn bất thành linh dọa sợ, thân thể của cô vẫn tránh về phía cửa xe, đôi tay đánh lồng ngực của anh.

“Ừm. . . . Ừm. . . .” Đường Ngọc nức nở.

Nụ hôn của Ngô Hạo Thiên mang tính trừng phạt, anh đang tuyên thệ quyền lợi đặc biệt của mình, anh đang thổ lộ lửa giận của mình.

Cho đến khi Đường Ngọc không hề đánh anh nữa, hóa thành một vũng nước, Ngô Hạo Thiên mới hài lòng buông cô ra, con người băng lãnh mang theo ý đùa giỡn: “Nhớ, em là người phụ nữ của tôi, về sau không cho đi gặp người đàn ông kia.”

Đôi môi Đường Ngọc bị hôn sưng đỏ, môi đỏ mọng lộ ra quyến rũ không nói nên lời, cô thở hổn hển hừ lạnh: “Họ Ngô, anh thật đúng là quý nhân hay quên, nếu như anh không nhớ lời anh đã nói, làm phiền anh lấy hợp đồng của mình đến xem, là anh viết, hai bên nam nữ không can thiệp cuộc sống riêng của nhau! Còn nữa, không cho cưỡng bách đối phương xảy ra hành vi tình dục, không ngờ Ngô tiên sinh xem uy tín như cặn bã a!”

Ngô Hạo Thiên nheo mắt lạnh, hơi thở nguy hiểm tràn vào đáy mắt anh, Đường Ngọc lại không để ý chút nào đón ánh mắt của anh.

“Trong hợp đồng quả thật nói không cho phép can thiệp cuộc sống riêng của nhau, nhưng cũng quy định rõ, hai bên nam nữ phải tận chức vì đối phương, hôm nay em hẹn hò với người đàn ông khác cũng có nghĩa vợ của tôi ngoại tình! Cho nên tôi không phải can thiệp cuộc sống riêng của em, tôi chỉ nhắc vợ của mình làm tốt bốn phận.” Ngô Hạo Thiên không nhanh không chậm nói xong, “Còn nữa, vừa rồi tôi hôn em không phải sinh hoạt tình dục, Đường Đường, sinh hoạt tình dục là chỉ lên giường. . . . Chúng ta chẳng qua là hôn môi mà thôi, điều này cũng không tính là phạm ước.”

“Anh. . . .” Đường Đường bấu môi giận trừng anh, “Tên vô lại!”

Ngô Hạo Thiên nhìn người phụ nữ cay cú như con mèo hoang xù lông trước mắt, lửa giận của anh đột nhiên bị dập tắt, anh dặc ý huyết khí, “Cám ơn bà xã đại nhân khen ngợi.”

Đường Ngọc thở phì phò trừng anh, còn cố ý lấy mu bàn tay, hung hăng lau miệng của mình, biểu hiện rõ chán ghét.

Vậy mà sau khi Ngô Hạo Thiên xem không chỉ không nổi giận, ngược lại càng cười ngông cuồng hơn, anh nó itrong tiếng cười: “Bà xã đại nhân, em thật đáng yêu.”

Bất tri bất giác, cả Ngô Hạo Thiên cũng không nhận thấy được nguyên nhân mình tức giận, đây cũng không phải là lần đầu tiên, chỉ cần là thấy Đường Ngọc và người đàn ông khác ở chung, cả người anh liền không thoải mái; nhưng, thấy bộ dạng xù lông không được tự nhiên của Đường Ngọc, tâm tình của anh lại vô duyên vô cớ tốt lên.

5. Chương 5

Biệt thự nhà họ Ngô ở trong khu nhà giàu, hiện tại khai phá khu bất động sản của nhà giàu, tập đoàn Ngô thị cũng có đầu tư, cho nên vị trí biệt thự nhà họ Ngô, ở vị trí cao nhất vắng vẻ yên tĩnh nhất trong khu nhà giàu.

Chỗ này là hai ngôi biệt thự gần nhau, hai ngôi biệt thự bị hàng rào gỗ làm thành một tiểu viện rất khác biệt; trong đó có một cái là biệt thự chính của nhà họ Ngô, một cái khác cũng là biệt thự nhà họ Ngô, nhưng vẫn còn bỏ trống.

Xe của Ngô Hạo Thiên chạy vào trong nhà để xe, quay đầu nói với Đường Ngọc còn đang tức giận: “Đường Ngọc, những lời anh nói với em lúc đi đường còn nhớ rõ không?”

Đường Ngọc vốn không muốn để ý đến anh, nhưng theo như hợp đồng, cầm ba chục triệu, sẽ phải trung thực, cũng phải có đạo đức nghề nghiệp; hợp đồng của bọn họ căn bản là một hiệp ước thuê mướn, ông chủ của cô là Ngô Hạo Thiên, anh ta cố ý muốn diễn trò với cô, thời gian là một năm, nếu việc đã đến nước này, sẽ phải tấn chức tấn trách.

Đường Ngọc nghiêm túc gật đầu một cái, trong lòng lặng yên nhớ lại lời kịch Ngô Hạo Thiên nói với cô vừa rồi, cô quen Ngô Hạo Thiên lúc đến nước Mỹ du lịch năm ngoái. . . . Hai người từ khi đó đã từ từ qua lại.

Ngô Hạo Thiên lo lắng dặn dò lần nữa: “Nếu như ba hỏi em những vấn đề khác, em cứ dựa theo sự thật trả lời là tốt rồi, dù sao nếu như chúng ta nói láo, ba cũng sẽ tra được.”

Thấy Đường Ngọc tỏ vẻ đã biết trước, lo lắng trong lòng Ngô Hạo Thiên cũng thoáng bình phục, anh dặt tay Đường Ngọc đi vào biệt thự nhà họ Ngô.

Phút chốc đẩy cửa ra, ánh đèn huy hoàng trong nhà lóe lên, giống như tất cả ánh sáng đều tập trung vào trên người của hai người đột nhiên xuất hiện ở cửa.

Người trong nhà đều ngồi ở trên bàn ăn cơm, Bùi Lâm Yến mẹ của Ngô Hạo Thiên, nhìn thấy con trai mình về nhà, còn dắt theo một cô gái, trên mặt lập tức hiện ra nụ cười, vội vàng đón bọn họ vào nhà, “Thiên Thiên, đây là bạn gái của con sao?”

Ngô Hạo Thiên quay đầu đi, lộ ra một nụ cười khích lệ đối với Đường Ngọc, “Là vị hôn thê của con.”

Người trong nhà nháy mắt yên tĩnh lại, mọi người ngừng thở, nghe cô gái bên cạnh Ngô Hạo Thiên khéo léo cười nói: “Xin chào, bác gái, cháu là Đường Ngọc.”

Ngô Hạo Thiên lại lên tiếng phản bác: “Em phải gọi mẹ.”

Đường Ngọc chợt khản trương trong lòng, nhếch khóe miệng cứng ngắc, cuối cùng vẫn gọi Bùi Lâm Yến một tiếng: “Mẹ.”

“A a. . .” Bùi Lâm Yến kích động kêu to lên. Bà rút cuộc đợi được con trai mình dẫn con gái về nhà, trong mắt dần dần có hơi nước, bà vội vàng xoa xoa khóe mắt, hưng phấn nắm tay của cô đi tới trước bàn ăn, nói với ông xã mình: “Thanh tuyền, ông mau xem! Đây là con dâu của chúng ta.”

Ngô Hạo Thiên đi theo phía sau họ đến trước bàn ăn, liền nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của ba, mắt cũng chưa từng giương lên, cúi đầu ăn cơm.

Anh nhíu mày, nhỏ giọng kêu: “Ba, đây là con dâu của ba, Đường Ngọc.”

“Hừ.”

Đường Ngọc nghe được âm thanh hừ lạnh rõ ràng, cô nhìn Ngô Thanh Tuyền, cảm thấy ông và Ngô Hạo Thiên thật giống nhau, vô luận là diện mạo hay là tính khí, đều lạnh như băng làm cho người ta không muốn đến gần.

Nhưng, Đường Ngọc không e ngại, cô vô tình cười, trong mắt chớp động ánh sáng nhu hòa, “Xin chào, ba, con là Đường Ngọc.”

“Không nên gọi tôi là ba.” Ngô Thanh Tuyền rút cuộc mở miệng nói chuyện, thanh âm băng lãnh như đao, phá vỡ không khí, đánh úp về phía Đường Ngọc, ông giương mắt lên, trong con ngươi màu đen như mực, có vẻ cơ trí nhìn rõ tất cả, “Ngồi xuống ăn cơm đi! Chờ một chút hai đứa cùng nhau đến thư phòng.”

Ngô Hạo Thiên lôi kéo Đường Ngọc ngồi xuống, Bùi Lâm Yến hoàn toàn không để ý thái độ lạnh lùng của ông xã mình, vẫn nhiệt tình chào mời Đường Ngọc: “Đường tiểu thư. . .”

Đường Ngọc thẹn thùng nói: “Mẹ, mẹ gọi con Đường Đường là được.”

“A. . . Đường Đường, quả nhiên người cũng như tên, đáng đáp con dâu của chúng ta quả là ngọt ngào như đường.”

Đường Ngọc càng thêm ngượng ngùng, mặt của cô giống như là bị lửa thiêu, xem ra nói láo thật không phải người bình thường có thể làm được.

Bùi Lâm Yến nhìn con dâu của mình càng nhìn càng thích, bà dùng thanh âm người chỗ này đều có thể nghe nói: “Đường Đường, không cần để ý lão đầu quái dị nhà mẹ, tính tình của ông ta chính là như thế, mẹ chồng như mẹ chắc chắn yêu thương con.”

“Cảm ơn mẹ.”

“Mẹ, mẹ đừng nắm tay Đường Đường mãi, cô cần ăn cơm.” Ngô Hạo Thiên cười nói.

“A, xem mẹ già nên hồ đồ rồi! Đường Đường, con muốn ăn cái gì, mẹ bảo bọn họ nấu thêm vài món cho con.”

“Không. Không cần. . .” Đường Ngọc còn chưa nói hết, Bùi Lâm Yến đã xoay người đi vào phòng bếp.

Cô rất hẹn thùng nhìn Ngô Hạo Thiên, Ngô Hạo Thiên dù bận vẫn ung dung mỉm cười với cô.

Trong bữa ăn tối này, dĩ nhiên là cực lúng túng, vừa là ông cụ trầm mặc lạnh lùng, vừa là mẹ chồng nhiệt tình như lửa, bên cạnh còn có Ngô Hạo Thiên cười như không cười, trạng thái giống như xem cuộc vui, chỉ có Đường Ngọc như đứng đống lửa ứng phó hai đầu, giống như đang ở trong cảnh tượng nước sôi lửa bỏng, trong lòng cô có cảm giác tội nghiệt, lửa gạt ông bà có thể bị sét đánh không?

Vì trong lòng áy náy, trong bữa ăn tối này, cô dốc hết toàn lực khiến Bùi Lâm Yến yêu thích, cô giấu cảm giác tội ác ở đáy lòng, vậy mà Bùi Lâm Yến càng tốt với cô, Đường Ngọc càng đau lòng, ăn cái gì cũng không biết ngon.

Ngô Thanh Tuyền ăn xong bữa ăn tối liền rời đi một mình, lên lầu trước, ông phân phó Đường Ngọc và Ngô Hạo Thiên ăn xong thì đến thư phòng.

Đường Ngọc và Ngô Hạo Thiên cơm nước xong, lại hàn huyên một chút việc nhà với Bùi Lâm Yến, rồi mới cùng nhau nắm tay đến thư phòng, chỉ thấy Ngô Thanh Tuyền đã ngồi ở sau bàn, vẻ mặt nghiêm túc không có một chút nhiệt độ, lạnh lùng nhìn hai người trước mắt.

Qua thật lâu, ông mới mở miệng nói: “Đường tiểu thư làm sao biết Hạo Thiên?”

Đường Ngọc đã sớm chuẩn bị tốt, cô thoáng ổn định khẩn trương trong lòng, tỉnh táo trả lời: “Năm ngoái cháu đến nước Mỹ du lịch thì gặp gỡ Hạo Thiên trong mưa, cho nên mới qua lại.”

Đường Ngọc không biết tại sao Ngô Hạo Thiên phải biên ra hai người gặp nhau ở nước Mỹ năm ngoái, chỉ là năm ngoái cô quả thật đến nước Mỹ du lịch.

“Hoá ra là như vậy.” ánh mắt của Ngô Thanh Tuyền hơi mềm lại, “Vậy không biết trong nhà Đường tiểu thư còn có người nào? Ba mẹ làm việc gì?”

“Ba. . .” Ngô Hạo Thiên bất mãn kháng nghị, “Sao ba hỏi như điều tra hộ khẩu vậy?”

“Con câm miệng cho ba, ba đang hỏi Đường tiểu thư.” Ngô Thanh Tuyền nhìn về phía Đường Ngọc.

Đường Ngọc đáp: “Nhà cháu chỉ có một con gái là cháu, ba mẹ trước kia buôn bán, nhưng mà bởi vì kinh doanh không tốt đã phá sản, bây giờ họ đang ở nhà cậu ở Singapore.”

Ngô Thanh Tuyền gật đầu một cái, “Nếu Đường tiểu thư và Hạo Thiên là thật tâm yêu nhau, tôi cũng không có lý do gì phản đối, nhà họ Ngô chúng ta cũng không có quan niệm thế tục gì, hai người chuẩn bị lúc nào kết hôn?”

Vấn đề của ông rõ ràng cho thấy đang hỏi Ngô Hạo Thiên, Ngô Hạo Thiên trả lời: “Ngày mai.”

“. . . Nhanh như vậy!” Ngô Thanh Tuyền bất mãn cau mày, “Không được, thời gian quá gấp rút, sớm nhất cũng phải tháng sau.”

“Ba, không phải ba vẫn muốn con mau chóng kết hôn, sau đó đón nhận tập đoàn sao? Hiện tại con muốn kết hôn, ba lại cảm thấy quá nhanh? Con hận không thể đưa Đường Đường vào cửa ngay ngày mai.” Ngô Hạo Thiên kéo bả vai Đường Ngọc, Đường Ngọc giống như thẹn thùng cúi đầu.

“Ba đã già, hai đứa muốn thế nào thì tùy hai đứa!” Ngô Thanh Tuyền lại liếc nhìn Đường Ngọc, giống như đang quan sát cái gì, “Hai đứa kết hôn xong thì ở biệt thự bên cạnh đi. . .”

Thấy Ngô Hạo Thiên muốn phản đối, Ngô Thanh Tuyền giận dữ mắng mỏ: “Có chuyện gì đều tùy hai đứa, chẳng lẽ chút chuyện nhỏ này con cũng không thể đồng ý? Mẹ con lớn tuổi, muốn sau này con trai ở gần mình hơn; trong biệt thự bên cạnh, tất cả đồ dùng đều đầy đủ hết, cũng không cần hai đứa chuẩn bị.”

Đường Ngọc kéo tay áo Ngô Hạo Thiên, ý bảo anh đừng phản đối, bây giờ cô đã rất áy náy với Bùi Lâm Yển, mẹ muốn ở gần con trai, thật sự không cách nào phản bác, huống chi, như vậy cũng không tính ở cùng hai cụ.

Ngô Hạo Thiên thở dài, “Vậy thì tất cả đều nghe ba.”

“Đường tiểu thư. . .”

Ngô Hạo Thiên bất mãn cải chính, “Ba, gọi cô ấy Đường Đường, bây giờ cô ấy là con dâu của ba.”

“Con thật rất che chở bà xã.” Ngô Thanh Tuyền hừ nhẹ, “Như vậy Đường Đường, cháu xuống dưới lầu trước, nhắc mẹ Hạo Thiên dọn dẹp biệt thự bên cạnh cho hai đứa, tối nay hai đứa ở bên cạnh đi!”

Đường Ngọc thấy Ngô Hạo Thiên gật đầu ra hiệu với cô, cô liền nói chúc ngủ ngon với ba chồng trong một năm tương lai của mình, rồi đi xuống lầu.

Cô mới vừa đi, Ngô Thanh Tuyền đã nói chuyện lần nữa: “Con tìm cô gái kia, giả mạo con dâu của ta?”

“Hả? Ba cho rằng cô ấy giả mạo sao?” Ngô Hạo Thiên không thừa nhận cũng không phủ nhận, hai cha con bọn họ quá mức quen thuộc nhau, thật ra thì dù anh phủ nhận Đường Ngọc là bạn gái giả mạo của anh, ba cũng sẽ tìm người tra được, “Đường Đường sẽ là một người vợ tốt, cũng sẽ là con dâu tốt.”

“Con thích nó?”

Ngô Hạo Thiên nhún vai, “Cũng không ghét, dù sao đều là cưới một người phụ nữ mình không thương, vì sao con không tìm một người phụ nữ mình không ghét?”

“Hừ! Ba bảo con lấy vợ, không phải bảo con vi phạm pháp lệnh, con đã không còn nhỏ, tìm bà xã kết hôn, không chỉ có thể chăm sóc con về mặt sinh hoạt, ba cũng đang chờ bông cháu, chỉ có an gia trước mới có thể lập nghiệp.” Ngô Thanh Tuyền thở dài, đứa con trai này của ông, làm sao lại không hiểu khổ tâm của ông đây?

“Vô luận mình có yêu đôi phương hay không, đều phải kết hôn sao? Cho nên ba không phải yêu mẹ?”

Mặc dù nhiều năm như vậy, hai cụ nhà họ Ngô vẫn tôn trọng nhau như khách, nhưng Ngô Hạo Thiên cũng ít nhiều biết được, năm đó ba mẹ là buôn bán kết hôn.

“Không nên nói vậy!” Ánh mắt cơ trí của Ngô Thanh Tuyền quét tới, “Nếu như con muốn cưới cô gái tên Đường Ngọc đó, con sẽ phải đối đãi cô ấy thật tốt, hi vọng tương lai con sẽ không hối hận đối với hành động và việc làm của mình; đồng dạng, những hành động của con cũng phải có chừng có mực.”

Ngô Hạo Thiên dĩ nhiên biết ba có ngụ ý gì, Ngô Thanh Tuyền thông minh cỡ nào, làm sao có thể đoán không ra Đường Ngọc là người vợ giả anh tìm đến tạm thời? Ông đang cảnh cáo hành động lừa gạt của mình không nên quá quá mức.

Hừ! Ngô Hạo Thiên cũng không quay đầu lại rời đi thư phòng, nếu như không phải là ba ép buộc anh quá gấp, anh làm sao có thể tìm cô gái mình không yêu để kết hôn; huống chi anh cũng không cảm thấy mình có gì không đúng, hiện tại anh cũng chỉ đang giúp Đường Ngọc, Đường Ngọc cũng không có tổn thất gì, cuộc giao dịch này là hai bên cùng có lợi.

Trong một ngôi biệt thự khác, Đường Ngọc đang ngồi yên ở trên ghế sa lon rộng rãi trong phòng khách, gian phòng đã được người giúp việc dọn dẹp thỏa đáng, mới vừa rồi Bùi Lâm Yến nói với cô vài lời riêng, không phải là những lời gửi gắm con trai cho cô, trước khi bà đi, còn tặng cho Đường Ngọc một đôi vòng ngọc.

Vòng ngọc đặt ở trong hộp tinh xảo, sắc ngọc trong suốt, sáng bóng dịu dàng, sờ vào liền thấy lạnh lẽo nhập cơ thể, có thể thấy được đôi vòng tay này đã có từ rất xưa.

Bùi Lâm Yến nói, đôi vòng tay này là bà của bà của Ngô Hạo Thiên truyền lại, truyền cho con dâu mỗi một thời đại.

Đường Ngọc cầm cái hộp, không biết nên như thế nào cho phải, mặc dù chỉ là một đôi vòng tay, nhưng nó bao hàm kỳ vọng đối với Đường Ngọc.

Nhưng. . . Đường Ngọc than thở, cô là giả! Cô thật sự rất thích mẹ chồng Bùi Lâm Yến này, trước kia cô đã từng nghĩ tới nếu như mình lập gia đình, mẹ chồng sẽ là dạng người gì? Mà Bùi Lâm Yến không thể nghi ngờ chính là loại hình mẹ chồng mà tất cả cô gái đều thích, hào phóng thỏa đáng, không chỉ có dịu dàng còn khéo hiểu lòng người.

Hơn nữa mẹ chồng này còn quá hiểu lòng người. . . trong tay Đường Ngọc, là một hộp bao cao su mà Bùi Lâm Yến lặng lẽ cho cô, mẹ chồng nói khẽ với cô: “Trong nhà này cái gì cũng không thiếu, nhưng không chuẩn bị các biện pháp an toàn giữa vợ chồng; mặc dù mẹ rất hi vọng các con nhanh chóng sinh con, nhưng các con thấy không vội, mẹ cũng không miễn cưỡng, cho hai con một hộp, dùng xong thì không cho nữa đâu, đến lúc đó nhất định phải sinh cho nhà họ Ngô một đứa bé mập mạp.”

Đường Ngọc nghĩ tới lời mẹ chồng nói, trên mặt không khỏi nóng ran, cô đứng dậy muốn tìm chỗ giấu cái hộp trong tay đi, vừa mới đứng lên, Ngô Hạo Thiên đột nhiên đi vào.

Ngô Hạo Thiên nhìn thấy mặt Đường Ngọc đỏ ửng, tay nhỏ bé cuống quýt giấu ra sau, nhưng anh đã thấy thứ trong tay cô, anh cười đi tới bên người cô, “Đường Đường, em đang giấu cái gì?”

“Tôi. . . tôi. . . tôi không có.” Đường Ngọc khấn trương đến trái tim đều sắp nhảy ra ngoài, tại sao cô có cảm giác bị bắt gian đây? “Cái này. . . Khuya lắm rồi, tôi đi ngủ trước.”

Cô hốt hoảng xoay người rời đi, chưa đi hai bước, đã bị Ngô Hạo Thiên sải bước đuổi theo, ôm vào trong ngực.

Đầu Ngô Hạo Thiên đặt bên tai của cô, cọ sát vành tai của cô, cánh tay của anh vòng chắc eo nhỏ của cô, xấu xa kêu lên: “Ai nha, Đường Đường, trong tay em cầm cái gì?”

“Tôi tôi tôi. . .” Đường Ngọc khóc không ra nước mắt, đưa cái hộp trong tay cho anh “Đây là vòng tay mẹ chồng cho, anh anh. . . . Cát đi.”

“Anh nói là. . .” Ngô Hạo Thiên chỉ tay trái của cô.

Mặt của Đường Ngọc đỏ hơn, cô hoàn toàn quên mình đang ở trong ngực Ngô Hạo Thiên, đang bị anh sờ sảng, nóng ran trên mặt truyền khắp toàn thân, không còn hơi sức giải thích: “Cái này là. . . . Là. . . . mẹ chồng cho, anh anh anh đừng hiểu lầm!”

Ngô Hạo Thiên cảm thấy buồn cười, Đường Ngọc bình thường mồm miệng lanh lợi, trấn định tự nhiên, cũng sẽ có thời điểm luống cuống, xem ra, cô còn có rất nhiều mặt cần mình khám phá, vô luận cô cay cú, đáng yêu, giả bộ ngu, kiên cường, hoặc là thẹn thùng hiện tại, anh cũng cảm thấy cô là chân thật nhất.

Ngô Hạo Thiên từ trước đến giờ cảm thấy mình là một người đàn ông có thể tự khống chế, nhưng vừa gặp Đường Ngọc, anh luôn không khống chế được mình.

Đường Ngọc cảm nhận được hô hấp càng ngày càng mạnh bên tai, cô hoảng hồn, hoàn toàn không còn tỉnh táo ngày thường, nhưng cô vẫn cố gắng trấn tĩnh nói: “Này, họ Ngô, anh muốn ôm tôi đến lúc nào? Tôi muốn đi ngủ.”

“Suyt. . . .” Ngô Hạo Thiên kéo dài tiếng nói, lười biếng ôm cô, “Cẩn thận tai vách mạch rừng.”

Đường Ngọc vừa nghe vội vàng im lặng, cũng không dám giãy giụa nữa, cô cảm thấy Ngô Hạo Thiên nói có chút đạo lý, nếu ba anh cố ý cho bọn họ ở trong biệt thự bên cạnh, dĩ nhiên là muốn quan sát bọn họ là thật hay giả.

Ai! Đường Ngọc than thở trong lòng, hiện tại cô đột nhiên có lòng đồng tình những diễn viên kia rồi, phải diện chung với một người đàn ông xa lạ, thật rất giày vò.

“Vậy phải làm thế nào?” Đường Ngọc đưa lưng về phía anh nhỏ giọng hỏi.

Ngô Hạo Thiên vì muốn ôm Đường Ngọc thêm một lát, mới vừa rồi là lừa gạt cô, không nghĩ tới cô gái nhỏ này tưởng thật, anh nghĩ nghĩ, giảo hoạt cười rồi, “Vậy không bằng chúng ta diễn hết toàn bộ đi!”

Toàn bộ? Đường Ngọc kinh hãi, chẳng lẽ cô còn phải lên giường với nh?

Ngô Hạo Thiên xoay thân thể Đường Ngọc qua, chỉ thấy Đường Ngọc tựa như đã tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, cô chuẩn bị hiến thân toàn bộ sao?

Ngô Hạo Thiên mím môi cười, “Anh chỉ cần một nụ hôn chúc ngủ ngon là được rồi.” Nói xong, anh nhẹ hôn lên môi Đường Ngọc, “Ngủ ngon, bà xã.”

Đường Ngọc chậm rãi mở mắt, vuốt ve môi đỏ mọng nóng bỏng, nhìn Ngô Hạo Thiên cười đi lên lầu, cô thể mới biết mình là bị gạt.

“Họ Ngô, tên vô lại!”

Vậy mà, tiếng mắng của cô chỉ đổi lấy tiếng cười to của Ngô Hạo Thiên.

Đường Ngọc tức giận lên lầu, gian phòng của cô ở bên cạnh Ngô Hạo Thiên, lúc đóng cửa thì cô cố ý đóng thật mạnh, tỏ vẻ phẫn nộ của mình.

Tắm rửa. Thau quần áo ngủ rồi nằm ở trên giường. Đường Ngọc phát hiện mình mất ngủ.

Thật ra thì mấy ngày nay cô luôn ngủ không yên ổn, trừ tối hôm qua. . . . Bây giờ nhớ lại chuyện đã xảy ra đêm qua, Đường Ngọc rất cuộc cảm giác như đang nằm mộng, tất cả đều thật không thể tưởng tượng nổi.

Cô chưa bao giờ nghĩ mình là cô bé lọ lem trong chuyện cổ tích, ít nhất, gia cảnh của cô cũng không cho phép cô ngây thơ ảo tưởng, cô không có ba mẹ ác độc, cũng không có gia cảnh nghèo khó, ít nhất ở trước khi nhà họ Đường phá sản, Đường Ngọc tự ảo tưởng về truyện cổ tích của mình, là định vị ở vai nữ phụ thiện lương, tự mình cố gắng.

Đường Ngọc cho rằng đời này mình sẽ từng bước lên đại học, đón nhận công việc trong nhà, dựa vào tài học của cô, mặc dù không phấn đấu ra đại phú đại quý, ít nhất có thể khiến nhà họ Đường không lo áo cơm

đời này, đến tuổi nhất định, cô cũng sẽ tìm một người đàn ông chừng chạc gả cho, cùng ông xã mình, cả đời giúp chồng dạy con; có lẽ giữa bọn họ sẽ không xảy ra tình yêu oanh oanh liệt liệt, nhưng tình cảm nước chảy đá mòn đó, sẽ giúp bọn họ nắm tay đến già.

Nhưng. . . Sau khi nhà họ Đường phá sản, khoảnh khắc máy bay chở ba mẹ bay lên bầu trời, cô mất đi ba mẹ để dựa vào, ngay cả quyền lợi ảo tưởng mình là vai nữ phụ, cũng vì vậy mất đi.

Đường Ngọc không muốn nghĩ đến những việc mình gặp gỡ mấy ngày nay, hộp đêm, xem mắt, thiếu chút nữa bị cưỡng bạo. . . . Bây giờ đều đã qua rồi, cô bán đứng lần đầu tiên của mình, bán một năm hôn nhân của mình, đổi lấy tất cả bây giờ.

Cô không cách nào hối hận, bởi vì con đường này không có ai bức bách cô, cô thậm chí không dám nghĩ, nếu như không biết Ngô Hạo Thiên ở hộp đêm, không có gặp phải Ngô Hạo Thiên lúc xem mắt, thậm chí bị người của công ty tín dụng cưỡng bạo thời điểm, Ngô Hạo Thiên không có xuất hiện, bây giờ Đường Ngọc sẽ như thế nào?

Ngô Hạo Thiên. . . . Đường Ngọc nghĩ đến cái tên này trong lòng, đối với Ngô Hạo Thiên, cô thật ra nên cảm kích, cảm kích anh giống như hoàng tử xuất hiện trong cuộc sống của cô, giúp cô một lần lại một lần; nhưng lời của anh, phương thức hành động của người đàn ông gia trưởng, thật sự không cách nào làm cho cô đồng ý.

Đường Ngọc cũng không mong đợi Ngô Hạo Thiên sẽ là bạch mã hoàng tử của cô, mặc dù bọn họ có duyên phận, gặp nhau vào thời điểm cả hai đang cần người giúp đỡ nhất, nhưng bọn họ ở thế giới khác nhau, nhất định phải mỗi người đi một ngã. . .

Nghĩ tới gương mặt đáng đánh đòn của Ngô Hạo Thiên, Đường Ngọc hừ hừ trong lỗ mũi, mơ mơ màng màng, cô tiến vào mộng đẹp.

Đường Ngọc nửa tỉnh nửa mê, giống như ở trong mộng cũng nhìn thấy Ngô Hạo Thiên, anh nhìn cô cũng không nói gì, chỉ là tiếp cận môi đỏ mọng, gặm cắn cô.

Đường Ngọc rên rỉ, cả người như lửa, khiến cô khó nhịn lửa dục trong lòng, cô muốn đẩy gương mặt ghé tằm ra, nhưng một lần lại một lần trầm luân trong sự trêu đùa của anh, mà ngay cả chính cô cũng không nói lên được, đối với Ngô Hạo Thiên là cảm giác gì.

Tại sao nhịp tim lại nhanh như vậy, tại sao phải tham luyến ngực của anh. . .

Trên thực tế, phòng của Ngô Hạo Thiên và Đường Ngọc là một gian phòng, Đường Ngọc không có nhìn thấy cánh cửa bị giấu sau giấy dán tường, Ngô Hạo Thiên đợi lúc Đường Ngọc ngủ thì đi vào phòng ngủ của cô.

Anh thấy Đường Ngọc trên giường đang lộ cảnh xuân, không nhin được hôn trộm, nghe Đường Ngọc rên rỉ trong mộng, anh thiếu chút nữa cầm giữ không được.

Hôn hồi lâu, Ngô Hạo Thiên mới thả Đường Ngọc, nhìn vóc người như ẩn như hiện của Đường Ngọc, vật cứng phía dưới nóng rực không dứt, anh hít sâu một hơi, rốt cuộc làm một quyết định, lúc này mới xoay người trở về phòng của mình.

Một đêm này, mộng xuân không có dấu vết, như lại hành hạ một đôi nam nữ, duyên phận của bọn họ, nhất định bỏ không được, để ý thì loạn.

Ngày hôm sau, Đường Ngọc là bị một hồi tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức.

Đường Ngọc vô tri vô giác đứng dậy mở cửa, chỉ thấy Ngô Hạo Thiên ăn mặc chỉnh tề đứng ở cửa, khi cô còn chưa có phản ứng kịp thì Ngô Hạo Thiên đã cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng còn chưa hết sưng của cô.

Khi Đường Ngọc muốn cắn của anh thì Ngô Hạo Thiên mới hài lòng buông cô ra, nhìn mọi đồ mọng sưng lên của cô, anh cười nói: “Bà xã thân yêu, cho em mười phút ăn mặc chỉnh tề, chúng ta ăn sáng xong phải ra khỏi cửa.”

“Họ Ngô này!” Đường Ngọc hoàn toàn bị hôn tỉnh, “Anh rốt cuộc muốn ăn đậu hũ của tôi đến lúc nào? Tôi làm bà xã giả của anh, không phải để cho anh sờ sảng đâu!”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên.” Ngô Hạo Thiên gật đầu, “Nhưng em nghĩ xem, nếu như không để hai ông bà cụ, nhìn thấy hành động thân mật giữa chúng ta. . . .” Ngô Hạo Thiên vươn tay, khẽ vuốt ve môi của cô, “Bọn họ sẽ hoài nghi con trai của mình không có năng lực, cho nên em phải chịu chút uất ức, để cho anh hôn sưng đôi môi mới được. . . .”

“Rầm!”

Không đợi Ngô Hạo Thiên nói xong, Đường Ngọc đã đóng cửa chính, chỉ nghe cô hô to ở trong phòng: “Họ Ngô, anh chính là tên vô lại, vô lại! A. . . . Sưng lên rồi. . . .”

Ngô Hạo Thiên vuốt lỗ mũi, nụ cười càng đậm, trời mới biết anh sợ sau khi Đường Ngọc thức dậy, sẽ thấy môi đỏ mọng bị hôn sưng đêm qua, vì để tránh cho cô sinh nghi, anh chỉ có thể “Gắng gượng” hôn lại lần nữa.

Bởi vì Đường Ngọc mè nheo, Ngô Hạo Thiên vốn muốn ăn cơm ở nhà, chỉ đơn giản khai báo với cha mẹ là có chuyện phải làm, liền vội vã dẫn Đường Ngọc ra cửa.

Khi Đường Ngọc nhìn thấy chỗ bọn họ đến, đầu tiên là không hiểu, nhưng suy nghĩ một chút liền hiểu.

“Anh quyết định kết hôn trước sao?”

“Bà xã, em thật thông minh.” Ngô Hạo Thiên lấy ra một chiếc nhẫn đã chuẩn bị trước ở trong túi, nắm tay của cô, đeo lên cho cô, sau đó nói “Đường Đường. . . .”

Đường Ngọc cúi đầu vuốt ve chiếc nhẫn kia, trong lòng cực kỳ cảm khái.

“Anh không thể cho em hôn lễ hào hoa, cũng không thể cho em cam kết thiên trường địa cửu. . . .”

“Tôi cũng biết, giữa chúng ta là một cuộc giao dịch.”

Ngô Hạo Thiên cảm thấy bất mãn với hai chữ “giao dịch”, nhưng lại không có lập trường phản bác, “Nhưng một năm này, anh sẽ dốc hết toàn lực làm những việc một người chồng cần làm, em đón ba mẹ em về đi, dù sao chuyện em kết hôn. . . .”

“Tôi còn chưa có nói với họ.”

Ngô Hạo Thiên suy nghĩ một chút, không có hồi tởm, “Như vậy. . . . Hi vọng một năm này, chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Đường Ngọc có xung động muốn khóc, cuối cùng vẫn nhịn xuống, cười khổ nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Nghi thức hôn nhân của họ còn đơn giản hơn tưởng tượng, không có áo cưới đẹp đẽ, không có hoa hồng lãng mạn, không có người thân bạn bè chúc phúc, chỉ là một tờ hợp đồng, còn có một chiếc nhẫn tượng trưng.

Đường Ngọc không quay đầu lại bước vào cuộc sống hôn nhân đã từng mong đợi, ngày đó làm xong thủ tục, Ngô Hạo Thiên dẫn Đường Ngọc đến một nhà hàng Trung Quốc dùng bữa.

Nhà hàng được Ngô Hạo Thiên bao hết, trong nhà hàng trống rỗng này chỉ có hai người bọn họ, các bàn ăn còn lại đều không có người, Đường Ngọc chỉ có thể ảo tưởng đó là những người khách chưa trình diện, ảo tưởng khúc quân hành hôn lễ, ảo tưởng bọn họ yêu nhau.

Nhưng tất cả cũng chỉ có thể là ảo tưởng, cô biết rất rõ, giữa bọn họ không thể nào có kết quả, hợp đồng hôn nhân giống như là một gông xiềng, hung hăng đè nén tình cảm của cô, không thể yêu Ngô Hạo Thiên, càng không thấy được tương lai của bọn họ.

Nghĩ đến đây, trong lòng chợt run lên bần bật, loại cảm giác đó giống như là có ai quất một roi ở trong lòng cô, Đường Ngọc không cách nào chịu đựng cảm giác này, cô vội cúi đầu, thần thờ ăn thức ăn, nhưng bất kể ăn cái gì, trong miệng đều đắng.

Mà Ngô Hạo Thiên bên cạnh, thu hết biểu tình biến hóa của Đường Ngọc vào mắt, anh không lên tiếng, chỉ lặng lẽ ăn xong bữa cơm này cùng với cô.

Mặc dù Ngô Hạo Thiên dứt khoát làm thủ tục kết hôn, cũng công bố không cần tổ chức tiệc, nhưng Ngô Thanh Tuyền cũng không để ý đến lời nói của anh.

Trong phòng khách nhà họ Ngô, lúc này không khí có chút nặng nề, ngay cả Bùi Lâm Yến luôn luôn ôn hòa, cũng chỉ trích con trai của mình, bà kéo tay Đường Ngọc, có chút tự trách nói: “Đường Đường, đều tại mẹ không dạy tốt con trai mình, sao nó có thể không chịu trách nhiệm như vậy? Cả tiệc cưới cũng không làm, đã cưới con; mẹ biết rõ con là một cô gái tốt, nhưng cả đời phụ nữ chỉ có một lần, đây là việc rất quan trọng, mẹ chắc chắn không cho phép Hạo Thiên qua loa như vậy, nhà họ Ngô chúng ta cũng không phải gia tộc nhỏ, tiệc là nhất định phải làm.”

“Con. . .” Đường Ngọc muốn cự tuyệt, hôn nhân của bọn họ chỉ là một cuộc giao dịch, nếu như làm tiệc mới thật sự là chậm chạp.

Ngô Thanh Tuyền trầm mặc đã lâu bên cạnh, lấy ra khí thế chủ nhân một nhà, quyết định nói: “Coi như không suy nghĩ ỉn, hai đứa cũng phải suy nghĩ ặt mũi nhà họ Ngô, qua loa như vậy, chẳng phải sẽ làm cho người ta chế giễu?”

Lần này Đường Ngọc càng không cách nào cự tuyệt.

“Nếu như hai đứa thật sự không thích náo nhiệt, không bằng như vậy đi! Ngày một tháng sau, Hạo Thiên sẽ đón nhận tập đoàn Ngô thị, đến lúc đó tự nhiên phải cử hành tiệc tối, hai đứa liền mượn dịp tuyên bố việc hai đứa đã kết hôn với bên ngoài, cũng coi là một công đôi việc.”

Ngô Hạo Thiên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn: “Cũng tốt, Đường Đường, ý của em thế nào?”

Mọi người nhìn Đường Ngọc, Đường Ngọc cười khổ, cô nào có lập trường nói chữ “không”? Cô tự nhiên khéo léo gật đầu đồng ý.

Thấy cô đồng ý, mọi người tựa hồ cũng thở phào nhẹ nhõm, Bùi Lâm Yến vội vàng bảo cô dâu mới trở về biệt thự của mình nghỉ ngơi; đưa hai người đi, bà mới cười nói với Ngô Thanh Tuyền: “Xem ra con của chúng ta rất thích Đường Đường ! Ánh mắt nhìn Đường Đường đặc biệt dịu dàng, em chưa bao giờ thấy con trai của mình, lộ ra vẻ mặt này. . .”

“Nếu vậy thì tốt nhất.” Ngô Thanh Tuyền gật đầu một cái, tiếp tục trầm tư về báo cáo điều tra của Đường Ngọc.

Không nghĩ tới Đường Ngọc lại là con gái của Mạc Lan, vậy mục đích cô đến gần Ngô Hạo Thiên là gì? Vì báo thù? Hay là có mưu đồ khác đây?

Không trách được lần đầu tiên nhìn thấy Đường Ngọc, ông đã cảm thấy quen mắt, thì ra tất cả đều do ý trời.

Đời này Ngô Thanh Tuyền chưa từng hối hận, chỉ có hai chuyện khiến ông ảo não, một chuyện là hai mươi mấy năm trước, ông không có kết hôn với người phụ nữ mình yêu; chuyện thứ hai là vì trả thù, thiết kế khiến nhà họ Đường phá sản.

Nếu như Đường Ngọc thật sự là đến báo thù, như vậy là chính ông hại con trai của mình, Ngô Thanh Tuyền than vãn một hơi, ý trời như thế, tất cả đều là nhân quả báo ứng!

6. Chương 6

Cuộc sống sau khi cưới, tốt đẹp hơn so với tưởng tượng của Đường Ngọc rất nhiều, mỗi sáng sớm, cô có thể dậy sớm hơn Ngô Hạo Thiên, tự mình làm bữa ăn sáng cho anh, đưa anh đi làm, Đường Ngọc uyển chuyển cự tuyệt ý ời người giúp việc của Bùi Lâm Yến, tự mình dọn dẹp gian phòng, buổi chiều, có lúc cô sẽ đi mua đồ với mẹ chồng, có lúc ở nhà đọc sách, luyện yoga.

Trong nửa tháng này, Ngô Hạo Thiên trừ thỉnh thoảng ăn đậu hũ của cô, cũng không có cử động quá phận gì, bọn họ đều tôn trọng nhau như khách, cũng chẳng hỏi cuộc sống riêng của nhau.

Coi như Ngô Hạo Thiên không hỏi, anh cũng biết cuộc sống mỗi ngày của Đường Ngọc; mấy ngày nay, Ngô Hạo Thiên vì chuẩn bị đón lấy tập đoàn Ngô thị, mỗi ngày đi sớm về trễ, nhưng lúc không có xã giao, anh cũng sẽ tận lực về nhà, cho dù không trở về nhà, anh cũng sẽ gọi điện thoại xin phép Đường Ngọc.

Sự biến chuyển của Ngô Hạo Thiên khiến Bùi Lâm Yến cao hứng đến mức khen Đường Ngọc, nói biến chuyển của Ngô Hạo Thiên đều là công lao của cô, bà mới có thể thường nhìn thấy con trai của mình.

Đường Ngọc xấu hổ không chịu nổi, nhưng trong lòng bị một loại cảm giác không biết tên tràn đầy; cho tới nay, mơ ước của cô, không phải là cuộc sống như bây giờ sao? Mặc dù là giả, nhưng rất thỏa mãn.

Ngay cả Tả Hiểu Thiên nhìn thấy Đường Ngọc thì cũng khoa trương nói: “Đường Đường, nửa tháng không gặp, cậu trở nên đẹp hơn! Có tình yêu làm dịu quả nhiên khác biệt. . .”

Đường Ngọc hé miệng cười.

Tả Hiểu Thiên lại than vãn một lần nữa. “Cậu không chỉ đẹp hơn, lại còn đáng yêu hơn trước kia! Cậu không biết trước kia cậu luôn lạnh lùng, có biết vì sao học đại học bốn năm, mà tất cả mọi người không dám theo đuổi cậu không? Cũng là bởi vì cậu luôn tỏ vẻ xa cách ngàn dặm, hù chạy tất cả người thích cậu.”

“Trước kia mình không hay cười sao?” Đường Ngọc không biết, chỉ là hiện tại cô thật rất hay cười.

“Cậu không cảm thấy à? Chỉ là, mình cảm thấy sự thay đổi của cậu hiện nay, khẳng định có liên quan với Ngô Hạo Thiên, thật không ngờ ma lực của ái tình, có thể khiến cho tính tình một người thay đổi mạnh; hiện tại mình không thể không thừa nhận, cậu và Ngô Hạo Thiên thật lòng yêu nhau, nếu không cậu cũng sẽ không vì anh ta mà thay đổi nhiều như vậy. . .”

“Khoa trương vậy sao? Sao mình tuyệt không cảm thấy?”

“Không tin thì cậu cứ suy nghĩ kỹ xem sau khi mình kết hôn với Ngô Hạo Thiên, anh ta có gì thay đổi hay không?”

Đường Ngọc suy nghĩ một chút, thật đúng là có! Bây giờ mặc dù Ngô Hạo Thiên thỉnh thoảng trêu chọc cô, có lúc đùa nghịch vô lại, nhưng lại không giống như lúc mới quen, nói chuyện chanh chua, tự cho là đúng, thật chẳng lẽ như lời Hiểu Thiên, là lực lượng của tình yêu?

Không thể nào! Đường Ngọc đỏ mặt phản bác mình, tên kia thích cô? Cô tình nguyện tin tưởng là Ngô Hạo Thiên đang diễn trò.

Nhìn Đường Ngọc lâm vào trầm tư không thể tự kiềm chế, Tả Hiểu Thiên chỉ thấy trên mặt cô ấy càng ngày càng hồng, cô thở dài lắc đầu một cái, có vài người, rõ ràng đã yêu nhau lại không thừa nhận.

“Đường Đường. . .”

Sự trầm tư của Đường Ngọc bị cắt đứt, hồi hồn hỏi: “Thế nào?”

“Cậu thật rất không phải bạn thân! Kết hôn cũng không mời mình. . . . Thiệt thòi mình xem cậu là chị em tốt, mình còn giới thiệu bạn trai cho cậu, Trần Tư Vĩ thật đáng thương! Rất là thâm tình với cậu.” Tả Hiểu Thiên bắt đầu oán giận.

“Được rồi!” Đường Ngọc bó tay với cô, lấy một cái thiệp mời từ trong túi ra, “Mình và Hạo Thiên không có làm tiệc cưới, bởi vì cha mẹ mình không có ở trong nước, cho nên cũng không muốn phô trương; ngày mai Hạo Thiên đón nhận tập đoàn, cử hành tiệc tối, mình đặc biệt tới mời cậu.”

Tả Hiểu Thiên cầm lấy thư mời xem một chút, “Coi như cậu còn có chút lương tâm! Nhưng, Đường Đường, cậu có nên nói rõ ràng với Trần Tư Vĩ không? Mình biết rõ ngày đó cậu nói không phải lời thật lòng, hiện tại cậu và Ngô Hạo Thiên đã kết hôn, nên nói rõ với Trần Tư Vĩ, để cho anh ấy sớm chết tâm với cậu.”

Đường Ngọc tự thấy thẹn với Trần Tư Vĩ, nhưng bây giờ căn bản giải thích không rõ, cô suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn lắc đầu, “Không, nếu như cậu gặp anh ấy, thay mình nói xin lỗi với anh ấy, mình đã lập gia đình, hi vọng anh ấy cũng có thể tìm được người vợ tốt.”

“Ai. . . .Lời này mình đã sớm khuyên rồi, người đàn ông kia căn bản không nghe!” Tả Hiểu Thiên cũng cảm thấy không có cách nào, “Anh ấy vẫn rất vững tin, cậu là vì trả nợ mới gả cho Ngô Hạo Thiên, mình giải thích thế nào đều vô dụng.”

Đường Ngọc cười không đáp, chợt chuông điện thoại vang, cô nhận, còn chưa mở miệng, đối phương đã hỏi: “Đường Đường, em ở đâu?”

Đường Ngọc nhìn Tả Hiểu Thiên, trả lời: “Đang uống cà phê với bạn.”

“Cùng Tả Hiểu Thiên sao?” thanh âm Ngô Hạo Thiên từ trong điện thoại truyền tới đặc biệt dễ nghe.

Trong lòng Đường Ngọc chợt rung động, “Đúng.”

Giống như là thở phào nhẹ nhõm, cảm xúc của Ngô Hạo Thiên thoáng dâng cao, “Ồ đâu? Anh đến đón em, buổi chiều dẫn em đi chọn lễ phục dự tiệc.”

Đường Ngọc báo địa chỉ, cúp điện thoại xong, liền nhìn thấy vẻ mặt hài hước của Tả Hiểu Thiên, “Ai nha, có người vừa tân hôn, rời đi một phút cũng không được !”

Hai người lại cười đùa một phen, trong chốc lát, Ngô Hạo Thiên đã tới rồi.

“Tả tiểu thư.” Ngô Hạo Thiên cười chào hỏi Tả Hiểu Thiên.

Anh nhìn thấy thiệp mời trong tay cô, đoán được mục đích gặp mặt của Đường Ngọc và cô lần này, anh đứng lúc nói mời, “Nếu như Tả tiểu thư không ngại, không bằng cùng chúng tôi đi chọn lễ phục? Cô biết, về lễ phục, giữa phụ nữ mới có tiếng nói chung; để cảm ơn, cũng xin Tả tiểu thư tiếp nhận lòng biết ơn của tôi, đến lúc đó cũng xin Tả tiểu thư chọn một bộ lễ phục, tới tham gia tiệc tối của chúng tôi.”

Lời của anh làm cho người ta tìm không ra lý do cự tuyệt, cũng trùng ý của Tả Hiểu Thiên nên cô hớn hở tiếp nhận.

Ngô Hạo Thiên lái xe, chở họ đi tới tiệm lễ phục, nhân viên trong tiệm nhìn thấy anh, tiến lên chào hỏi: “Ngô tiên sinh, chúng tôi đã theo yêu cầu của anh, chuẩn bị xong lễ phục.”

“Như vậy để bà xã của tôi và bạn của cô ấy tự mình chọn một bộ dạ phục.” Ngô Hạo Thiên giao Đường Ngọc và Tả Hiểu Thiên cho nhân viên, từ mình qua một bên thay quần áo.

Chờ anh thay quần áo xong, liền gặp được Tả Hiểu Thiên mặc lễ phục kiểu công chúa, từ bên kia đi ra, cô cười nói với Ngô Hạo Thiên: “Oa, Đường Đường quả nhiên thật tinh mắt, chọn một ông xã tuyệt sắc! Chỉ là, bà xã anh xinh đẹp hơn. . . .”

Ngô Hạo Thiên đang cài nút áo trên cổ tay, không đợi anh đáp lời, Đường Ngọc đi theo sau Tả Hiểu Thiên ra ngoài.

Khoảnh khắc thấy Đường Ngọc, Ngô Hạo Thiên quên mất hô hấp, anh thậm chí tìm không ra bất kỳ ngôn ngữ, để hình dung kinh ngạc của mình; Đường Ngọc trước mắt mặc một bộ dạ phục dài lê trên đất bạc xám trắng, tơ lụa mềm mại lướt qua vai gầy của cô, vải vóc bó chặt đường cong linh lung của cô, một bên lộ ra bắp vai, màu bạc trắng sáng bóng tôn lên da thịt nõn nà như tơ gấm.

Ngô Hạo Thiên đi tới trước mặt cô, chỉ mấy bước đường cũng khiến tim anh đập nhanh hơn, tất cả lời nói chất đọng trong cổ họng, khiến anh nói không ra lời, chỉ có một câu than nhẹ: “Em thật đẹp. . . .”

Đường Ngọc có vẻ đẹp tự nhiên, khi giơ tay nhắc chân không có sự giả bộ, không cần áo khoác hoa lệ, chỉ là vẻ mặt quyến rũ của cô, cũng đủ để động lòng người.

“Anh thật sự muốn giấu em đi. . . .” thanh âm Ngô Hạo Thiên có chút khàn khàn, “Em nhất định sẽ là người phụ nữ đẹp nhất trong bữa tiệc tối mai.”

Ca ngợi của Ngô Hạo Thiên khiến Đường Ngọc đỏ bừng cả mặt, cô cúi đầu, vành tai trắng nõn cũng đỏ hồng nhàn nhạt.

Trên thực tế, vào bữa tiệc buổi tối hôm sau, vẻ đẹp của Đường Ngọc không chỉ làm tất cả đàn ông kinh ngạc, càng khiến cho tất cả phụ nữ ghen tỵ.

Trước khi tiệc tối bắt đầu, Ngô Thanh Tuyền tuyên bố, “Kể từ hôm nay, tập đoàn Ngô thị giao cho con trai của tôi, Ngô Hạo Thiên đảm nhiệm tổng giám đốc, chúng ta hãy cùng nhau nâng ly chúc mừng Hạo Thiên, còn có người vợ mới cưới của nó.”

Lời này vừa nói ra, một mảnh xôn xao, mọi người có mặt chỉ biết là, hôm nay là tiệc tối Ngô Hạo Thiên tiếp nhận tập đoàn Ngô thị, hoàn toàn không nghĩ tới, lại còn tuyên bố hôn sự của anh.

Trong xôn xao không khỏi có thở dài huyên náo, những danh môn thiên kim chưa lấy chồng đang có mặt, trơ mắt nhìn trong xã hội thượng lưu, mất đi một người đàn ông độc thân hoàng kim.

Chỉ nghe âm nhạc vang lên, Ngô Hạo Thiên nắm tay Đường Ngọc, dẫn đầu đi vào sàn nhảy, anh đang im lặng tuyên bố nữ chủ nhân của tập đoàn Ngô thị, chính là người bên cạnh anh.

Một khắc kia, tất cả ánh sáng đều chiếu vào trên người đôi vợ chồng mới cưới này, mọi ánh mắt đều nhìn bọn họ.

Trong ánh mắt của đàn ông có hâm mộ, trong mắt phụ nữ thì có ghen tỵ, toàn bộ đều nhìn chăm chăm vào Đường Ngọc cao quý ưu nhã.

“Khẩn trương sao?” Ngô Hạo Thiên lại gần bên tai của cô hỏi.

Đường Ngọc cười yếu ớt: “Em còn ứng phó được.”

Ngô Hạo Thiên cười một cái xoay người, chân bắt đầu mở ra, dẫn theo Đường Ngọc bắt đầu khiêu vũ.

Một màn này tự nhiên rơi vào trong mắt danh môn thiên kim vẫn còn đang chán nản hao tổn tinh thần, mấy thiên kim trong góc, nhỏ giọng nhiều chuyện.

“Người phụ nữ này có lai lịch gì? Lại không có tiếng động bắt lấy trái tim của Ngô Hạo Thiên, trở thành nữ chủ nhân tập đoàn Ngô thị.” Một người phụ nữ trong đó không cam lòng nói.

“Không biết, chưa bao giờ gặp cô ta, khẳng định không phải người của xã hội thượng lưu!”

“Nhìn cô ta như dân quê mùa, nhất định là người ở quê, cho rằng mình từ chim sẻ biến thành phượng hoàng rồi sao!”

Phụ nữ bốn phía đều đang thảo luận về Đường Ngọc, duy chỉ có một người phụ nữ vẫn trầm mặc.

“Này, Tư Dư, cô đang nhìn cái gì?” Có người chú ý thấy Trần Tư Dư trầm mặc, theo ánh mắt của cô nhìn Đường Ngọc, chỉ thấy ánh mắt của cô âm lãnh, người kia hỏi: “Cô biết người phụ nữ kia?”

“Hừ, đâu chỉ biết!” Trần Tư Dư cười lạnh, “Người phụ nữ này không chỉ từ bên cạnh tôi đoạt đi Ngô Hạo Thiên, còn quyến rũ anh hai tôi.”

“Anh hai cô cũng thích cô ta? Người phụ nữ này thậm chí có thủ đoạn inh như vậy! Xem ra, cô không phải là đối thủ của cô ta!” Người nọ cố ý quạt gió thổi lửa.

“Vậy sao?” Trong tươi cười của Trần Tư Dư mang theo âm độc, “Xem tôi làm sao nhục nhã cô ta!”

Một khúc nhạc hết, mọi người tản đi, Ngô Hạo Thiên bị Ngô Thanh Tuyền dẫn theo đi mời rượu, chỉ còn mình Đường Ngọc bưng ly rượu, từ từ đi tới trong góc.

Mới vừa đứng vững, chợt có 4, 5 người tụ tới, ngẩng mắt nhìn lên, Trần Tư Dư dẫn đầu đi tới trước mặt cô.

“Đã lâu không gặp, Đường tiểu thư.”

“Nguyên lai là Trần tiểu thư, đã lâu không gặp.” Đường Ngọc nhìn ra được nụ cười của Trần Tư Dư lạnh như băng, biết cô ta đến đây hẳn là cố ý làm khó, nghĩ đến ban đầu cô còn phá hư cuộc xem mắt của cô ta và Ngô Hạo Thiên.

Trần Tư Dư cũng không khách sáo với cô, lời nói trào phúng, “Không nghĩ tới mấy ngày không gặp, con chim sẻ nhỏ như Đường tiểu thư đã leo lên cành cây cao rồi ! Nhưng vô luận bay như thế nào, Đường tiểu

thư vẫn là chim sẻ, không biến thành Phượng Hoàng được.” Trần Tư Dư tiến tới trước mặt cô ngửi một cái, “Dù khoác vỏ ngoài xinh đẹp, trên người vẫn có mùi của chim sẻ.”

Những người phụ nữ chung quanh đều cười, cười thật châm chọc.

Đường Ngọc không ngại nhún vai, “Ai bảo Ngô Hạo Thiên không mở to mắt, lại yêu thích mùi chim sẻ của tôi? Đối với việc này, tôi cũng cảm thấy rất xin lỗi, Trần tiểu thư, anh ấy thật không thích nổi vị chua của chim hoàng yến của Trần tiểu thư.”

“Cô. . .” Trần Tư Dư rống giận, rước lấy ánh mắt bốn phía, ánh mắt của cô đảo qua rơi vào một thứ, chợt có một kẻ, ngay cả cười cũng trở nên giả hoạt: “Thì ra Đường tiểu thư muốn đàn dương cầm. . .”

Trần Tư Dư không để ý sự giãy giụa của Đường Ngọc, nắm cánh tay của cô đi tới trước đàn dương cầm bên cạnh, cười nói với mọi người: “Mới vừa rồi Đường tiểu thư nói với chị em chúng tôi, bởi vì cô ấy chơi đàn rất hay, mới có thể kết lương duyên đẹp với Ngô tiên sinh! Như vậy mời Đường tiểu thư đàn một bản ngay bây giờ, để cho chúng tôi được sướng tai.”

Chung quanh dần dần tụ lại, mọi người ríu rít bày tỏ đồng ý, thậm chí còn vỗ tay.

Trần Tư Dư thấy sự lúng túng trên mặt Đường Ngọc, trong lòng càng thêm đắc ý, cô đã sớm đoán được con chim sẻ này không biết đàn dương cầm, hừ, muốn đấu với cô, cô sẽ khiến cô ta xấu mặt!

Đường Ngọc quả thật không biết đàn dương cầm, hiện tại phản bác thì đã trễ, cô thật sự là cỏi hổ khó xuống; cô ngẩng đầu lên, tìm một vòng ở trong đám người, lại không tìm được bóng dáng của Tả Hiểu Thiên, xem ra cô ấy còn chưa tới.

Bây giờ, cô không thể bỏ chạy, cô có thể quên mất mũi mình, lại không thể làm mất mặt nhà họ Ngô, trong lòng cô tính toán, chỉ là đàn dương cầm thôi! Cùng lắm thì ngồi tại chỗ đàn một khúc lung tung, chỉ cần đàn thuần thục một chút, cứ nói bài này là mình sang tác.

Đường Ngọc hít sâu một hơi, vẻ mặt cứng ngắc ngồi trên ghế đầu trước dương cầm, đưa ngón trỏ tay phải ra nhẹ ấn vào một phím màu trắng không biết tên trên đàn dương cầm.

“Kít” một tiếng, thang âm giòn vang quanh quẩn ở trong đại sảnh.

Khi Đường Ngọc chuẩn bị nhấn nút thứ hai, một thanh âm trầm thấp dễ nghe từ sau lưng, “Thì ra bà xã tôi ở chỗ này!”

Đường Ngọc bỗng nhiên quay đầu lại, Ngô Hạo Thiên đi tới, anh đặt ly rượu phía trên giá đỡ của đàn dương cầm, “Bà xã muốn đàn một khúc ọi người sao?”

“Em. . .” Đường Ngọc rũ tầm mắt, cô nào biết đàn dương cầm? Nhà họ Đường chưa bao giờ coi cô như con gái để nuôi dạy, khi còn bé những cô gái khác, ngay cả Tả Hiểu Thiên đều học đàn dương cầm, mà cô lại học thuật phòng thân.

“Nếu hôm nay bà xã có nhã hứng như thế, vậy không bằng để anh đàn với em!”

Đám người chung quanh, vui vẻ khi việc thành công, muốn nhìn hai vợ chồng đàn một bản, Ngô Hạo Thiên không cho cô phản đối, bỏ qua khiếp sợ trong mắt Đường Ngọc, anh ngồi vào bên cạnh Đường Ngọc, một tay từ hông của cô vòng quanh đến bên kia, cầm tay trái của cô, mà tay phải của anh cũng dùng tư thế giống vậy đặt lên tay phải của cô.

Tư thế kia trong mắt người ngoài có vẻ cực kỳ tự nhiên, lại cho thấy quan hệ thân mật của hai người họ.

Đám thiên kim chuẩn bị xem náo nhiệt càng đỏ mắt hơn, Trần Tư Dư cắn chặt môi dưới, cô không chịu thua nhìn chằm chằm hai vợ chồng này, muốn nhìn bọn họ rốt cuộc có thể làm ra trò gì.

Ngô Hạo Thiên thân mật đưa đôi môi tới bên tai Đường Ngọc, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được nói: “Đường Đường, tất cả đều giao cho anh đi!”

Chẳng biết tại sao, Đường Nữ nghe anh nói như vậy xong, khẩn trương trong lòng đều tan biến, cô vô cùng tin tưởng người đàn ông bên cạnh, giống như ban đầu ký kết hợp đồng thì cô chưa từng hoài nghi năng lực kinh tế và nhân phẩm của Ngô Hạo Thiên, không chút phòng bị ký kết hợp đồng với anh.

Đây là tin tưởng trong vô thức, Ngô Hạo Thiên có năng lực trấn an làm cho người ta nói không ra lời.

Ngô Hạo Thiên hé miệng cười cười, hai tay nắm hai tay của Đường Ngọc, theo ngón tay của cô, hai cái tay đồng loạt nhẹ nâng nhẹ rơi vào trên đàn, âm tiết thứ nhất vang lên xong, bọn họ giống như bạn từ nhỏ, phối hợp cực kỳ ăn ý, cổ tay chợt nâng lên, chợt uyển chuyển rơi xuống, tạo ra động tác như nước chảy, giống như hai con bướm bướm đang bay múa ở trên đàn dương cầm, linh hoạt bay nhảy, làm cho người ở đây không khỏi trầm trồ khen ngợi vỗ tay.

Đường Ngọc ngoài khiếp sợ, còn nghe ra khúc nhạc này, thật là không thể quen thuộc hơn, là một bài “Für Elise”[1].

Khi âm tiết cuối cùng dừng lại, Ngô Hạo Thiên thuận thế kéo hai tay của Đường Ngọc đứng lên, cho cô một cái ôm thật chặt, anh không keo kiệt chút nào mà ca ngợi, “Bà xã, em đàn thật hay.”

Đường Ngọc then thùng núp ở trong ngực của anh vừa sợ vừa tức, người này biết rất rõ ràng cô không biết đàn, còn khen cô trước mặt nhiều người như vậy.

Ngô Hạo Thiên ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Đường Ngọc, khắc chế kích động muốn hôn cô, anh kéo tay của cô liếc nhìn một vòng, phát hiện mục tiêu rồi, ngay sau đó đi tới trước mặt Trần Tư Dư: “Trần tiểu thư nói không sai, ban đầu cũng bởi vì phu nhân tôi đã đàn một bản dương cầm rất đặc sắc, tôi mới bị cô ấy quyến rũ thật sâu.” Lời của anh tuy là nói với Trần Tư Dư, nhưng không nghi ngờ là nói cho từng người đang nghi ngờ ở đây nghe.

“Tôi rất yêu phu nhân của tôi, bởi vì trong mắt tôi, cô ấy là người phụ nữ hoàn mỹ nhất.” Ngô Hạo Thiên thâm tình nhìn về phía Đường Ngọc, Đường Ngọc nghe được câu thổ lộ kia xong, hoàn toàn bị kinh ngạc.

Ngô Hạo Thiên đang nhập diễn quá mức? Hay là gặp dịp thì chơi?

Nghi ngờ, trên mặt Trần Tư Dư lần lượt thay đổi xanh trắng, tính tình bị làm hư không cho phép cô bị vũ nhục như vậy, cô gần như hồng mắt chỉ vào Đường Ngọc nói: “Đường tiểu thư, thủ đoạn quyến rũ đàn ông của cô thật là inh! Không chỉ lấy được thân phận nữ chủ nhân tập đoàn Ngô thị, còn quyến rũ anh tôi đến đầu óc choáng váng.”

“Trần tiểu thư!” con người tinh mịch của Ngô Hạo Thiên bằng lãnh, hung hăng nhìn chăm chăm cô, mọi người ở đây đều kinh ngạc vì lời nói của Trần Tư Dư, dưới trường hợp này anh không thể nổi đóa, nhin lại, anh lạnh lùng nói: “Bây giờ cô ấy không phải là ‘Đường tiểu thư’, cô ấy là ‘Ngô phu nhân’.”

Không khí lại lúng túng, trong đám người đột nhiên xuất hiện một nam một nữ, hai người vội vã tiến lên, nam vội vàng kéo cánh tay Trần Tư Dư, xin lỗi Ngô Hạo Thiên. “Xin lỗi, có thể em gái tôi uống nhiều quá, xin Ngô tiên sinh tha lỗi.”

Mà cô gái cũng đi tới khuyên lơn: “Đường Đường, chúng ta đến bên cạnh lấy ít đồ ăn đi.”

Đường Ngọc nhìn Trần Tư Vĩ và Tả Hiểu Thiên, biết hai người đang giảng hòa, trong lòng cô thật ra thì cũng không tức giận mấy, chỉ là thấy Ngô Hạo Thiên tức giận vì mình, trong lòng của cô lại như có dòng nước ấm.

Cô vẫn cho rằng, loại đàn ông theo chủ nghĩa đàn ông trên hết giống như Ngô Hạo Thiên, là rất cứng rắn, không nghĩ tới anh cũng sẽ có một mặt tinh tế như thế, vì giúp cô giải quyết tình cảnh lúng túng, mà cùng đánh đàn với cô.

Vừa rồi Ngô Hạo Thiên ngồi ở bên cạnh cô, hai người nửa dựa vào nhau, cô có thể nghe được trái tim đập vang mạnh mẽ của anh, hương thơm mát mẽ của anh lượn lờ; ngón tay của anh thon dài, dầy dứa với ngón tay cô, lại có thể đàn ra khúc nhạc tuyệt diệu như thế.

Hiện tại cô còn có thể cảm nhận được, khi đánh đàn tim mình đập thành thịch vì Ngô Hạo Thiên.

Đường Ngọc suy nghĩ về trường hợp hiện tại, dù sao đều là nhân vật lớn trong xã hội thượng lưu, chơi cứng đối với người nào cũng không tốt, cô đầu tiên là thả nhiên cười với Ngô Hạo Thiên, tròn mắt cong thành hình trăng khuyết, “Ông xã. . .”

Thân thể Ngô Hạo Thiên chấn động, đây là lần đầu tiên anh nghe được Đường Ngọc gọi mình như vậy, dù hiện tại lửa giận của anh ngất trời, nhưng nghe một tiếng gọi tên đại như thế, anh cũng đã hóa thành một vũng nước rồi.

“Trần tiểu thư uống nhiều quá, không bằng trước hết để cho Trần tiên sinh đưa cô ấy lên trên lầu nghỉ ngơi, nơi này còn có nhiều khách chờ anh đấy.”

Đường Ngọc làm nũng kéo tay Ngô Hạo Thiên, một màn này rơi vào trong mắt người khác dĩ nhiên là yêu thích và ngưỡng mộ cực kỳ.

Ngô Hạo Thiên dịu dàng cười đáp lại, hai người nắm tay rời đi, sự lúng túng chung quanh trong nháy mắt hóa thành hư không, âm nhạc trong đại sảnh lại vang lên, không khí cũng dần dần ấm lại.

[1]For Elise: Bagatelle số 25 thuộc La thứ (WoO 59 và Bia 515) cho đàn piano, thường được biết dưới tên gọi “Für Elise”, là một trong những bản nhạc dành cho piano nổi tiếng nhất của Ludwig van Beethoven. Bản nhạc thường được xếp vào loại khúc nhạc ngắn bagaten, nhưng đôi khi nó cũng được xem là một albumblatt (một tiêu đề chung cho các tác phẩm nhạc cổ điển, thường là độc tấu piano, không xuất bản, ngắn gọn và không yêu cầu kỹ thuật biểu diễn).

Trần Tư Vĩ nhìn hai người, đau lòng không chịu nổi, anh lôi kéo Trần Tư Dư đi ra đại sảnh.

Trần Tư Dư vẫn bất mãn bức tức: “Anh! Anh tỉnh đi. Người phụ nữ kia đã lập gia đình.”

“Tư Dư, lời này nên cho em mới đúng.”

“Hừ! Người phụ nữ kia không xứng với Ngô Hạo Thiên, càng không xứng với anh.”

Trần Tư Vĩ bất đắc dĩ, cõi đời này tình yêu nào có cái gì xứng đôi? Chỉ cần yêu nhau là đủ rồi.

Sự chán nản cô đơn của anh, tự nhiên rơi hết vào trong mắt Trần Tư Dư, cô một mặt cảm thấy không đáng vì anh trai, một mặt cảm thấy oán giận vì khuất nhục mình chịu, chợt trông mắt xoay động, khéo léo an ủi Trần Tư Vĩ “Anh, em có thể tự trở về, em biết rõ anh từ trước đến giờ không thích tham gia trường hợp này, hôm nay tới, nhất định là vì người phụ nữ kia? Đã đến rồi, thì đợi thêm một lát, nói rõ ràng với Đường Ngọc.”

Trần Tư Vĩ đầu tiên đúng là không muốn tới nơi này, nhưng Tả Hiểu Thiên gọi điện thoại nói, tối nay Đường Ngọc cũng sẽ tham gia, anh cũng là muốn đến xem rõ; nhưng khi nhìn thấy một màn ân ái vừa rồi của Đường Ngọc và Ngô Hạo Thiên, tất cả ý tưởng của anh đều bị mất, anh còn có thể dùng lý do gì lừa gạt mình đây?

“Thôi, Đường Đường xem ra quả thật rất tốt.” Trần Tư Vĩ lắc đầu.

Trần Tư Dư thấy kế không thành, trợn tròn mắt nói dối: “Thật ra em cảm thấy người phụ nữ Đường Ngọc kia thật đáng thương, em nghe nói, cô ta gả cho Ngô Hạo Thiên thật ra là vì trả nợ, mà Ngô Hạo Thiên căn bản không thương cô, Ngô Hạo Thiên vì đón nhận tập đoàn Ngô thị, mới tùy tiện tìm người phụ nữ kết hôn, bọn họ vừa rồi đều là diễn trò cho người ngoài xem! Anh, anh đã đến rồi, cứ hỏi rõ xem cô có gì khó nói, mà kết hôn với Ngô Hạo Thiên; mặc dù em không thích cô ta, nhưng nếu anh thật thích cô ta, thì cứ theo đuổi cô ấy đi! Bây giờ còn chưa trễ, kết hôn còn có thể ly hôn, chẳng lẽ anh muốn thấy Đường Ngọc sẽ phải sống cả đời trong cuộc hôn nhân không tình yêu?”

Nếu như là vậy. . . Trần Tư Vĩ nghĩ lại, không nói hai lời liền xoay người rời đi.

Trần Tư Dư nhìn dáng vẻ nóng nảy của anh trai, trong lòng cười lạnh, Đường Ngọc, tôi sẽ không để cho cô sống tốt, dù tôi không làm cô và Ngô Hạo Thiên tan rã, tôi cũng muốn quấy cho cuộc sống của cô long trời lở đất!

Rượu qua ba vòng, Ngô Hạo Thiên đau lòng sức khỏe của Đường Ngọc, anh nhờ Tả Hiểu Thiên chăm sóc Đường Ngọc, mình cầm ly rượu lên tiếp tục đi mời rượu.

Đường Ngọc và Tả Hiểu Thiên đi tới bên ngoài ban công đại sảnh, gió nhẹ thổi, không khí mát mẻ xông vào mũi, mùi rượu cũng tản đi không ít.

Tả Hiếu Thiên vừa nâng đĩa thức ăn, vừa khoa trương nói “Đường Đường, mới vừa rồi cậu và Ngô Hạo Thiên quả thực là đẹp ngậy người.”

“Thật ra thì cậu muốn nói Ngô Hạo Thiên đẹp trai?” Đường Ngọc liếc xéo cô.

“Nào có!” Tả Hiếu Thiên bĩu môi, “Nhưng nói thật, Ngô Hạo Thiên đối với cậu đúng là tốt, lúc cậu mời rượu vừa rồi, anh ta còn uống rượu giúp cậu, còn săn sóc bảo mình chăm sóc cậu, anh ấy thật là người đàn ông đẹp trai nhất, săn sóc nhất mình từng gặp!”

Đường Ngọc liền cười “Hi hi” một tiếng, “Cậu chưa từng thấy bộ dáng chanh chua của Ngô Hạo Thiên, lúc mình vừa biết anh ta, anh ta quả thật tự cho là đúng, không hề có lý!”

“Vậy cậu biết tất cả điều này biểu thị cái gì?” Tả Hiếu Thiên thần bí nháy nháy mắt.

“Nói rõ cái gì?”

“Nói rõ anh ấy yêu cậu! Không chỉ yêu cậu, còn thay đổi vì cậu.”

Đường Ngọc nghe lời này, thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống, cô thoáng ổn định tâm thần, nhưng lại không thể phản bác lời Tả Hiếu Thiên nói, ở trong mắt cô ấy, cô và Ngô Hạo Thiên chính là một đôi tương thân tương ái.

Nhưng, thật sự là yêu sao? Không phải Ngô Hạo Thiên diễn quá giỏi à?

“Này, Đường Đường, cậu đang nghĩ gì?” Tả Hiếu Thiên đẩy đẩy cô, “Có thể hỏi cậu một vấn đề không?”

“Cậu hỏi đi!” Đường Ngọc nhú mày, nha đầu này còn có gì không dám hỏi sao?

“Cậu rốt cuộc có yêu Ngô Hạo Thiên hay không?”

Đường Ngọc không nghĩ tới Tả Hiếu Thiên sẽ hỏi vấn đề này, cô trong lúc nhất thời không chuẩn bị, chỉ có thể nói lảng ra chuyện khác, “Tại sao hỏi như thế?”

Tả Hiếu Thiên bỏ một miếng chocolate cuối cùng vào trong miệng, “Mình dùng góc độ người đứng xem để xem, Ngô Hạo Thiên nhất định rất thích cậu, có lẽ cậu cũng không có cảm thấy, nhưng ánh mắt anh ta nhìn cậu, thay đổi vì cậu, tất cả tất cả, đều nói rõ người đàn ông này nổi điên vì cậu; tình yêu say đắm của anh ấy đối với cậu, đã lây sang mỗi người bên cạnh, vậy mà cậu lại như một người ngoài cuộc, hoàn toàn không biết; có lẽ vì cậu thương anh ấy, bởi vì mình tin tưởng bất kỳ một người phụ nữ nào, đều không thể chạy trốn sự dụ dỗ như vậy, cậu chỉ không biết biểu đạt làm sao mà thôi.”

Đường Ngọc chưa bao giờ biết, Tả Hiếu Thiên có thể nhìn thấu một người như vậy, cô luôn luôn nhạy cảm, cũng chưa từng phát hiện nhiều ưu điểm của Ngô Hạo Thiên như vậy, có lẽ cũng không phải không có phát hiện, mà là trong tiềm thức cự tuyệt sự dụ dỗ của anh, giống như cự tuyệt thừa nhận, mình càng ngày càng sợ tiếp xúc với anh; những rung động đó, hiển lộ rõ ràng sự mê luyến đối với anh.

Cô thậm chí không có phát hiện, mình từ lúc nào đó, ánh mắt sẽ bắt tri bắt giác đuổi theo bóng dáng của Ngô Hạo Thiên, dù là xa xa nhìn anh một cái, trong lòng của cô cũng thỏa mãn.

Cô đã quen không khí có hơi thở của Ngô Hạo Thiên, quen buổi sáng rót một ly coffee cho anh, cô biết Ngô Hạo Thiên có thói quen xem báo vào buổi sáng, biết anh thích ăn sườn heo xào thơm.

Tất cả nói rõ cái gì? Không có ai rõ ràng hơn mình, nếu như hôm nay không phải Tả Hiếu Thiên chỉ điểm mình, có lẽ cô còn đại đột làm bộ như không biết, tiếp tục cự tuyệt thừa nhận tất cả chân tướng sau lưng.

Đó chính là, tình cảm của mình đang luân hãm.

Chợt, Đường Ngọc nghĩ tới hợp đồng, Ngô Hạo Thiên sớm có dự liệu đã viết “Không cho yêu anh” .

Tròng mắt cô sâu kín nói: “Hiếu Thiên, nếu như có thể, mình cũng không muốn gặp gỡ Ngô Hạo Thiên vào lúc này. . . .” Bởi vì nếu như không bị ba chục triệu trói buộc, cô có thể tự do yêu Ngô Hạo Thiên, mà không phải loại quan hệ hữu danh vô thực này.

“Cho nên. . . .” Trong không khí đột nhiên vang lên thanh âm của người đàn ông: “Đường Đường, em quả nhiên là bởi vì món nợ, mới gả cho Ngô Hạo Thiên sao?”

Đường Ngọc không nghĩ tới Trần Tư Vĩ lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn chung quanh, Tả Hiểu Thiên chẳng biết lúc nào, chạy vào đại sảnh lấy thức ăn rồi, hiện tại trên ban công chỉ có cô và anh.

Cô vội vã đứng lên đi ra ngoài, lại bị Trần Tư Vĩ ngăn trở đường đi, đối mặt sự bất khuất của anh, Đường Ngọc hơi cau mày: “Trần tiên sinh, tôi không biết lời nói của anh có ý gì, xin tránh ra.”

Trần Tư Vĩ không chỉ không tha, ngược lại nắm lấy cổ tay Đường Ngọc “Đường Đường, em rời xa Ngô Hạo Thiên đi! Anh ta sẽ không cho em hạnh phúc, ba chục triệu này anh sẽ thay em trả lại cho anh ta, anh sẽ cho em hạnh phúc. . . .”

“Trần tiên sinh, tôi nghĩ anh hiểu lầm, tôi và Hạo Thiên không phải như anh nghĩ. . . .” Đường Ngọc không dám nói chuyện lớn tiếng, cô sợ người trong đại sảnh phát hiện một màn này.

Cô giùng giàng, Trần Tư Vĩ không buông ra, “Em đừng gạt anh! Anh nghe Hiểu Thiên nói, em nói với cô ấy, ba chục triệu này là cha mẹ em mượn của cậu, nhưng theo anh được biết, cậu em không có thực lực kinh tế đó. . . .”

“Anh điều tra tôi?” Trong lòng Đường Ngọc không khỏi dấy lên lửa giận, “Trần tiên sinh, không nghĩ tới anh và em gái anh đều giống nhau, không chiếm được sẽ giở thủ đoạn.”

“Đường Đường, em nghe anh nói hết lời.”

Trần Tư Vĩ kéo Đường Ngọc đi tới trong góc ban công, cái góc độ này, người trong đại sảnh đều không nhìn thấy, “Anh điều tra em, nhưng mà anh thật muốn biết, nguyên nhân em gả cho Ngô Hạo Thiên, cho nên anh mới. . . .”

“Trần Tư Vĩ, anh rốt cuộc muốn thế nào?” Đường Ngọc tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Trong quá trình điều tra, anh phát hiện một chuyện, bất kể em có yêu Ngô Hạo Thiên không, anh đều muốn nói với em, ban đầu nhà họ Đường phá sản căn bản là một âm mưu, còn chủ mưu chân chính chính là tập đoàn Ngô thị!”

“Anh nói cái gì?” Đường Ngọc khiếp sợ lần nữa, trong lòng chợt hoảng loạn, “Không thể nào, tôi biết rõ mặc dù tập đoàn Ngô thị đoạt đơn đặt hàng của nhà tôi, nhưng mà nhà tôi phá sản, chủ yếu vẫn là bởi vì ba tôi quyết định sai lầm. . . .”

“Đường Đường, anh nói đều là thật! Theo anh điều tra, bác Đường ở thương giới cũng có kinh nghiệm vài chục năm, trong tình huống chưa ký hợp đồng, ông làm sao có thể qua loa cho hãng sản xuất? Nếu như không phải có người ra hiệu giả với ông. . . .”

Đường Ngọc nói với mình, hiện tại nhất định phải tỉnh táo lại, cô không thể nghe lời một phía của Trần Tư Vĩ, ý định của Trần Tư Vĩ đối với mình cô không phải là không biết, có lẽ anh ta lừa gạt mình, nhiễu loạn tâm tư của cô đối với Ngô Hạo Thiên.

Nhưng. . . . Nếu như anh ta nói đều là thật, cô nên làm cái gì?

Trong lúc nhất thời, Đường Ngọc hoàn toàn luống cuống, cô chưa từng hốt hoảng như thế, dù nhà họ Đường phá sản, gặp phải món nợ ba chục triệu, cô cũng rất mau điều chỉnh tâm tình của mình, nghĩ ra phương pháp ứng đối; trong mấy giây này, cô giống như từ trong dòng xoáy tình yêu, ngã vào vực sâu vạn trượng.

Sự đau đớn vì yêu hận đan xen này, khiến cô hốt hoảng dựa vào bả vai gần đó, im lặng khóc lên.

7. Chương 7

Đang lúc này, Ngô Hạo Thiên đi vào ban công, anh nhìn thấy Đường Ngọc rúc vào đầu vai Trần Tư Vĩ, Trần Tư Vĩ ôm nhẹ bả vai của cô vuốt ve, một màn này cho dù ai nhìn thấy, cũng sẽ chủ quan cho rằng đây là

một đôi người yêu, huống chi lúc này Ngô Hạo Thiên uống rượu, lửa giận không chút nào che giấu nhanh chóng thiêu đốt.

Anh đã sớm quên đây là dạ tiệc của anh, anh chỉ nhớ người phụ nữ dựa vào trên đầu vai người đàn ông khác, là vợ của anh, mà vợ của anh đang ấp áp ôm ôm người đàn ông khác, anh cất giọng quát chói tai “Hai người đang làm gì!”

Hai người không coi ai ra gì đều chấn động, hốt hoảng tách ra, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngô Hạo Thiên đã sải bước nhảy qua, một quyền đánh vào trên mặt Trần Tư Vĩ.

Đường Ngọc từ trong bối rối phục hồi tinh thần lại, nhớ tới tình cảnh mới vừa rồi bị Ngô Hạo Thiên nhìn thấy, dĩ nhiên là không cách nào giải thích, nhưng cô không thể để cho Ngô Hạo Thiên mất thể diện ở trường hợp này, cô vội vàng ngăn anh lại, “Hạo Thiên, anh hiểu lầm, không phải như anh nghĩ, hiện tại nhiều người ở đây, anh phải chú ý thân phận.” Cô nói cực kỳ nhỏ tiếng, nhưng lời nói nghe vào trong lỗ tai Ngô Hạo Thiên, cũng rất là chói tai.

“Cô đang cầu xin vì hấn ta sao?” Ánh mắt của Ngô Hạo Thiên đều đỏ, anh giận không kiềm được bắt lấy cánh tay Đường Ngọc, “Vậy cô nói tôi biết, mới vừa rồi hai người đang làm gì?”

“Tôi không phải xin tha cho anh ta.” Đường Ngọc thấy đám người đã tụ tập tới đây, cô nguy biện chỉ tăng thêm trò cười, sự lãnh đạm của cô làm cho người ta không nhìn ra tâm tình của cô, “Sự thật chính như anh thấy đó.”

Cô có thể nói cái gì đây? Hiện tại nói cái gì Ngô Hạo Thiên cũng nghe không lọt; vậy mà, sự lãnh đạm của Đường Ngọc, cộng với việc cô không giải thích, ngược lại khiến lửa giận của Ngô Hạo Thiên mạnh hơn, anh nâng tay lên thật cao, muốn giáng một cái tát xuống.

Trần Tư Vĩ lại đột nhiên lên tiếng: “Ngô Hạo Thiên, anh là đàn ông, còn muốn đánh phụ nữ sao? Chính anh đã làm gì, đừng tưởng rằng người khác không biết, anh không cảm thấy chột dạ đáng xấu hổ sao?”

“Tôi làm gì mà cần chột dạ? Ngược lại là anh, Trần tiên sinh, hành động vừa rồi, đủ để cho tôi đánh anh rằng rơi đầy đất.”

“Đủ rồi!” Đường Ngọc nhìn không nổi nữa, cô đẩy Ngô Hạo Thiên trước mặt ra, “Tôi cũng cần an tĩnh, tôi đi về trước đây.”

Nói xong, cô xoay người chạy khỏi bữa tiệc.

“Đường Ngọc!”

“Đường Đường!”

Phía sau còn có một số thanh âm huyền ảo, Đường Ngọc lại như không nghe thấy tất cả, hiện tại cô mệt chết đi, cả người mệt mỏi, cô cảm thấy mình lọt vào trong một vòng xoáy khổng lồ, không cách nào tự kiềm chế, một mặt là tờ hợp đồng của cô và Ngô Hạo Thiên, sự dụ dỗ của Ngô Hạo Thiên khiến cô luân hãm; một mặt là hành động việc làm của tập đoàn Ngô thị đối với nhà họ Đường; cô cũng chưa giận đến hồ đồ, nếu như tập đoàn Ngô thị có liên quan với việc phá sản của nhà họ Đường, tất nhiên không phải do Ngô Hạo Thiên mới trở về một tháng làm.

Như vậy Ngô Thanh Tuyền rốt cuộc đã làm gì với nhà họ Đường? Mục đích của ông ta khi làm vậy là gì?

Ban đêm tháng tám, trong không khí có hơi ẩm, mạnh mẽ đến mức khiến người ta không thể thở dốc.

Không biết chạy bao lâu, sau lưng đột nhiên có một bóng dáng xông lại, Đường Ngọc sợ tới mức quay ngược lại, đợi nhìn thấy người nọ là Ngô Hạo Thiên thì cô không chỉ không tránh, ngược lại né qua đi tiếp.

“Đường Ngọc, cô đứng lại đó cho tôi!” Ngô Hạo Thiên từ phía sau kéo cánh tay Đường Ngọc, lôi lôi kéo kéo, liền ôm cô vào trong ngực.

Đường Ngọc không thể động đậy, buông tha giấy giữa, cô lễ trắng khí hùng nhìn Ngô Hạo Thiên, lúc này không có người ngoài, cô ngược lại có thể tỉnh táo nhìn anh, trong ánh mắt của cô có thâm ý Ngô Hạo Thiên nhìn không hiểu, “Họ Ngô, anh buông tôi ra.”

“Cô không nói rõ ràng, tôi sẽ không thả cô ra.” Ngô Hạo Thiên có chút hốt hoảng, Đường Ngọc như vậy anh chưa bao giờ nhìn thấy, cho dù là lần đầu tiên gặp mặt thì cảm xúc của Đường Ngọc đối với anh cũng chỉ là chán ghét.

Mà bây giờ, tại sao ở trong mắt cô, anh nhìn thấy cảm xúc cự người ngoài ngàn dặm; bây giờ cô còn xem anh là người xa lạ sao? Chẳng lẽ mấy ngày nay, việc anh làm vì cô, cô đều giả câm vờ điếc, xem như không tồn tại sao?

Ngô Hạo Thiên tự nhận mình đã dốc hết toàn bộ kiên nhẫn, anh biết Đường Ngọc có ngăn cách đối với việc hợp đồng, anh cũng không gấp gáp biểu lộ tâm tư của anh, anh chỉ muốn dùng một năm này, từ từ cho cô tiếp nạp anh, anh vì cô ngày ngày về nhà, chỉ vì cùng với cô; anh dịu dàng đối với cô, chỉ vì hòa tan trái tim lạnh như băng của cô.

Anh cho rằng mình đã sắp thành công, anh thậm chí cảm nhận được Đường Ngọc thay đổi, ánh mắt cô theo đuổi mình, vậy mà tại sao, sau khi Trần Tư Vĩ xuất hiện tất cả đều thay đổi? Là mình quá mức tự tin? Hay là mình thật ra một chút cũng không có lòng tin, có thể đánh động người phụ nữ trước mắt này?

Thấy Đường Ngọc không nói lời nào, Ngô Hạo Thiên khẽ thở dài một cái, giọng điệu hơi chậm, có thể nghe được anh đang thỏa hiệp: “Đường Đường, em rất cuộc muốn anh làm thế nào mới tốt. . .”

Đường Ngọc thấy anh thư giãn, đẩy anh ra lần nữa, “Anh và tôi giữ một khoảng cách là tốt nhất.”

Những lời này, khiến lửa giận của Ngô Hạo Thiên khơi lên lần nữa, anh thấy cô hoảng hốt chạy về phía trước, thân thể yếu đuối chèn tại phía trước, sự cự tuyệt của cô, cô ôm ấp yêu thương người đàn ông khác, khiến anh không thể suy tư, bước một bước dài đuổi theo đến trước mặt, ôm hông của cô, khiêng lên đầu vai.

Anh cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Đường Ngọc, tôi phải cho cô biết, cô rất cuộc là người phụ nữ của ai!”

Đường Ngọc sợ tới mức giấy giữa không dứt, đá qua đá lại trên bả vai Ngô Hạo Thiên, “Ngô Hạo Thiên, anh muốn làm gì, mau buông tôi ra!”

“Tôi muốn làm gì, một hồi cô sẽ biết.”

Chớp mắt, Ngô Hạo Thiên đã khiêng Đường Ngọc đến ga ra tầng ngầm, anh mở ra cửa sau xe, ném Đường Ngọc vào.

Đường Ngọc thét chói tai nằm té ở trên ghế sau, đầu cô choáng váng, muốn giãy giụa ngồi dậy, Ngô Hạo Thiên cũng rất mau đề ép phía sau lưng của cô bò lên.

“Ngô Hạo Thiên, tên vô lại cầm thú, người buông ta ra!”

Sự giãy dụa của cô gái phía dưới, không thể nghi ngờ là đổ dầu trên lửa; Ngô Hạo Thiên vốn trong cơn giận dữ, hơn nữa trong dạ tiệc anh uống rất nhiều rượu, lúc này rượu còn đang phát tác, mặc dù anh đang tức giận, vẫn còn tính toán rõ ràng biết mình đang làm gì.

Anh gắt gao nằm sau lưng của Đường Ngọc, một cái tay ôm cổ của cô xoay về phía mình, “Tôi hỏi cô lại lần nữa, rốt cuộc vừa rồi cô và tên họ Trần làm gì?”

Đường Ngọc cố hết sức nghiêng đầu, cô không nhìn thấy biểu tình của Ngô Hạo Thiên, trong buồng xe mờ tối, có thể nghe tiếng thở dốc nặng nề của anh, cô quật cường ngẩng đầu lên, hất tay của anh ra, “Tôi và anh ta làm cái gì, không cần anh trông nom!”

“Cô gái không biết sống chết!” Ngô Hạo Thiên ôm đầu của cô xoay qua lần nữa, cúi đầu liền cắn xuống, anh ngậm thật chặt môi dưới của cô, đã dùng hết toàn lực hôn cô, giống như là muốn hút cả linh hồn cô vào trong thân thể của mình, dung hợp cùng một chỗ với anh.

Đường Ngọc cắn chặt hàm răng, không để cho Ngô Hạo Thiên có cơ hội có thể lợi dụng, Ngô Hạo Thiên lại cứ không gấp gáp, hai tay anh đã quấn lên bên eo của cô, giống như hai con rắn nhỏ linh hoạt, từ từ leo đến ngực của cô, cách tơ lụa mềm, anh xoa đến hai vú đứng thẳng của cô, xấu xa dùng sức bóp một cái.

“A. . .” Đường Ngọc bị đau rên rĩ, Ngô Hạo Thiên nhân cơ hội từ khoe miệng của cô trượt vào, mau, hung ác, chính xác mót cái lưỡi thơm đang tránh né của cô, anh trêu chọc, khiến cô không đường để chạy; đầu lưỡi hai người chắt chẻ quần chung, Ngô Hạo Thiên bá đạo dây dưa, khó bỏ khó phân.

Đường Ngọc bị đánh tơi bời, chột mãnh liệt chống cự, cô thở dốc giãy dựa vòng eo, cố gắng thay đổi càn khôn, nâng lên từ dưới thân thể Ngô Hạo Thiên.

Vài vốc ma sát, Đường Ngọc không biết hành động lần này của mình ngược lại khiến cô hoá vô đơn chí, Ngô Hạo Thiên dính vào tình dục rên rĩ thật nhỏ, càng thêm hưởng thụ trôi dạt như có như không.

Đường Ngọc cho là mình có cơ hội xoay mình, dùng cái mông nâng lên một cái, Ngô Hạo Thiên chột cởi xuống dây nịt, ngăn ngừa buông ra môi đỏ mọng bị hôn sưng của Đường Ngọc, nâng thân thể lên, không để ý Đường Ngọc tức giận gào thét, nhanh chóng nắm hai cánh tay của cô đi vòng qua sau lưng, ngay sau đó dùng dây nịt trói chặt.

“Khốn kiếp, cầm thú!” Đường Ngọc kinh hãi, “Ngô Hạo Thiên, trên hợp đồng quy định, dưới tình huống đối phương không nguyện ý, sẽ không xảy ra quan hệ tình dục! Tên khốn kiếp này mau buông ta ra, nếu không ta kiện người cường gian!”

“Đường Đường.” Ngô Hạo Thiên vuốt ve cái mông của cô, lại dè lên người của cô lần nữa, “Anh sẽ cho em cam tâm tình nguyện nói em muốn anh, tựa như lần đầu tiên. . .”

Hơi thở nguy hiểm tiến tới gần, cả người Đường Ngọc run run, một giây kế tiếp, cô cảm nhận được sự ghé thăm của Ngô Hạo Thiên. . . . “A. Người.”

Ngô Hạo Thiên kéo “roẹt”, xé rách một cái khe trên dạ phục của Đường Ngọc, kéo dài đến ngực của cô; bên trong Đường Ngọc chỉ mặc áo lót mỏng, hai vú run rẩy như ẩn như hiện, toàn bộ lộ ở trong không khí.

Vậy mà, Ngô Hạo Thiên chỉ đè ép thân thể của cô, hai cái tay chia ra mà đến, một hướng lên, một xuống phía dưới, một cái tay đi tới bên ngoài u huyết của cô, xoa nụ hoa của cô; một cái tay khác theo hông của cô hướng lên, trực tiếp nắm một bên ngực của cô.

Anh không chút nào thương tiếc xoa nắn, hai cái tay chạy song song, vừa vuốt ve, vừa chậm rãi cắm vào hạ thể của cô, không biết kích động mỗi một chỗ da thịt nhạy cảm của Đường Ngọc cỡ nào.

Đường Ngọc lại chắt chẻ cắn môi dưới một lần nữa, không để ình phát ra rên rĩ mất thể diện, Ngô Hạo Thiên đưa đầu lưỡi ra liếm cổ của cô, hàm hồ nói: “Đường Đường, muốn gọi liền gọi đi! Em không biết. Mỗi lần em kêu lên đều đặc biệt mê người.”

“Không. . .” Vừa mới há mồm, một giây kế tiếp, một tiếng rên rĩ nhẹ liền bật ra khoe miệng, “A. . .”

Thanh âm mất hồn, khiến Ngô Hạo Thiên càng thêm không cách nào kiềm chế, tăng nhanh động tác trên tay, phía dưới Đường Ngọc đã bị hai ngón tay đưa vào, mỗi một lần dứt vào, cũng sẽ mang ra nhiều ái dịch hơn, mỗi một lần dứt vào cũng càng thêm xâm nhập; Đường Ngọc cho dù không chế được tiếng rên của mình, nhưng không cách nào không chế được phản ứng thân thể của mình, mỗi một cái dứt vào, đều làm cho cả người cô không tự chủ được run rẩy.

Cô cảm nhận được liếm hôn trơn trượt bên tai, trên cổ, nhả nhụy chui vào dưới da của mình, ngón tay lấp đầy phía dưới trêu chọc vọng của mình, lại không lấp đầy được sự trống rỗng của mình, cô muốn nhiều hơn, càng thâm nhập.

Cuối cùng cô bỏ qua sự quật cường của mình, cô nằm ở trên chỗ ngồi trước, cúi đầu thở hổn hển “A. . . . Ách. . . . Hạo. . .”

Nghe được Đường Ngọc kêu tên của mình, Ngô Hạo Thiên dừng lại động tác trên tay, ngón tay cắm vào hạ thể cô, cũng quên rút ra, vậy mà sự sưng sốt này, lại khiến Đường Ngọc bất mãn, cô râm rì, “Ừ. . . . Đừng có ngừng. . .” Đường Ngọc nâng lên cái mông, vuốt ve ngón tay trong hạ thể mình, vẽ thành các vòng tròn.

Ngô Hạo Thiên biết ham muốn của Đường Ngọc, hoàn toàn bị mình nắm ở trong tay, mỗi một lần Đường Ngọc bị anh trêu đùa, đều ôn thuận giống như con mèo nhỏ động tình, anh cười yếu ớt đè ép phía sau lưng của cô, tiến tới bên tai cô: “Vừa rồi em gọi anh là gì?”

“Ừ. . . .” Tiếng rên rĩ lưỡi biếng như mèo, kéo thật dài âm điệu, cô chưa đủ cọ cọ ngón tay bắt động trong cơ thể cô, ngoài miệng rầm rì : “Đừng có ngừng. . . .”

“VẬY em gọi anh đi. . . .”

“HẠO. . . . Thiên. . . .”

“CẦU xin anh giống như lần đầu tiên. . . .”

“CẦU xin anh. . . . Tiến vào em. . . .”

Ngô Hạo Thiên lại cho thêm một ngón tay, cùng nhau tiến vào trong cơ thể Đường Ngọc, chỉ nghe Đường Ngọc hít khí thỏa mãn, một cái tay khác của anh, cũng đến bên dưới cơ thể vạch ra vách tường thịt của cô, xoa hoa hạch của cô một vòng lại một vòng.

Hai cái tay trên dưới phân công tự động tiến hành, một đút vào, một vuốt ve, Đường Ngọc cũng không còn đè nén tiếng rên, càng ngày càng thở gấp. “A a. . . . Hạo Thiên. . . . A. . . . Thật là sướng. . . .”

Đột nhiên, Đường Ngọc nặng nề than thở, ngón tay tiến vào trong cơ thể cô, cảm nhận được vách thịt hết sức co lại, cô ngược cổ lên, quát to một tiếng, Ngô Hạo Thiên biết cao triều của cô tới; rút cuộc, Đường Ngọc ôn thuận giống như mèo, nằm ở trên chỗ ngồi trước không nhúc nhích.

Thanh âm ẩn nhẫn của Ngô Hạo Thiên truyền đến: “Đường Đường, em thỏa mãn chưa?”

Đường Ngọc không có trả lời, cao triều của cô đi qua, cũng càng thêm mê mang trống không.

Ngô Hạo Thiên nằm ở trên người cô, muốn rút ngón tay từ trong cơ thể cô ra, lại khiến Đường Ngọc bắt mãn, cô rầm rì một tiếng, dùng vách thịt kẹp chặt ngón tay của anh.

“CÓ phải còn chưa có ăn no hay không? Hả?”

Đường Ngọc không thừa nhận, “Tôi. . . . Nào có. . . .”

“Em đó, chính là người phụ nữ ăn ở hai lòng.” Ngô Hạo Thiên không để ý sự phản đối của Đường Ngọc, vẫn rút ngón tay ra.

Đường Ngọc rút cuộc cầu khẩn: “Tôi. . . .”

“Em cái gì?”

Đường Ngọc vui mặt vào trong chỗ ngồi, thanh âm nhỏ như ruồi muỗi: “Còn muốn. . . . Muốn. . . .”

“Anh sẽ thương em thật nhiều.” Ngô Hạo Thiên nói xong bò dậy, vén y phục rách của Đường Ngọc lên, một tay kéo xuống khóa quần của mình, móc ra vật đã cứng rắn, một tay cởi quần lót của Đường Ngọc ra, một loạt động tác nhanh chóng mà tự động, khi Đường Ngọc không hề đề phòng, Ngô Hạo Thiên nằm xuống, dùng sức một cái.

“A!” Đường Ngọc bị vật đột nhiên cắm vào làm sợ hết hồn, nhưng Ngô Hạo Thiên lập tức nhanh chóng đút vào như gió, khiến ham muốn của Đường Ngọc nhanh chóng nổ tung lên.

Vật cứng theo vách thịt của Đường Ngọc đâm vào đến cùng, một cái mau hơn một cái, trừ thâm trầm thổ dốc, chỉ có thể nghe tiếng nước chảy “Bành bịch” dưới hạ thể của hai người.

Thanh âm khàn đục của Ngô Hạo Thiên, lúc này càng thêm mê người: “Đường Đường, em quá trơn rồi, khiến anh không nhìn được. . . . Ách. . . .”

Anh chỉ chú ý đút vào, hoàn toàn phân không ra thần trí nói mấy lời tình dục, hai tay đưa lên của Ngô Hạo Thiên, đã bao trùm lên hai vú đứng thẳng của Đường Ngọc lần nữa, anh dịu dàng xoa nắn.

Dù sao không phải lần đầu tiên, cho dù Đường Ngọc u mê ngu ngốc, cũng biết phối hợp động tác của Ngô Hạo Thiên, đụng chạm lên xuống, mỗi một lần kết hợp hoàn mỹ, đều có thể phổ ra khúc nhạc hài hòa nhất, bọn họ phối hợp xâm nhập đút vào.

“Đường Đường. . . . Em yêu anh không?”

Đường Ngọc chợt ngưng ngẩn, cô hí tròng mắt mê ly lắc đầu, “Không. . . .”

Ngô Hạo Thiên không chút suy nghĩ từ trong cơ thể cô kéo ra, Đường Ngọc cũng không giãy giụa, anh lật qua thân thể của cô, hai người đối diện nhìn nhau, “Vậy em yêu Trần Tư Vĩ?”

Đường Ngọc nhìn vật cứng của anh đứng thẳng ở trước mặt cô, lắc đầu lần nữa, “Không yêu.”

“Vậy tại sao em không yêu anh?” Ngô Hạo Thiên cảm thấy mình rất ngu, tình huống bây giờ còn có thể hỏi ra loại vấn đề này.

Đường Ngọc nằm ở trên xe hí mắt nhìn anh, “Chẳng lẽ anh quên điều khoản trên hợp đồng? Không cho tôi yêu anh, tôi vẫn rất tuân thủ hợp đồng giữa chúng ta, không giống anh. . . .”

Ngô Hạo Thiên châm chọc nở nụ cười đùa cợt, anh không biết là đang giễu cợt sự đa tình của mình, hay là giễu cợt sự vô tình của Đường Ngọc; anh không biến sắc đề xuống thân thể, “Đường Đường, em quả nhiên là cộng sự hợp tác rất tốt.”

Anh cúi đầu, đưa đầu lưỡi ra, dọc theo xương quai xanh mát hớn của cô, liếm đến trên vú của cô, chợt hung hăng cắn đầu vú mềm mại của cô, anh vạch ra hai chân của cô, không hề dè dặt dùng vật cứng đâm vào vách thịt của cô.

Đột nhiên xuất hiện đâm vào, khiến vách thịt chợt co rút lại, không khống chế nổi nữa, Ngô Hạo Thiên tùy ý mạnh mẽ đâm tới, sự thổ lộ không tiếng động của anh, khiến Đường Ngọc không chịu nổi rên rỉ: “A. . . . Hạo Thiên. . . . Quá. . . . Quá nhanh. . . .”

Ngô Hạo Thiên ra vẻ không nghe, nắm cái mông của cô dùng sức đâm, thổ lộ của anh, khiến Đường Ngọc gắng gượng qua một lần lại một lần cao trào, rốt cuộc ngắt đi.

Vậy mà, Ngô Hạo Thiên không có dừng lại, anh giống như là dùng phương thức này trừng phạt mình, càng giống như là dùng phương thức này nói cho Đường Ngọc, anh yêu cô; nhưng, ở trong tình yêu như chết như tiên, chỉ có vui thích của thân thể, sự thâm tình của anh, không đạt được tình yêu của cô.

Một tiếng ưm, lông mi Đường Ngọc run rẩy như cánh chim, giống như là dùng hơi sức cả người, giùng giằng mở mắt từ trong chua xót, cô ngó ngẩn, trong lúc nhất thời mờ mịt, khiến cho cô quên mình ở chỗ nào.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cô chỉ cảm thấy cả người mệt rã cả rời, chỉ cần thoáng động, bắp thịt toàn thân đều im lặng kêu gào với cô, cô nghe răng trợn mắt bỏ qua ý niệm rời giường, từng cơn đau nhức, khiến cho cô ở nhớ tới tất cả đêm qua.

Không trách được căn phòng trước mắt xa lạ như thế, thì ra hiện tại cô ngủ trong phòng của Ngô Hạo Thiên.

Rèm cửa sổ dày cộm nặng nề ngăn trở cảnh tượng ngoài cửa sổ, cô quay đầu đi liền nhìn thấy đồng hồ báo thức ở đầu giường, biểu hiện bây giờ đã là mười giờ sáng.

Đường Ngọc đã không nhớ rõ, mình bị Ngô Hạo Thiên hành hạ đến ngắt đi như thế nào, chỉ là, có thể đoán được chính Ngô Hạo Thiên thay áo ngủ cho cô, trừ anh ra, trong gian nhà này không có người ngoài.

Lúc này, một nửa giường kia lạnh như băng, hoan ái xong, trống rỗng giống như thủy triều xông lên đầu, cảm giác này thật là lẩm, khiến Đường Ngọc cảm thấy uất ức vô hạn, cô còn nhớ rõ lời anh đã nói trước khi bắt đầu.

Anh nói, cô là một cộng sự hợp tác rất tốt.

Khẽ thở dài, Đường Ngọc giễu cợt sự tự cho là đúng của mình, cô thiếu chút nữa liền cho rằng, Ngô Hạo Thiên có tình với mình, xem ra, tất cả đều là cô suy nghĩ nhiều quá.

Tâm tình như vậy khiến Đường Ngọc cảm thấy xa lạ, cô chưa bao giờ cảm thấy mình là một cô gái lo được lo mất, hơn nữa cô sớm nên nhận rõ ràng, bọn họ vốn chỉ là cộng sự hợp tác thôi. Từ lúc nào, cô bắt đầu si tâm vọng tưởng? Từ lúc nào, cô vì anh mà tinh thần chán nản?

Nghĩ tới, nghĩ tới, nước mắt Đường Ngọc như trân châu đứt dây rơi xuống, làm ướt bên gối.

Đường Ngọc đột nhiên cảm thấy mình rất vô dụng, đối mặt sự trêu đùa của Ngô Hạo Thiên, lần một, hai lần đều luẩn hãm vào trong tình yêu của anh, cô không cách nào khắc chế ngênh hợp thân thể của anh; vừa mới bắt đầu, cô cho rằng đây chỉ là bản năng phản ứng của thân thể, mà lúc này cô đang khóc, làm sao có thể phủ nhận, đó là tình yêu say đắm phát ra từ nội tâm?

Cô không biết người đàn ông có yêu cầu đối với tình yêu như thế nào, nhưng cô là con gái, chỉ có lúc thật lòng giao phó, mới có thể lớn mật ngênh hợp thân thể của một người đàn ông.

Một khắc kia, Đường Ngọc biết mình đã thua trong hợp đồng lần này, hoàn toàn thua, thua hoàn toàn. . .

Không biết qua bao lâu, Đường Ngọc khóc một hồi lại ngủ thiếp đi, trong hoảng hốt, cô nghe được có người gõ cửa, cô cho là Ngô Hạo Thiên, giùng giàng rời giường đi mở cửa, lại thấy chị Lý người giúp việc của nhà họ Ngô đứng ở cửa.

“Thiếu phu nhân, lão gia mời người qua bên cạnh ăn cơm.”

Đường Ngọc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thì ra đã giữa trưa rồi, cô vội vàng mặc chỉnh tề, vội vã chạy tới nhà chính của nhà họ Ngô, Bùi Lâm Yên và Ngô Thanh Tuyền đã ngồi ở trên bàn ăn đợi cô.

“Đường Đường, mau tới đây.” Bùi Lâm Yên chào hỏi Đường Ngọc thất hồn lạc phách.

Đường Ngọc thấy trên bàn ăn chỉ có hai người lớn, trong lòng biết lúc này, Ngô Hạo Thiên đã ở công ty; xem ra người vợ giả như mình quả nhiên không đáng giá một đồng, đến bây giờ, anh ta ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có gọi về, cô nhịn xuống khổ sở trong lòng, thay nụ cười khéo léo, đi tới trước bàn ăn, “Ba, mẹ.”

Ngô Thanh Tuyền nhìn đôi mắt sưng lên như hột đào của cô, không nói một lời, tối ngày hôm qua ông ra về trước, chuyện sau đó đều do thư ký báo lại cho ông biết.

Đối với Đường Ngọc, ông vốn không có bất bẽ, cũng biết rõ cô và Hạo Thiên chỉ là diễn trò, nhưng khi ông biết Đường Ngọc là con gái của Mạc Lan thì ông lại không muốn phơi bày bọn họ; có lẽ là ông muốn đền bù sự tiếc nuối, có lẽ là ông muốn đền bù những gì mình thiếu nhà họ Đường.

Sau khi ăn xong, Đường Ngọc và Bùi Lâm Yên tản bộ ở trong sân, hai người đều không hề không đề cập tới chuyện xảy ra tối hôm qua, Bùi Lâm Yên kể chuyện Ngô Hạo Thiên khi còn bé, Đường Ngọc cũng đáp lời.

“Đường Đường à!” Bùi Lâm Yên chợt xoay chuyển lời nói, nói: “Thật ra thì mẹ và ba Hạo Thiên, là kết hôn dưới sự an bài của ba mẹ.”

Đường Ngọc sửng sốt.

“Khi đó Thanh Tuyền đã yêu một cô gái. . .”

Ánh mắt của Bùi Lâm Yên nhìn về phía nơi xa, suy nghĩ không ngừng bay xa, “Nhưng bởi vì trong nhà phản đối, cộng thêm hai nhà chúng ta mạnh mẽ tác hợp, ông ấy không còn cách nào nên phải bỏ cô gái mình yêu, kết hôn với mẹ; mẹ là người phụ nữ truyền thống, sau khi kết hôn thì tận tâm tận lực với ông ấy, mặc dù ông ấy không hề không đề cập tới, nhưng mà mẹ nhìn ra được, trong mấy năm đầu, ông ấy vẫn nhớ mãi không quên người phụ nữ kia.”

“Sau đó thì sao?” Đường Ngọc tò mò hỏi.

Bùi Lâm Yên cười nhạt, “Sau đó chính là như con thấy, chúng ta tôn trọng nhau như khách, còn có một con trai tốt.”

Đường Ngọc không nói tiếp, cô đoán không ra mục đích Bùi Lâm Yên nói lời này.

Bùi Lâm Yên thấy cô không hiểu, giơ tay lên vỗ vỗ mu bàn tay cô, một gia đình, lúc ban đầu có lẽ không phải bởi vì yêu mà kết hợp với nhau, người yêu nhau cũng chưa chắc thích hợp kết làm vợ chồng, nhưng tu mười năm mới chung thuyền, tu trăm năm mới chung gối, con và Hạo Thiên kết hợp, có lẽ chính là duyên phận tạo nên, chờ các con hiểu tính tình nhau, sẽ làm được tôn trọng nhau như khách giống mẹ và ba con; đến lúc đó, nó không chỉ là ông xã của con, người đàn ông của con, cuối cùng sẽ trở thành một bộ phận

không thể thiếu trong cuộc đời của con, tan ra tiến vào trong xương thịt của con, biến thành người thân của con.”

Một khắc kia, Đường Ngọc phát hiện mình chưa từng nghiêm túc hiểu người phụ nữ trước mặt, bà giống như bình thường, là một người lớn tuổi an tường khiến người ta ấm áp, nhưng ngôn ngữ của bà, cách sống của bà, không khỏi nói rõ sự cơ trí của bà.

Cô nghĩ, chính là bởi vì Bùi Lâm Yên có sự thông tuệ và rộng rãi mà những người phụ nữ khác thiếu hụt, mới giúp cho bà giữ được gia đình này; Ngô Thanh Tuyền dù yêu người phụ nữ khác, nhưng đối mặt với một người phụ nữ như vậy thì khó trách cũng sẽ thua. . . .

“Vậy. . . . Ba cũng không có đi tìm người phụ nữ kia sao?” Đường Ngọc cẩn thận hỏi.

Bùi Lâm Yên rộng rãi cười một tiếng, “Không có, người phụ nữ kia từ hai mươi năm trước đã kết hôn, còn sinh một bé gái. . . . Nếu như nhớ không lầm, chồng bà ấy cùng họ với con, hình như cũng có công ty điện tử. . . .”

Họ Đường, cũng có công ty điện tử, cư nhiên trùng hợp như thế. . . .

Đường Ngọc thuận miệng hỏi: “Người phụ nữ kia tên gì?”

“Điều này mẹ nhớ rất rõ ràng.” Bùi Lâm Yên giả hoạt cười một tiếng, “Tên của bà ấy rất dễ nghe, tên là Mạc Lan.”

Mạc Lan. Quả nhiên là mẹ của cô.

Nghe tên này, Đường Ngọc đột nhiên cảm thấy trời đất đang xoay tròn, tất cả là trùng hợp, hay là âm mưu?

Vì điều tra chân tướng của sự thật, mỗi ngày Đường Ngọc đều rời nhà trước khi Ngô Hạo Thiên rời giường, lại trở về sau khi Ngô Hạo Thiên lên giường.

Nhắc tới cũng kỳ, kể từ sau đêm hôm đó, Ngô Hạo Thiên cũng không có quá nhiều ngăn trở đối với hành động đi sớm về trễ của Đường Ngọc, một mặt là anh mới vừa đón nhận tập đoàn Ngô thị, cũng bận rộn đến đất trời mù mịt, quả thật không thấy được bóng dáng của Đường Ngọc; mặt khác, hợp đồng giữa bọn họ, viết rõ không thể can thiệp riêng tư của đối phương.

Cho nên hành vi đi sớm về trễ của Đường Ngọc, chỉ có thể khiến anh thống hận nghiêng răng.

Mất thấy một tháng trôi qua, số lần hai người gặp mặt vẫn chưa tới năm lần.

Một ngày này, Ngô Hạo Thiên đặc biệt về nhà sớm một chút, anh ăn cơm trong phòng khách của biệt thự mình, vừa xem văn kiện, vừa chờ Đường Ngọc.

Thời gian qua mười hai giờ, lúc này Đường Ngọc mới đẩy cửa chính đi vào.

Đèn của phòng khách sáng lên, Đường Ngọc hơi sững sốt, thấy Ngô Hạo Thiên mặc đồ ngủ, khoanh tay, ngồi ở trên ghế sa lon ung dung nhìn cô, trên mặt lạnh lẽo băng sương, hận không thể đâm ra một cái hố trên người cô.

Đường Ngọc như không có việc gì vòng qua ghế sa lon, đi lên lầu, một tiếng hét to khiến cho cô dừng lại.

“Đường Ngọc, cô đứng lại đó cho tôi!” Ngô Hạo Thiên từ phía sau đi vòng qua trước mặt cô, “Cô nhìn thấy tôi, không có lời gì muốn nói sao?” Anh một mực đợi cô, đợi cô mở miệng giải thích cho anh, giải thích đêm hôm đó, giải thích mấy ngày nay, cô rốt cuộc làm những gì, nhưng cô gặp được mình, lại là loại thái độ này, hờ hững, xem như anh không tồn tại, thật là ghê tởm cực kỳ!

“À. . . .” Đường Ngọc bĩu môi, nói “Cộng sự hợp tác, chúng ta còn có tám tháng.”

“Tám tháng gì?” Trong lúc nhất thời, Ngô Hạo Thiên không kịp phản ứng.

Đường Ngọc hừ lạnh, “Còn có tám tháng, chúng ta sẽ không có bất kỳ quan hệ gì.”

“Cô. . . .”

“Tôi cái gì?” Đường Ngọc ngẩng đầu lên nhìn anh, quật cường giương lên cằm nhỏ, “Anh muốn đánh tôi? Hay là muốn cưỡng bách tôi trầm luân dưới dâm uy của anh?”

Ngô Hạo Thiên giận quá thành cười, “Đường Đường, tôi không có cưỡng bách cô, trước giờ giữa chúng ta đều là cô tình tôi nguyện .”

“Họ Ngô, anh chính là tên vô lại.” Đường Ngọc không dây dưa với anh nữa, sát qua bên cạnh anh đi về phía trước.

“Mấy ngày qua có phải cô đều ở chung với Ngô Hạo Thiên hay không?” Ngô Hạo Thiên lớn tiếng hỏi ở sau lưng cô, anh đang hết sức nhẫn nại cơn giận của mình.

Đường Ngọc gần từng chữ trả lời: “Anh, lo, chi?”

“Người phụ nữ này, sớm muộn gì có một ngày sẽ ép tôi điên khùng!” Ngô Hạo Thiên lặp lại chiêu cũ, ôm lấy Đường Ngọc, đi lên lầu,

“Họ Ngô, buông tôi xuống!” Đường Ngọc kêu to, “Đừng tưởng rằng tôi không dám la!”

“La đi! Tốt nhất gọi hai người lớn ở bên cạnh tới đây luôn, xem con dâu bọn họ cay cú cỡ nào.”

Đường Ngọc thét chói tai, Ngô Hạo Thiên lại hoàn toàn không quan tâm, anh ôm cô đi vào phòng ngủ của mình, rất không dè dặt vứt cô lên giường.

“Anh. . . Anh muốn làm gì?” Đường Ngọc nín lại quần áo của mình thật chặt, lui về phía sau, “Tôi cảnh cáo anh, lần này tôi sẽ không thỏa hiệp.”

Ngô Hạo Thiên lạnh lùng nhìn cô, xoay người đi vào phòng tắm, lúc đi ra, trong tay cầm áo choàng tắm sạch sẽ, “Dù tôi muốn làm cái gì, người được mùi hôi trên người cô thì tôi đều không có hứng thú.”

Anh ném áo choàng tắm tới trên mặt cô, “Đi tắm.”

Lúc này Đường Ngọc chỉ muốn mau chóng thoát khỏi anh, cô gơ áo choàng tắm lên, không nói hai lời liền trốn vào phòng tắm, nghe được thanh âm của Ngô Hạo Thiên từ bên ngoài phòng tắm truyền tới: “Nghiêm túc tắm sạch sẽ, tôi muốn kiểm tra.”

Đường Ngọc phẫn hận dậm chân, nhưng cũng không còn kế sách, cô quyết định vừa tắm, vừa nghĩ biện pháp tránh một kiếp này, cô nằm trong bồn tắm suy nghĩ, nếu như không được, cùng lắm thì ở trong phòng tắm ngủ một đêm.

Bồn tắm kiểu massage, cộng thêm sữa tắm nhẹ nhàng khoan khoái, khiến Đường Ngọc mệt mỏi rất nhanh buông lỏng đề phòng, bốn ba điều tra mấy ngày liên tiếp, giúp cô từ miệng vài người bạn của mẹ, biết được chuyện Bùi Lâm Yên nói là thật.

Mà về việc Trần Tư Vĩ nói, còn chưa lấy được chứng thật, hiện tại không có ai có thể chứng minh, ban đầu nhà họ Đường phá sản, có phải là Ngô Thanh Tuyền thiết kế hãm hại hay không, cô cũng gọi điện thoại tới, hỏi thăm ba mẹ nguyên do chuyện này, ba cũng không hoàn toàn trách cứ việc Ngô thị giành đơn hàng.

Có lẽ đây là đám đương mà một người đàn ông cần có, nhưng nếu Trần Tư Vĩ nói là thật, cô làm sao đối mặt Ngô Hạo Thiên đây?

Trong đầu của cô ngây ngô đại đột, nhiệt độ đột nhiên dâng lên trong phòng tắm khiến cho cô lâm vào hôn mê, cô cảm thấy thân thể mình càng ngày càng chìm, suy nghĩ càng ngày càng bay bổng. . . .

8. Chương 8

Trước khi Đường Ngọc về nhà Ngô Hạo Thiên đã tắm rửa rồi, anh ngồi ở trên ghế sa lon xem xong một phần tài liệu cuối, gơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, Đường Ngọc đã vào gần một giờ, sao còn chưa ra?

Anh đi tới trước phòng tắm đập cửa, “Đường Đường, em còn chưa tắm xong sao?” Không ai trả lời.

“Đường Đường, em đang làm gì?” Vẫn không có phản ứng.

“Đường Đường, em có nghe lời anh nói không?” Ngô Hạo Thiên nóng nảy, càng ngày càng gõ mạnh vào cửa: “Đường Đường, xảy ra chuyện gì? Trả lời anh!”

Ngô Hạo Thiên cảm thấy chuyện không ổn, vội vàng từ trong ngăn kéo tìm ra chìa khóa dự bị, mở cửa phòng tắm ra, đi vào liền phát hiện Đường Ngọc nhắm chặt hai mắt, cả người nghiêng trong bồn tắm, một cánh tay tựa vào trên bồn tắm.

“Đường Đường!” Ngô Hạo Thiên thất kinh vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Đường Đường, em tỉnh tỉnh!”

“Đừng la lối. . .” Đường Ngọc mê mê hồ hồ lật người trong bồn tắm, tiếp tục ngủ.

Ngô Hạo Thiên thấy cô mơ hồ, mới phát hiện thì ra cô ngủ thiếp đi, lúc này đánh thức cô cũng vô dụng, toàn thân cô còn dính sữa tắm, căn bản là không lên nổi.

Bất đắc dĩ, Ngô Hạo Thiên quyết nhất định giúp cô tắm sạch thân thể; anh cởi xuống quần áo trên người, trần truồng chui vào trong bồn tắm, vừa thay nước sạch vào bồn tắm, vừa giúp cô tắm rửa.

Trong nước trong suốt tinh khiết, Đường Ngọc không mảnh vải che thân nằm ở dưới thân thể của anh, dục vọng của Ngô Hạo Thiên, chứng kiến thân thể hoàn mỹ này liền từ từ trưởng lớn. Anh âm thầm cắn răng, nhịn xuống kích động của mình, vươn tay vuốt ve từ cổ của cô, vậy mà đôi tay kia lại hoàn toàn không chịu khống chế của mình, rõ ràng là phải rửa sạch bọt trên người Đường Ngọc, lại lên về phía ngực cô, da thịt như trẻ nít kia sờ vào thật thích, khiến Ngô Hạo Thiên yêu thích không buông tay, lưu luyến chạm vào hai vú ngạo nghễ của Đường Ngọc.

Ngô Hạo Thiên thỏa mãn than thở, một cái tay ôm bờ eo mềm mại của cô, một cái tay khác từ phía sau lưng cô, một đường vuốt ve đến cái mông của cô.

Đường Ngọc nửa tỉnh nửa mê, ý thức mơ hồ nâng lên hai cánh tay, ôm chặt cổ của Ngô Hạo Thiên, Ngô Hạo Thiên thuận thế hôn môi đỏ mọng hấp dẫn của cô, trêu đùa quanh hàm răng cô. Đường Ngọc ưm một tiếng, cảm giác mình không thở nổi, cô mở ra cặp mắt lơ mơ, tựa hồ nhìn thấy mặt của Ngô Hạo Thiên.

Trong lúc nhất thời cô không kịp ngẫm nghĩ đây là cảnh mộng hay là thực tế, giờ khắc này, cô chỉ muốn phóng túng thân thể và trái tim của mình, chú tâm đầu nhập vào tình yêu vĩnh cửu này; cô sợ sau khi tỉnh lại, mình sẽ phải đối mặt với thực tế tàn nhẫn, nếu không cách nào lấy được, thì hãy để cho cô hưởng thụ phóng túng khó được đi!

Ngô Hạo Thiên không ngờ Đường Ngọc sẽ đáp lại nụ hôn của anh, đây là lần đầu tiên, cô chủ động như thế; chần chừ, Ngô Hạo Thiên khẽ kéo thân thể Đường Ngọc ra, anh nhìn vẻ mặt mê ly si say của cô, nghiêm túc hỏi: “Em biết anh là ai không?”

Đường Ngọc cười đến run rẩy hết cả người, dùng ngón tay điểm lòng ngực của anh, “Anh uống say rồi hả? Chẳng lẽ anh không phải ông xã hợp đồng của tôi, chẳng lẽ không phải là tên khốn kiếp Ngô Hạo Thiên?”

Ngô Hạo Thiên nắm bả vai của cô, gặm cắn môi của cô lần nữa, nụ hôn nhiệt tình như lửa này, khiến hai người khẽ run trong nước, ôm ấp lẫn nhau; lần này, Ngô Hạo Thiên rất có kiên nhẫn lại dịu dàng vuốt ve mỗi một tác da thịt của Đường Ngọc, giống như là muốn hòa tan Đường Ngọc vào trong sự dịu dàng của anh, Đường Ngọc cũng rất phối hợp thở gấp rên rĩ.

Một tay Ngô Hạo Thiên vớt Đường Ngọc từ đáy nước ra ngoài, hai người ôm nhau thật chặt, tựa vào trên gạch men lạnh lẽo, hai tầng xúc cảm lửa và băng, khiến hai người không thể tự kiềm chế mà muốn hòa tan vì đối phương.

Từ từ, Ngô Hạo Thiên từ hai vú ngạo nghễ trước ngực Đường Ngọc, hôn xuống phía dưới, đầu lưỡi kia giống như lấy dính ma lực, liếm tới chỗ nào, Đường Ngọc lại cảm thấy nơi đó nóng hừng hực; cô khẽ run, nắm tóc ướt nhẹp của Ngô Hạo Thiên, thân thể nhẹ nhàng cong lên, cô thở gấp: “Hạo Thiên. . . Em. . .”

Cô không tự chủ tách ra hai chân, Ngô Hạo Thiên liếm hôn một vòng ở trên rốn của cô, cuối cùng đi tới bên ngoài u huyệt của cô; Ngô Hạo Thiên thấy phía dưới Đường Ngọc đã ướt át không dứt, chất lỏng sáng trong dọc theo bên trong bắp đùi cô chảy xuôi xuống, anh xấu xa lật qua bắp đùi của cô, đầu lưỡi liếm ái dịch của cô, một đường hướng lên, đầu lưỡi leo lên từng tắc, cuối cùng đến bên ngoài u huyệt của cô.

Bên ngoài u huyệt đầy đặn, khe trương khe hợp, giống như là im lặng chờ đợi Ngô Hạo Thiên, anh nâng lên một cái chân của cô, gác ở trên vai của mình, lấy tay khe đẩy ra u huyệt của cô, đầu lưỡi như con rắn nhỏ linh xảo trượt vào, dọc theo vách thịt kẹp chặt của cô, anh tỉ mỉ nếm nhụy hoa của cô.

Sau lưng Đường Ngọc dựa vào gạch men sứ lạnh như băng, da thịt căng thẳng hưởng thụ cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, đầu lưỡi của Ngô Hạo Thiên dụ dăng thưởng thức ở trong nhụy hoa của cô, vậy mà Đường Ngọc cũng không thỏa mãn, nắm tóc Ngô Hạo Thiên, giãy dựa vòng eo thở dốc: “Cho em. . . Hạo Thiên. . .”

Ngô Hạo Thiên hơi giật mình, anh đỡ hông của Đường Ngọc, hai người từ từ phối hợp tuột xuống trong nước, chỉ nghe một tiếng “ào”, hai người nằm ngang vào trong bồn tắm.

Đường Ngọc thuận tay bắt được vật dâng trào phía dưới Ngô Hạo Thiên, tư thế của hai người lúc lên lúc xuống, bên cạnh là nước trong suốt nhấp nhô, chỉ dừng lại một giây đồng hồ, Đường Ngọc không chút do dự bắt lấy vật cứng đó, cắm vào trong cơ thể của mình.

Ngô Hạo Thiên khẽ run, nước gợn nhộn nhạo, rên rỉ nho nhỏ của anh dần dần khàn đục, “A. . . Đường Đường. . .”

Anh bắt lấy cái mông cười trên người, dùng sức đẩy lên trên trong nước, một cái lại một cái đụng mãnh liệt, Đường Ngọc không chịu nổi cúi người xuống, đè lồng ngực Ngô Hạo Thiên; Ngô Hạo Thiên lật người, đôi tay vuốt ve hai vú Đường Ngọc, chỗ kín càng thêm nhanh chóng chạy nước rút.

Trong lúc nhất thời, bên trong phòng tắm nhỏ hẹp này, tiếng nước chảy, tiếng rên rỉ, tiếng va chạm, cùng soạn nhạc ra một khúc ca tình yêu.

Cho đến một cái xâm nhập cuối cùng, anh đã thả ra mầm móng cuồng nhiệt trong cơ thể cô.

Sau đó, hai người ôm chặt lấy đối phương trong bồn tắm, Ngô Hạo Thiên cũng chưa rút ra khỏi cơ thể Đường Ngọc, anh chỉ dùng đầu lưỡi tỉ mỉ liếm đi giọt nước chảy xuống trên mặt cô.

Thanh âm khàn khàn của anh khiến lòng của Đường Ngọc rung động, Ngô Hạo Thiên nói: “Đường Đường, anh hi vọng một năm này mau chóng trôi qua, như vậy chúng ta, sẽ không phải vì hợp đồng mà có ngăn cách về tâm hồn. . .” Anh thật hy vọng một năm này mau chóng qua, như vậy bọn họ có thể danh chính ngôn thuận ở chung, giữa bọn họ không cần hợp đồng gì, mà bởi vì yêu nhau, quét sạch tâm tối để ở chung.

Bây giờ Ngô Hạo Thiên chỉ có thể nói những điều này, lúc này anh không cách nào nói ra cam kết tình yêu, nói nhiều ngược lại kiểu cách, tình yêu của anh đã hóa thành thâm tình nồng đậm.

Đường Ngọc nhắm mắt lại, núp ở trong ngực Ngô Hạo Thiên không nói lời nào, khóe mắt lại tràn ra nước mắt trong suốt, nước đọng chảy xuống khuôn mặt, trong lòng cô có bi thương vô hạn, có buồn bã và trống trải không nói ra được.

Thì ra Ngô Hạo Thiên đã sớm muốn kết thúc quan hệ của nhau, anh đang chờ hợp đồng kết thúc, để có thể thoát khỏi cô, mà cô cũng chẳng qua là một bạn tình dục ấm giường của anh thôi!

Ngô Hạo Thiên cũng không biết tâm tình của Đường Ngọc, anh ôm cô trở lại trên giường, không nói lời nào ôm cô vào lòng, an ổn ngủ.

Đường Ngọc cũng không biết, một người đàn ông nếu như chỉ ngủ với một người phụ nữ, mà không làm tình, vậy anh nhất định rất yêu cô.

Đêm hôm đó, Đường Ngọc mất ngủ lần nữa, bên cạnh là lồng ngực ấm áp, mà lòng của cô lại lạnh như băng; nếu như ý của Ngô Hạo Thiên, là muốn mau sớm vượt qua thời gian còn lại theo hợp đồng, như vậy cô còn có cái gì có thể dây dưa nữa? Ngay từ lúc mới bắt đầu, khẩn cấp hi vọng kết thúc quan hệ hợp đồng giữa bọn họ, muốn thoát đi người đàn ông này, không phải cô sao?

Nếu như vậy. . . . Đường Ngọc lật người ở trong ngực Ngô Hạo Thiên, cô vươn tay, ở giữa không trung dọc theo gương mặt góc cạnh rõ ràng của Ngô Hạo Thiên, mày rậm, mi đen, này môi đỏ nhếch lên, cô chỉ nguyện ở trong thời gian còn lại, có thể hưởng thụ quan hệ hợp đồng của bọn họ, dùng thân phận “người vợ giả” để yêu anh.

Từ sau đêm này, giống như tất cả đều bình tĩnh lại, Đường Ngọc không còn đi sớm về trễ nữa, cô khôi phục lại trạng thái lúc vừa đến nhà họ Ngô, buổi sáng làm bữa ăn sáng cho Ngô Hạo Thiên, rồi làm việc nhà, buổi chiều thì trò chuyện với Bùi Lâm Yến, gần tối lại chờ Ngô Hạo Thiên về nhà ăn cơm.

Giữa Đường Ngọc và Ngô Hạo Thiên tựa hồ có sự ăn ý tế nhị, bọn họ ai cũng không đề cập tới những chuyện xảy ra vài ngày trước, buổi tối cơm nước xong, hai người sẽ từ từ tản bộ dọc theo đường nhỏ ở khu biệt thự, sau đó thì nói ngủ ngon với nhau, tự mình trở lại phòng của mình.

Liên tiếp mấy tháng, đông đi xuân tới, hơn nửa năm đã qua, ngày lại ngày trôi qua không dừng lại.

Hôm nay, trong biệt thự nhà họ Ngô náo nhiệt hơn thường ngày rất nhiều, Ngô Hạo Thiên không có xã giao cũng ngồi ở trên ghế sa lon nói chuyện phiếm.

Bùi Lâm Yến ý vị sâu xa gọi: “Đường Đường. . . .”

Đường Ngọc nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của mẹ chồng, liền biết bà lại muốn nhắc tới cái đề tài kia, cô bắt đầu dĩ chuyển ánh mắt cầu cứu tới Ngô Hạo Thiên, vậy mà Ngô Hạo Thiên ở đối diện không để ý tới cô, khóe miệng nín cười.

Cô than thở, không thể làm gì khác hơn là lên tiếng: “Mẹ, có chuyện gì?”

“Con đừng trách mẹ già cả hay cầu nhàu, con gả vào cũng một thời gian rồi, nếu như mà bà già này nhớ không lầm, tháng sau chính là ngày kỷ niệm kết hôn của hai con?”

Đường Ngọc chuyển mắt, cô dĩ nhiên nhớ, qua tháng sau cô sẽ không còn là vợ của Ngô Hạo Thiên nữa, mà người con dâu như cô cũng sẽ biến thành người qua đường Giáp không đáng kể.

“Mẹ. . . .” Ngô Hạo Thiên thấy bộ dạng cô đơn của Đường Ngọc, trong lòng khẽ co rút đau đớn.

“Con đừng chen vào nói.” Bùi Lâm Yến bắt mắt nhìn con trai của mình lom lom, “Điều tại con, cả ngày chỉ biết làm việc, bỏ mặc Đường Đường ở nhà một mình, con bé cũng không nói gì! Hơn nữa các con kết hôn lâu như vậy, cũng nên thừa dịp còn trẻ sinh một đứa bé, như vậy không chỉ cho người già vui mừng, Đường Đường cũng sẽ không nhàm chán ở nhà!”

Đường Ngọc và Ngô Hạo Thiên lúng túng liếc nhau một cái, cả hai đều không có phản bác.

Cuối cùng vẫn là Ngô Hạo Thiên cười than thở, “Mẹ, con biết rõ người sốt ruột bông cháu, tôi và Đường Đường đã thương lượng rồi, sang năm nhất định sinh một người cháu béo ẹ. . . .”

Đường Ngọc mê hoặc nhìn Ngô Hạo Thiên, trong lòng thở dài, người đàn ông này diễn thật giỏi, đừng nói sang năm, qua tháng sau, cô sẽ không phải là con dâu của nhà họ Ngô rồi, có lẽ anh sẽ tìm người phụ nữ khác, sinh cháu cho nhà họ Ngô. . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đường Ngọc hung hăng co rút đau đớn.

Ngô Thanh Tuyền một bên im lặng không lên tiếng, thấy khuôn mặt Đường Ngọc tái nhợt, quan tâm hỏi: “Đường Đường, thân thể không thoải mái sao? Thời gian không còn sớm rồi, không bằng sớm về nghỉ ngơi đi đi!”

“Đường Đường, em làm sao vậy?” Ngô Hạo Thiên cầm tay Đường Ngọc, lo lắng hỏi.

Đường Ngọc khéo léo lắc đầu, “Không có, em chỉ hơi mệt mỏi.”

Cô nhìn Ngô Thanh Tuyền, sự quan tâm của ông không phải giả, trong lòng càng có nhiều cảm xúc, trong mấy tháng này, thái độ của Ngô Thanh Tuyền đối với cô, giống như là đối với con gái ruột của mình, cô có thể cảm nhận được chân tình của ông.

Nhưng ông càng quan tâm cô, cô càng cảm thấy, đó là ông đang chuộc tội với nhà họ Đường; thật ra thì về việc nhà họ Đường phá sản có liên quan với Ngô thị hay không đã khiến Đường Ngọc suy nghĩ rất nhiều. Lầy lập trường bây giờ của cô, căn bản không cách nào làm ra phán đoán công chính nhất, một mặt là nhà họ Đường, một mặt là nhà họ Ngô, lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, cho nên thân là người đứng xem, Ngô thị có lẽ là thủ phạm đằng sau khiến nhà họ Đường phá sản, nhưng nếu như không phải là ba mình sai lầm quyết định, cũng sẽ không có cục diện hôm nay.

Có lúc Đường Ngọc thậm chí nghĩ, nếu như nhà họ Đường không phá sản, cũng chưa có chuyện đã xảy ra sau đó, cô cũng sẽ không gặp phải Ngô Hạo Thiên; cô thủy chung tin tưởng một câu nói như vậy, “Thượng Đế đóng lại một cánh cửa của bạn, đồng thời cũng mở ra một cánh cửa khác cho bạn”, mà Ngô Hạo Thiên, là người dẫn cô đi về phía cánh cửa sáng sủa trong bóng tối, cho nên cô nghĩ, có lẽ số mạng đã âm thầm an bài, cô có lý do và lập trường gì, đi trả thù và oán giận nhà họ Ngô đây?

Nhưng, lòng người khó liệu. Đường Ngọc muốn giữ vững một phần hạnh phúc khó được của mình, có vài người lại cảm thấy chói mắt.

Cái gọi là “Oan gia ngõ hẹp”, ở phút chốc Đường Ngọc nhìn thấy Trần Tư Dư kia, rốt cuộc biết rõ hàm nghĩa bốn chữ này.

Ngày đó một mình Đường Ngọc đi dạo phố, vừa đi vào một cửa hàng On l Y xem trang phục mùa mới, Trần Tư Dư liền từ phòng thử quần áo đối diện đi ra, cô nhìn thấy Đường Ngọc một thân một mình chọn y phục, liền đi tới trước quầy chào hỏi: “Đường tiểu thư, trùng hợp thật!”

Đường Ngọc gật đầu, cũng không muốn dây dưa quá nhiều với cô.

Trần Tư Dư cũng không buông tha, ở sau lưng cô kêu gào: “Đường tiểu thư, cô chạy đâu? Chúng ta còn có món nợ cũ phải tính!”

“Giữa tôi và cô không có gì để nói.”

Đường Ngọc chột bị Trần Tư Dư kéo cánh tay, “Nhưng tôi có lời muốn nói với cô, là về anh tôi, cô không biết, anh tôi vì cô mà phải trả giá cao thế nào sao?”

Thấy Đường Ngọc động lòng, Trần Tư Dư rất nhanh tính tiền, mang theo cô đến trong một quán cà phê ở lầu hai thương trường.

Lúc này, trong quán cà phê phát ra bản nhạc nhẹ nhàng chậm chạp không biết tên, phóng mắt nhìn đi, trong quán cà phê tinh xảo này, chỉ có hai người phụ nữ ngồi trong góc tầm thường.

Người phục vụ đưa tới hai ly Cappuccino xong, Trần Tư Dư đốt một điếu thuốc, chậm rãi nói ra trong tiếng nhạc trầm thấp: “Mấy tháng không gặp, Đường tiểu thư càng đẹp ra.”

Đường Ngọc không có tính nhẫn nại hỏi: “Cô rốt cuộc muốn nói cái gì với tôi? Nói điểm chính đi!”

Trần Tư Dư khạc ra vòng khói mờ mờ, khẽ mở môi đỏ mọng, cười cực kỳ giễu cợt, “Cô quả nhiên không biết, Ngô Hạo Thiên lén người làm chuyện gì! Kể từ khi Ngô Hạo Thiên tiếp nhận tập đoàn Ngô thị, liền bắt đầu ác ý thu mua cổ phiếu dưới tập đoàn nhà tôi, mua vào khoản kếp xù, lại bán tháo ra giá thấp, khiến cho số lượng lớn cổ phiếu của Trần gia bị giảm giá đáng kể.”

Đường Ngọc trợn to hai mắt.

“Không nghĩ tới à? Ngô Hạo Thiên không tiếc làm mua bán lỗ vốn để phá đổ nhà tôi, không chỉ có như thế, anh ta còn thu mua công ty mô hình nhỏ thuộc tập đoàn nhà tôi, bán ra số lượng lớn, khiến tiền bạc của công ty bị thiếu hụt, đoạt mỗi làm ăn, giành đất đai. . .” Trần Tư Dư từ sau làn khói nhìn về mặt không thể tin nổi của Đường Ngọc, cười nhẹ nói ra một câu cuối cùng: “Anh ta còn giành phụ nữ. . .”

“Cái gì?” Đường Ngọc hỏi theo phản xạ.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Trần Tư Dư cười châm chọc, ánh mắt âm độc, không e dè nhìn Đường Ngọc phía trước, “Đường tiểu thư, chuyện cho tới bây giờ, tôi cũng không ngại nói trắng ra, tôi đã nghe nói anh tôi nói chuyện của cô, mới biết cô gả cho Ngô Hạo Thiên, chỉ là vì món nợ của nhà họ Đường, tôi biết rõ cô

cũng không thương anh ta, đã như vậy, chúng ta làm một vụ làm ăn, chỉ cần cô rời bỏ Ngô Hạo Thiên, tôi liền cho cô gấp đôi số tiền Ngô Hạo Thiên hứa lúc đầu.”

Đường Ngọc thần thờ nghe, không có một chút vẻ mặt.

“Cô xem, anh tôi vì cô bỏ ra nhiều như vậy, có thể nói là chung tình với cô, Ngô Hạo Thiên đã làm chuyện gì cho cô? Mấy tháng này, anh ấy luôn bận tới mày tới mặt với đả kích ác ý của tập đoàn Ngô thị; nhưng mà tôi lại nhìn ra được, anh ấy vẫn nhớ cô không quên, cô cho rằng tại sao Ngô Hạo Thiên đả kích nhà chúng tôi?”

“Vì. . . . Cái gì?” Đường Ngọc không thể tin được Ngô Hạo Thiên là người như vậy, anh làm như vậy rồi cuộc là bởi vì sao?

“Bởi vì. . . . Anh tôi biết bí mật của Ngô Hạo Thiên, anh ấy biết nhà họ Đường mấy người phá sản chính là âm mưu, là hai cha con Ngô Hạo Thiên cùng nhau liên hiệp gây nên!”

“Cô nói là. . . . Ngô Hạo Thiên cũng biết chuyện nhà họ Đường phá sản!” Đường Ngọc hoàn toàn kinh hãi, cô không tin!

“Chẳng lẽ đến bây giờ cô còn không có giác ngộ sao? Ngay cả tôi cũng biết chuyện này, cô cho rằng tại sao Ngô Hạo Thiên không biết? Không tin cô cứ trở về hỏi anh ta, hỏi anh ta có chuyện gì gạt cô hay không!”

Đường Ngọc không dám tin tưởng từng lời lớn cặp mắt, giờ khắc này, chân tướng đề lên tim cô không thở nổi, tim của cô giống như đang rỉ máu.

“Cho nên, hôm nay tôi đến là muốn khuyên Đường tiểu thư, kịp thời rời khỏi người đàn ông âm hiểm như Ngô Hạo Thiên đi! Anh ta có thể trả thù nhà tôi như vậy, lại có gì không làm được với nhà họ Đường? Mà cô cũng chỉ là một con cờ trong kế hoạch của anh ta thôi, cô cho rằng những chuyện trước kia chỉ là trùng hợp? Cô có thể không nghe lời một phía của tôi, nhưng cô tốt nhất suy nghĩ một chút, trên đời thật sự có nhiều trùng hợp như vậy? Khiến cô sau khi phá sản liền gặp phải một con rết rửa vàng? Anh ta chơi cô!”

“Tôi. . . .” Đường Ngọc cắn răng, trên mặt tái nhợt có kiên quyết không thể dao động, “Tôi tạm thời vẫn chưa thể rời đi Ngô Hạo Thiên.”

Bởi vì thời gian hợp đồng còn chưa tới, cô phải có đầu có cuối, mặc dù ngay cả chính cô cũng cảm thấy lý do của mình quá buồn cười, nhưng cô nhất định phải nghe được chính miệng Ngô Hạo Thiên nói cho cô biết chân tướng.

Trần Tư Dư nhìn Đường Ngọc thất hồn lạc phách rời đi, nụ cười âm độc ở khóe miệng càng sâu hơn, Đường Ngọc, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cô, kịch hay vẫn còn ở phía sau !

Anh ta chơi cô. . . . Chơi cô. . . . lời nói của Trần Tư Dư tựa như lời nguyền, quanh quẩn ở trong đầu Đường Ngọc, thật lâu không thể tản đi, cô không biết mình làm sao trở lại nhà họ Ngô.

Hôm nay Bùi Lâm Yến không ở nhà, người giúp việc đã làm xong bữa ăn tối bày ra trên bàn, cô nhìn giày da trong phòng khách, biết Ngô Hạo Thiên đã về đến nhà.

Cô chán chường tâm tình đi vào cửa chính, chị Lý người giúp việc từ phòng bếp ra ngoài thấy cô, nói với cô: “Thiếu phu nhân, sắp có thể ăn cơm rồi, lão gia và thiếu gia ở trong thư phòng trên lầu, tôi đi mời bọn họ xuống lầu ăn cơm.”

“Không cần, tôi đi là được.” Đường Ngọc đi tới lầu hai, cửa thư phòng đang khép, ánh đèn từ trong khe cửa bắn ra, vừa đi đến cửa, động tác chuẩn bị giơ tay lên gõ cửa của Đường Ngọc, bị giọng nói trong nhà cắt đứt.

“Hạo Thiên, tại sao con muốn ra tay đánh Trần gia!” thanh âm của Ngô Thanh Tuyền cực độ tức giận.

“Ba, chuyện này con tự có chừng mực.” Ngô Hạo Thiên lạnh lùng trả lời.

“Con mà biết chừng mực! Làm việc luôn hoang đường như thế, lần đầu là như thế, lần hai vẫn là như vậy, con đừng nói với ba, khi cưới Đường Đường, con không biết thân phận của nó.”

“Con biết rõ, cho nên con càng muốn lấy cô ấy.”

“Hồ đồ!”

“Con không có hồ đồ, ba có thể khiến nhà họ Đường phá sản, vì sao con không thể làm chuyện con muốn làm!”

Từng câu thảo luận của cha con trong phòng, đều truyền vào tai Đường Ngọc ngoài cửa một cách rõ ràng, cô nói không ra từ nào có thể tổng kết tâm tình của mình bây giờ.

Oán giận? Thương tâm? Bi thương? Bất đắc dĩ? Giống như có một lực lượng vô danh, hóa thành một thanh đao, chém nứt tim của cô, máu tươi im lặng chảy ra ngoài, khiến cô không đường để chạy, đó là cảm giác vô lực khi rơi xuống vào vực sâu vạn trượng.

Nguyên lai tất cả là đều là âm mưu. . . . Đúng như Trần Tư Dư nói, anh đang đùa. . . .

Một khắc kia, tứ chi Đường Ngọc lạnh như băng, đi xuống lầu, cô chỉ cảm thấy trời đất mù mịt, dưới chân chợt nhẹ, cô ngã đi.

Khiến ọi người cảm thấy ngoài ý muốn là, sau khi Đường Ngọc té xỉu liền bắt đầu nóng sốt, bệnh của cô hơi lạ, không hề báo trước lại sốt cao lâm vào hôn mê.

Bác sĩ gia đình đến xem qua, cho ít thuốc hạ sốt, mỗi ngày đều có người truyền nước biển cho Đường Ngọc; nhưng sau khi sốt cao giảm bớt, Đường Ngọc vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, những ngày qua Ngô Hạo Thiên vì Đường Ngọc mà nghỉ làm, ngày đêm thủ hộ ở bên cạnh cô.

Ban đêm.

Đường Ngọc nhẹ nhàng run rẩy lông mi, khẽ hé mắt, tất cả trước mắt đều thật quen thuộc, chỉ có người ngồi ở bên giường, khiến cô thấy xa lạ sợ hãi.

Cô biết mình bị bệnh, cô thậm chí mặc ình ngủ say trong mộng, không muốn tỉnh lại, cô sợ sẽ phải đối mặt chân tướng, tim của cô vẫn còn đang rỉ máu, có lẽ khi máu chảy hết chính là lúc bi thương đến mức tim chết đi.

Ngô Hạo Thiên chống tay trên giường, nửa bên mặt hướng về Đường Ngọc, nghiêng đầu ngủ, anh hiển nhiên ngủ không yên ổn, nhúm mày run run, trên cằm anh đã có râu ria màu đen, có lẽ mấy ngày nay quá bồn ba mệt nhọc?

Đường Ngọc nghĩ như vậy, thật khó cho anh anh vì lừa gạt mình, diễn trò khổ cực như vậy; nghĩ đến điều này, trong lòng cô rút đau đớn làm cho Đường Ngọc cảm thấy mờ mịt sợ hãi, cô biết mình ở trong cuộc chơi này, nhất định là người thất bại, cho dù cô đối mặt chân tướng, cô cũng không hận anh nổi.

Bởi vì cô yêu anh. . . . Bởi vì yêu, cho nên cô chôn vùi lập trường của mình, đối với hành động việc làm của anh, cũng không còn nửa phần oán giận, chỉ tự trách mình không có tiền đồ; nếu như có thể, cô thật muốn chính miệng nói cho anh biết tình yêu của mình với anh.

“Hạo Thiên. . . .” thanh âm Đường Ngọc khàn khàn, Ngô Hạo Thiên nghe được thanh âm của cô liền tỉnh lại.

Thấy Đường Ngọc ngồi ở trên giường khóc thút thít, Ngô Hạo Thiên không biết làm sao, tiến lên, ôm nhẹ thân thể của cô trấn an, “Đường Đường, đừng khóc, chẳng qua là ngã bệnh, có anh ở đây, tất cả đều sẽ khá hơn.”

Ngô Hạo Thiên cho rằng cô vì ngã bệnh mà hao tổn tinh thần, trong lòng Đường Ngọc chưa xót ôm lấy anh, cô biết hợp đồng giữa bọn họ đã đến lúc, cho dù cô yêu anh cỡ nào, đối mặt Ngô Hạo Thiên không yêu mình, cô cũng chỉ có thể chán nản rời đi.

Tuồng kịch vui này, nhất định phải hạ màn, không bằng trước khi tấm màn rơi xuống, hưởng thụ một lần giả dối ôn tồn cuối cùng.

Đường Ngọc nhắm hai mắt, lông mi khẽ run, lần đầu tiên chủ động hôn môi mỏng của Ngô Hạo Thiên.

Ngô Hạo Thiên sững sốt, ngay sau đó ngửa về phía sau, anh không hiểu nhìn Đường Ngọc cười khổ, “Đường Đường, em vẫn còn ngã bệnh. . . .” Anh làm sao không muốn cô đây? Nhưng lúc này, anh cảm thấy hôm nay Đường Ngọc có chỗ không đúng.

“Em. . . .” Đường Ngọc then thùng cắn chặt môi dưới, sau khi hít sâu một hơi, nhanh chóng đung ngã Ngô Hạo Thiên đang ngồi ở bên giường. Cô ghé vào lỗ tai anh mập mờ thở dốc: “Em muốn anh. . . .”

Ngô Hạo Thiên chỉ cảm thấy trong đầu “Oanh” một tiếng, sự ham muốn muốn nổ tung lên, một giây kế tiếp, anh cũng cảm thấy động tác vội vàng của Đường Ngọc. Cô lạnh nhạt xé rách áo sơ mi trên người của anh, một tay khác hốt hoảng cởi dây nịt của anh, luống cuống tay chân, áo ngủ của cô đã giắt ở đầu vai của cô.

Ngô Hạo Thiên dở khóc dở cười nhìn Đường Ngọc ngồi ở trên người, lửa mạnh dưới hạ thể của anh đang nhanh chóng thiêu đốt, vật cứng này đã căng cứng chống lên đỉnh quần, Đường Ngọc cách vãi vốc, ngưỡng ngừng sờ sờ đầu của nó, sợ hãi nhỏ giọng nói: “Anh xem, cũng ướt. . . .”

Ngô Hạo Thiên thở hổn hển, muốn ra tay tự cởi dây nịt ra.

Đường Ngọc lại đẩy tay của anh ra, nghiêm túc nói: “Em tự làm!”

“Được.” Ngô Hạo Thiên gạt đầu một cái, chỉ có thể nhìn cảm giác bị lửa đục thiêu đốt, hưởng thụ sự phục vụ của cô.

Đầu tiên Đường Ngọc cởi áo ngủ của mình xuống, bao gồm quần lót phía dưới, cũng đều ném xuống dưới giường.

Trong phòng không có mở đèn, nhưng ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ, lơ mơ bảo bọc trong phòng, dưới vầng sáng lạnh lạnh, Đường Ngọc vén tóc tán lác trên đầu vai lên, không mảnh vải che thân ngồi ở trên người của anh.

Hô hấp của Ngô Hạo Thiên càng ngày càng nặng nề. Đường Ngọc cúi đầu, bắt đầu nghiêm túc rút dây nịt ra, cô bối vì nóng ran mà đỏ bừng cả mặt, cô học động tác trước kia của Ngô Hạo Thiên, thô lỗ cởi áo sơ mi của Ngô Hạo Thiên, cúc áo nhanh chóng đứt đoạn, rớt ra chung quanh.

Khi vốc người nửa trần trụi của Ngô Hạo Thiên hiện ra ở trước mặt mình, lúc này Đường Ngọc mới giật mình nhận ra mình đang làm gì, nhưng cô không hối hận, chỉ là, cô nhìn thân thể hấp dẫn này, dường như không biết làm sao, đây là lần đầu tiên bọn họ đối diện nhìn nhau trên giường.

Ngô Hạo Thiên thấy cô bất động, dụ dỗ cô: “Đường Đường, ngậm nó.”

“Nó?” Đường Ngọc chỉ vào vật cứng cách cái mông cô không xa, nuốt một ngụm nước bọt, “Thật sự rất lớn. . . .”

“Mau.” Ngô Hạo Thiên co thân thể, vật cứng này lại chảy ra chất lỏng trong suốt.

Lần đầu tiên Đường Ngọc thấy, cảm thấy thật ngạc nhiên, cô nâng cao tinh thần, bất cứ giá nào, chậm rãi cúi đầu, ngậm đầu chất lỏng. Trong nháy mắt có được khoái cảm bao bọc, khiến Ngô Hạo Thiên không tự chủ chứa vật cứng vào, từ từ đút vào trong miệng Đường Ngọc.

Đường Ngọc là một người học nghề trẻ trung, nhưng sự ngây ngô này, khiến khoái cảm của Ngô Hạo Thiên càng thêm vô cùng tinh tế. Anh đang từ từ thăm dò trong miệng cô, dùng đỉnh mẫn cảm nhất, chĩa vào chỗ sâu nhất trong miệng mềm mại của Đường Ngọc, xúc cảm trong khoảnh khắc đó, khiến cho bọn họ chặt chẽ dán sát nhau.

Ngô Hạo Thiên cũng không cầm giữ được nữa, càng lúc càng tăng nhanh đút vào ở trong miệng cô, Đường Ngọc không chịu nổi rên rỉ, cô muốn rút ra ngoài, lại bị Ngô Hạo Thiên giữ chặt đầu của cô, anh cuồng nhiệt rên rỉ, khoái cảm co rút nhanh càng ngày càng gần, chạy nước rút mãnh liệt khiến trong miệng Đường Ngọc tê dại.

“A. . . . A a. . . .” Rên rỉ gia tốc, Ngô Hạo Thiên chợt ôm hai vai Đường Ngọc, nâng cô, anh lật người giạng chân ở trên người của cô, lập tức cúi người xuống, hôn môi đồ mọng tràn đầy ái dịch của cô, vật cứng vận sức chờ phát động tiến vào hạ thể đã sớm ướt át của cô.

Phóng túng ham muốn, giống như ngựa hoang thoát cương dong ruổi ở trên thảo nguyên, hai người một ột thấp, lúc lên lúc xuống, phối hợp dứt vào ăn ý.

Thanh âm cầu xin tha thứ của Đường Ngọc càng không ngừng truyền đến: “Hạo Thiên. . . Em em. . . A a. . . Em. . .” Cô muốn nói cô yêu anh, nhưng một khắc không có ngôn ngữ gì càng khiến người ta cảm nhận được tình yêu rõ hơn cao triều

Ngô Hạo Thiên nắm cái hông của cô, tốc độ từ nhanh đến chậm, từ chậm đến mau, tới tới lui lui, một đợt tiếp một đợt đụng chạm cô, cảm nhận được Đường Ngọc kêu lên một tiếng cuối, anh dựa vào trong cao triều của cô, gieo giống mầm móng của anh.

Anh im lặng ôm Đường Ngọc đang rơi nước mắt trong ngực, anh dùng hành động để nói cho cô biết, chỉ có cô mới có thể có được mầm móng của anh, anh yêu cô. . .

9. Chương 9: Chương 9

Tỉnh lại lần nữa, Đường Ngọc phát hiện người bên cạnh chẳng biết đã đi đâu, cô cầm áo ngủ bên cạnh lên mặc vào, chân không từ đi ra ngoài, cô đi tới cửa cầu thang, liền nhìn thấy Ngô Hạo Thiên đang đưa lưng về phía cô nói điện thoại.

Cô núp thân thể ở trong góc, nghe anh nói chuyện ở dưới lầu: “Vô luận là ai, tôi cũng sẽ không yêu người thứ hai. . .”

Đường Ngọc cắn cặp môi đỏ mọng, không để ình khóc lên, ý của anh nói là, anh cũng sẽ không yêu cô sao?

“Ừ, hôm nay anh tới đây giúp tôi xử lý chuyện hợp đồng hôn nhân, thời hạn một năm đã đến, tất cả đều nên kết thúc, tôi thật sự không cách nào nhìn được quan hệ như bây giờ. . .”

Đã đến lúc, cô nên đi, hợp đồng kết thúc, bọn họ cuối cùng sẽ là người đi đường.

Ngô Hạo Thiên trở lại phòng ngủ, Đường Ngọc đưa lưng về phía anh còn đang trong giấc mộng, anh lặng lẽ đến bên người cô, cúi đầu hôn trán cô một cái.

Đường Ngọc ưm, thoảng như mộng đẹp bị quấy tỉnh, nũng nịu nhìn anh.

Nhìn vào con người trong suốt như nước của Đường Ngọc, Ngô Hạo Thiên dịu dàng nói: “Đường Đường, đã đến giờ, anh phải đi làm, em ngủ thêm lát đi.”

“Ừ.” lỗ mũi Đường Ngọc đau xót, thanh âm buồn buồn, gật đầu.

Ngô Hạo Thiên kéo góc chăn cho cô, xoay người rời đi.

“Hạo Thiên. . .” Đường Ngọc chợt gọi anh lại, Ngô Hạo Thiên quay đầu lại.

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Thời gian hợp đồng một năm đã đến, tất cả tất cả đều nên kết thúc.

Nhìn bóng dáng của Ngô Hạo Thiên biến mất ở ngoài cửa, Đường Ngọc đứng dậy bắt đầu dọn dẹp hành lý, đồ thuộc về cô cũng không nhiều, chỉ có mấy bộ y phục lúc đầu mang đến nhà họ Ngô, y phục, đồ trang sức Ngô Hạo Thiên mua cho cô, cô đều không đem theo, hiện tại chỉ còn lại chiếc nhẫn trên tay thôi.

Đường Ngọc chịu đựng bi thống cực kỳ trong lòng đi vào thư phòng, không chút lưu luyến gỡ xuống chiếc nhẫn, đặt ở trên bàn của Ngô Hạo Thiên, xoay người rời đi.

Chỗ này cô đã sống một năm nay, có cười vui, có thỏa mãn, có hương vị của anh, nhưng tất cả đều là giả, cô cũng chỉ là người vợ trong hợp đồng, cũng chỉ là một nhân vật trong vở kịch.

Anh không chỉ đoạt lấy người của cô, còn thắng được trái tim của cô. . . . Quay đầu lại, cô cũng chỉ là đối tượng bị chơi mà thôi, không có gì để lưu luyến cả.

Đường Ngọc xách túi da đi ra biệt thự nhà họ Hồ. . . .

Vậy mà, Đường Ngọc mắt hôn lác phách không có chú ý tới, sau lưng là một chiếc xe chạy như bay đến, đột nhiên cô bị chiếc xe đụng bay ra ngoài, máu nhiễm đỏ mặt của cô. . . .

Năm năm sau.

Lại là một đêm giáng sinh, sóng người trên đường bắt đầu khởi động.

Ngày lễ như vậy, trên đường có đôi có cặp, đều là một vài đôi tình nhân trẻ tuổi; vậy mà cũng có ngoại lệ, ở trong một góc đường, có một đôi mẹ con, có vẻ cực kỳ chọc người nhìn chăm chú.

Cũng không phải bởi vì bọn họ mặc y phục mẹ con trên người, cũng không phải bởi vì vị nữ sĩ trẻ tuổi này không giống người có 1 đứa con trai 4, 5 tuổi, mà là bé trai bên cạnh cô, đáng yêu đến mức khiến người đi đường không nhịn được nhìn cậu thêm chút.

Một đôi mắt to đen lúng liếng, ở trên mặt tròn phúng phính, cậu có sự trầm ổn không hợp tuổi, thấy người đi đường tò mò quan sát, cậu luôn mím nhẹ môi đỏ, làm cho người ta không nhịn được muốn gần cậu.

Lúc này, bé trai lằm bằm bằng giọng trẻ con: “Mẹ, tại sao mọi người cứ nhìn con vậy?”

Mẹ bé trai giống như là không nghe thấy, nhìn chăm chăm vào TV lớn trên tường; trên TV đang phát kênh tài chính, người chủ trì đang đối thoại với khách mời.

“Ngô tổng, phát triển tập đoàn Ngô thị gần năm năm, làm cho người ta thấy được thành công của anh, mặc dù đây là tin tức tài chính, nhưng thân là người chủ trì, có thể đại biểu đồng đạo người xem thích anh, hỏi một vấn đề riêng ở cuối tiết mục được không?”

Ngô Hạo Thiên trầm ổn gật đầu trên TV.

“Xin hỏi, Ngô tổng chuẩn bị bao giờ kết hôn?” Người chủ trì hưng phấn nhiều chuyện.

Ngô Hạo Thiên lãnh đạm nhìn người chủ trì, thói quen nhấp nhẹ môi mỏng, “Tôi đã kết hôn sáu năm rồi.”

Bé trai không hiểu nhìn mẹ mình, cậu cảm nhận được mẹ càng lúc càng nắm chặt tay cậu, cậu cau mày kháng nghị: “Mẹ, mẹ bóp con đau quá.”

Đường Ngọc từ trong cơn chấn kinh quay đầu lại, thấy tay của con trai bị mình bóp đỏ, ngượng ngùng ngồi xổm người xuống, vuốt vuốt tay của cậu, “Thật xin lỗi, Khang Khang, mẹ không phải cố ý.”

Đường Khang Khang đảo mắt, chỉ vào Ngô Hạo Thiên trên màn hình hỏi: “Mẹ, mẹ có biết người kia không?”

Đường Ngọc lạnh lùng lắc đầu, “Không biết!”

“Thế à.” Đường Khang Khang gật đầu một cái, lôi kéo tay của cô nói: “Mẹ, chú Trần còn chờ chúng ta ở nhà hàng! Chúng ta đi nhanh đi.”

Đường Ngọc gật đầu một cái, hồi tưởng lời Ngô Hạo Thiên nói trên TV vừa rồi, anh nói anh đã kết hôn sáu năm rồi. . . . Vậy ý của anh là, vợ của anh là cô sao?

Ý thức được ý tưởng hoang đường của mình, Đường Ngọc cười khổ, năm năm rồi, thời gian trôi qua thực vui vẻ! Ngày cô rời đi nhà họ Ngô thì bị xe đụng, sau khi tỉnh lại cô đang nằm ở trên giường, Trần Tư Vĩ đứng bên cạnh.

Khi đó, Đường Ngọc cũng không biết mình mang thai, sau khi cô tỉnh lại, Trần Tư Vĩ nói cho cô biết, trong bụng của cô đã có baby, hơn nữa rất may mắn, tai nạn xe cộ cũng không tạo thành ảnh hưởng với đứa bé.

Khi Đường Ngọc biết mình mang thai, cô cũng không biết phản ứng của mình là gì? Vui sướng? Mất mát? Khổ sở? Hay là bàng hoàng?

Đường Ngọc cho rằng rời đi biệt thự nhà họ Ngô, chính là đoạn tuyệt tất cả quan hệ với Ngô Hạo Thiên, bọn họ sẽ không còn thiếu nợ nhau, có lẽ đời này sẽ không còn có cơ hội gặp mặt nữa, cô sẽ chôn sâu tình yêu dành cho anh ở đáy lòng, nhưng cô không ngờ mình mang thai.

Trái tim bị thương của cô, bởi vì sinh mệnh nhỏ đột nhiên xuất hiện này mà tỉnh lại, tro tàn của tình cảm mà cô chôn giấu lại cháy lên, cô quyết định đặt hết tình yêu của mình vào đứa nhỏ này. Mặc dù không thể cho nó một gia đình hoàn chỉnh, nhưng cô sẽ cho nó toàn bộ tình yêu.

Đường Ngọc khi đó, cũng không có bất kỳ ý định so đo, rốt cuộc là ai đùng cô, lại càng không chú ý sự phản đối của mọi người, cố ý giữ lại đứa nhỏ trong bụng, cô đã mất đi tất cả, bao gồm tình yêu chết non, chỉ có còn dư lại em bé trong bụng, đó là tất cả của cô, thứ duy nhất để ký thác tinh thần, ai cũng không thể cướp đi.

Bởi vì Khang Khang đến, nên cô luôn biết ơn tất cả có được hiện tại, cảm ơn ông trời sau khi khiến cô mất đi tình yêu, rồi gặp phải tai nạn xe cộ, lại trả cho cô một sinh mệnh mới.

Năm năm cực nhanh, Ngô Hạo Thiên tựa hồ không có gì thay đổi, anh như mặt trời ban trưa ở thương giới, người đàn ông như vậy, đã cách cô rất xa, rất xa, bây giờ cô đã không còn đi hy vọng xa vời cái gì, cô chỉ hi vọng mình và con trai sống hạnh phúc.

Mặc dù trong lòng cô vẫn có chỗ bị trống rỗng, nhưng con người sinh ra có ai không có tiếc nuối? Huống chi, hôm nay cô còn có con trai, cô sẽ giao phó toàn bộ tình yêu dành cho Ngô Hạo Thiên vào con trai anh.

Kết thúc phỏng vấn của đài truyền hình, Ngô Hạo Thiên liền bị một người phụ nữ quán lấy, cô là một trong những nữ minh tinh nổi tiếng nhất giới nghệ sĩ hiện nay, Ngã Khả Khanh; bởi vì sản phẩm điện tử của tập đoàn Ngô thị đều do Ngã Khả Khanh phát ngôn, Ngô Hạo Thiên cũng đành phải mời cô ăn cơm.

Đêm Noel, những chỗ trong nhà hàng hầu như được đặt trước, bởi vì Ngô Hạo Thiên là hội viên cao cấp, cho nên có vị trí dành riêng trong nhà hàng, hai người tay nắm tay đi qua từng bàn ăn, khiến không ít người nhìn chăm chú.

Đường Khang Khang nhìn thấy người đang đi tới hơi quen, cậu ngồi ở đối diện Đường Ngọc nhỏ giọng nói: “Mẹ, mẹ xem, là chú lên TV lúc này!”

Đường Ngọc không hiểu nghiêng đầu, thấy Ngô Hạo Thiên mặc tây trang màu đen, kéo một mỹ nữ đi tới, lập tức rút đầu giống như con rùa đen.

Khang Khang thấy thế, cũng phát hiện mẹ của mình, không chỉ không muốn bàn về chuyện có liên quan với chú này, còn không muốn nhìn thấy hấn ta.

Nhưng có một số việc không phải không muốn gặp thì có thể tránh khỏi, trốn được mừng một, cũng không thể tránh được mười lăm.

Ngô Hạo Thiên đi tới thì ánh mắt trong lúc vô tình quét qua bé trai đang ngồi ở đằng kia nhìn thẳng anh, bộ dạng đứa bé trai kia lại có 7, 8 phần giống mình. Giống như là trong nháy mắt hiểu được chuyện gì, anh dừng bước lại, nhìn sang bé trai đối diện, khi anh thấy người phụ nữ kia cúi đầu, bộ dáng như con rùa đen rút đầu, trong lòng vừa mừng vừa tức, “Đường Đường, em không ngẩng đầu nhìn anh chút sao?”

Đường Ngọc nghe được thanh âm quen thuộc, lỗ mũi không nhịn được ê ẩm, thanh âm này, cô cho là cô đã sớm quên, nhưng khi cô nghe được thanh âm quen thuộc này, lại muốn đứng lên ôm lấy anh, nhưng, cô lại chỉ nói: “Tiên sinh, anh nhận lầm người.”

Ngã Khả Khanh bất mãn lôi kéo cánh tay Ngô Hạo Thiên, “Hạo Thiên, nếu nhận lầm người, chúng ta đi đi.”

Ngô Hạo Thiên không để ý tới cô, hờ lạnh nhìn tiểu tử đối diện, hỏi: “Người bạn nhỏ, cháu tên là gì?”

Đường Khang Khang nhú mày, nhìn dáng vẻ trốn tránh của mẹ, xem ra mẹ cũng không có biện pháp đáp lại chú này.

Cậu đảo mắt to đen lúng liếng, mặt không đỏ, tim không đập bịa chuyện: “Chú, cháu tên là Trần Khang Khang.”

“Trần. Khang Khang?”

Không chỉ có Ngô Hạo Thiên kinh hãi, Đường Ngọc cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên, lúc nào thì tiểu tử này họ Trần rồi hả? Nhưng cô nhìn bộ dạng thành thật của con trai, mẹ con đồng tâm chợt hiểu, bảo bối nhỏ này, bình thường học được không ít mấy thứ quỷ quái linh tinh từ phim truyền hình.

Đường Ngọc len lén liếc nhìn Ngô Hạo Thiên đứng bên cạnh, nhịp tim càng thêm mạnh mẽ, hơi thở của anh đang ở bên cạnh mình, thật quen thuộc, cái loại rung động đó, giống như năm năm trước, khiến cô không cách nào tự kiềm chế.

Ngô Hạo Thiên lại hỏi Khang Khang: “Khang Khang con bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Khang Khang không chút nghĩ ngợi đưa ra ba ngón tay trả lời: “Chú, con ba tuổi rồi.”

Ngô Hạo Thiên hoàn toàn không phản đối, anh không dám tin tưởng quay đầu lại nhìn về phía Đường Ngọc, thì ra những năm này, cô không chỉ triệt triệt để để rời xa anh, còn sinh con trai với người khác, nhưng tại sao. đáng dấp Khang Khang lại giống như chính mình? Trong này nhất định có ẩn tình.

“Ngô Hạo Thiên!” Có người kêu lên sau lưng, Ngô Hạo Thiên quay đầu lại liền nhìn thấy Trần Tư Vĩ một mình đi tới.

Khang Khang cơ trí nhảy xuống ghế, ôm lấy bắp đùi Trần Tư Vĩ, ngọt ngào hô một tiếng: “Ba, sao bây giờ ba mới đến!”

“A. . . .” Trần Tư Vĩ nhìn Khang Khang dí dỏm nháy mắt, lại nhìn Ngô Hạo Thiên mặt tối tăm, và Đường Ngọc đang rứt đầu, trong lòng hiểu được, anh nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Ngô Hạo Thiên, tâm tình chưa bao giờ tự hào như lúc này, anh ôm lấy Khang Khang, hôn lên mặt cậu một cái, “Con trai ngoan.”

Ha ha ha. . . . Đường Ngọc ghen đến mức sắp bị nội thương.

“Ngô tiên sinh, anh có chuyện gì không?” Trần Tư Vĩ cố ý hỏi Ngô Hạo Thiên.

Ngô Hạo Thiên nhìn một nhà ba người vui vẻ hòa thuận này, trong lòng phần hận, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, cuối cùng anh liếc mắt nhìn Đường Ngọc đang cúi đầu, kéo Ngã Khả Khanh, từ bên người cô lướt qua.

Trong hoảng hốt Đường Ngọc tựa hồ nghe anh nói: “Đường Đường, lần này em chạy không thoát.”

Cô run rẩy, ngẩng đầu lên, Ngô Hạo Thiên đã đi xa.

Trần Tư Vĩ ôm Khang Khang, thả vào chỗ ngồi bên cạnh cô, anh ngồi vào đối diện cô, lo âu nhìn Đường Ngọc, “Đường Đường, không bằng chúng ta đổi nhà hàng khác?”

“Không cần, đêm giáng sinh có thể được một nhà hàng đã rất không dễ dàng.” Đường Ngọc khoát tay.

Trần Tư Vĩ há miệng, cuối cùng cái gì cũng không nói, anh vốn muốn cầu hôn Đường Ngọc vào đêm nay, năm năm qua, anh luôn thủ hộ bên cạnh Đường Ngọc, mặc dù cô và Ngô Hạo Thiên từng có quá một cuộc hôn nhân, vô luận cuộc hôn nhân đó là thật hay giả, cũng đã là quá khứ rồi.

Năm năm qua, anh dùng toàn bộ tình yêu của anh quan tâm hai mẹ con này, anh xem Khang Khang là con trai của mình, hối hận ân cần đối với cuộc sống của mẹ con hai người.

Trên thực tế, Trần Tư Vĩ đối với Đường Ngọc không chỉ có tình yêu, anh còn có lòng riêng.

Năm năm trước Đường Ngọc bị tai nạn xe cộ, là do Trần Tư Dư chỉ điểm, khi anh chạy tới hiện trường, Đường Ngọc đã bị đụng bị thương rồi, anh không để ý sự phản đối của Trần Tư Dư, mang theo Đường Ngọc vào bệnh viện, một mặt là chuộc tội vì em gái mình, một mặt là không hy vọng Đường Ngọc có chuyện.

Cũng may mẹ con bọn họ bình an. . . . Trần Tư Vĩ cười nhìn Khang Khang hoạt bát bên cạnh. . . . Tên này là do anh đặt, tên như ý nghĩa, anh hi vọng tiểu tử này có thể khỏe mạnh lớn lên.

Khi anh cho rằng anh đã giữ vững năm năm, tình yêu mà anh bảo vệ sẽ ra hoa kết quả, Ngô Hạo Thiên lại xuất hiện trong sinh hoạt của bọn họ một lần nữa.

Trần Tư Vĩ nhìn dáng vẻ Đường Ngọc lâm vào trầm tư, anh biết, có vài người nhất định là có duyên không phận, cũng không phải tất cả tình yêu được tạo ra đều sẽ nở hoa kết quả; anh là một người đàn ông rất ít nhận thua, cho dù ở trên thương trường, anh cũng chưa từng nhận thua Ngô Hạo Thiên, duy chỉ có đối với Đường Ngọc, anh không thể không thừa nhận, anh bại bởi Ngô Hạo Thiên rồi.

Ngày đó, Ngô Hạo Thiên gọi điện thoại đến, muốn tra thân phận của bé trai tên “Khang Khang”, anh có một cảm giác, đứa bé kia nhất định là con anh!

Không nghĩ tới, năm năm không gặp, Đường Ngọc càng trở nên đầy đặn, quyến rũ hơn trước.

Mấy năm qua, anh cũng không phải không tìm cô, anh thậm chí tự mình đến Singapore, tìm được cha mẹ của Đường Ngọc. Anh nói đơn giản với hai người về chuyện của anh và Đường Ngọc, cũng bày tỏ xin lỗi vì những việc ba anh làm với nhà họ Đường trước kia.

Hai người nhà họ Đường là cha mẹ sáng suốt, bọn họ cũng không đổ toàn bộ trách nhiệm lên tập đoàn Ngô thị, cũng uyển chuyển cự tuyệt số tiền mà Ngô Hạo Thiên cho, dù sao món nợ ba chục triệu cũng là anh trả, thứ nên trả đã trả rồi, giữa bọn họ cũng thanh toán xong rồi.

Mà về phần hướng đi của Đường Ngọc, hai người nhà họ Đường cũng không đề cập tới, mẹ Đường tỏ ra bất đắc dĩ khi Ngô Hạo Thiên nhiều lần đến cửa viếng thăm, cuối cùng nói cho anh biết: “Nếu như hai người có duyên, trời cao tự nhiên an bài hai người gặp mặt.”

Chỉ là thời gian đó, lại đến tận năm năm. . . . Người phụ nữ kia có biết, năm năm này, anh nhớ cô cỡ nào? Năm đó cô rời khỏi anh không nói một tiếng, chẳng lẽ cô thật chưa từng yêu anh?

Suy nghĩ của Ngô Hạo Thiên không khỏi bay trở về năm năm trước, đến nay anh còn nhớ rõ mỗi một động tác, mỗi một nụ cười của Đường Ngọc. . . . Cô thật kiên cường và quật cường, thanh thoả giống như con mèo hoang cay cú, nhưng có khi lại ôn thuận đến động lòng người.

Vô luận khuyết điểm hay là ưu điểm của Đường Ngọc, trong mắt anh, đều là những bóng dáng xinh đẹp, cô không chút kiêng kỵ xông vào trái tim của anh, khi anh chuẩn bị bắt được cô thì lại mạnh mẽ vứt bỏ anh. .

. . .

Chợt một hồi tiếng chuông phiền lòng, cắt đứt sự nhớ lại của Ngô Hạo Thiên, Ngô Hạo Thiên nghe cũng không nói lời nào, anh chỉ lẳng lặng nghe đối phương báo cáo. Qua một hồi lâu, anh cúp điện thoại, trái tim ghen ở cổ họng nhất thời để xuống.

Tiểu quỷ đó quả nhiên là con anh! Như vậy, tiểu quỷ Khang Khang, ba thật muốn xem một chút, rốt cuộc là người làm ba như ba thủ đoạn inh, hay là con phúc hắc. . .

Trời bên ngoài tựa hồ sáng, hôm nay, nhất định sẽ không như vậy.

Đường Khang Khang từ trong vườn trở ra ngoài, liếc mắt liền thấy chú mà mẹ sợ, đứng ở cửa cười như không cười nhìn mình, cậu biết lời nói dối hôm qua không gạt được.

Cậu đi tới trước mặt Ngô Hạo Thiên, lễ phép chào hỏi: “Chú, chú muốn tìm cháu sao?”

Ngô Hạo Thiên nửa ngồi xuống, cẩn thận nhìn tiểu quỷ trước mắt, càng nhìn càng giống mình, càng nhìn càng thích, dĩ nhiên nguyên nhân chủ yếu, vẫn là bởi vì mẹ tiểu quỷ này là Đường Ngọc.

Anh quyết định tốc chiến tốc tanh, bằng phương thức trực tiếp, đứng chung một chiến tuyến với con trai mình.

Ngô Hạo Thiên nói: “Đúng, Khang Khang, chú có việc tìm cháu.”

Đường Khang Khang nghiêng nghiêng đầu, nhìn chung quanh, vẫn chưa thấy bóng dáng của Đường Ngọc, gật đầu đáp ứng: “Được, nhưng khoảng năm phút nữa mẹ sẽ đến đón cháu!”

“OK, thời gian đủ rồi.”

Ngô Hạo Thiên ôm Đường Khang Khang ngồi vào trong xe của mình, nghiêm túc nói với cậu: “Khang Khang, cháu là tiểu nam tử hán, có một số việc, chú phải nói cho cháu biết chân tướng.”

Đường Khang Khang giương đôi mắt đen lúng liếng, đầu nhỏ cũng xoay tới, xem ra chú muốn ngả bài.

Quả nhiên, Ngô Hạo Thiên nói tiếp: “Thật ra thì ba là ba của con!”

Ngô Hạo Thiên đợi một hồi, nhìn Đường Khang Khang trước mắt, cậu lại vô tội nháy mắt, giống như anh chỉ mới nói một chuyện rất bình thường.

“Con. . .” Lúc này đến phiên Ngô Hạo Thiên không hiểu, “Con không giật mình?”

Đường Khang Khang ôm cánh tay lắc đầu như một đại nhân, “Thật ra thì con đã sớm đoán được, mẹ có một bản cắt dán, phía trên đều là tin tức của ba, mẹ cho rằng mẹ đã giấu đi không cho con nhìn thấy, thật ra thì con đã sớm phát hiện bí mật của mẹ; thấy những hình kia, con đoán, ba chính là ba con, nếu không sao mẹ lại không cho con biết rõ. . . .”

Ngô Hạo Thiên nghe được lời này của con trai mình, giật mình đến cảm đều muốn rớt xuống, đây. . . . Là lời một đứa bé năm tuổi nói sao? Vậy mà nghĩ lại, liền cảm thấy tự hào, quả nhiên là con anh.

“Như vậy, con trai ngoan. . . .”

Đường Khang Khang cau khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, cũng không phản đối cách anh gọi.

“Chúng ta bắt đầu từ hôm nay, hai cha con cùng nhau cố gắng để ẹ con trở lại bên cạnh ba, có được hay không? Con cũng cần một gia đình hoàn chỉnh, đúng không?”

Đường Khang Khang bĩu môi, “Nhưng chỉ có hai mẹ con con cũng rất vui vẻ nha.”

Ngô Hạo Thiên bị ghen, càng thêm ra sức khuyên: “Khang Khang, con cũng không hi vọng mẹ chỉ có một mình, khổ cực chăm sóc con như thế chứ? Cô ấy cần một người đàn ông yêu cô ấy. . . .”

“Có chú Trần!”

Ngô Hạo Thiên cảm thấy, mình thật thất bại ở trước mặt con trai, nhưng anh cũng không nổi giận, vì đoạt bà xã về, hiện tại phải đứng chung một trận tuyến với con trai, “Nhưng con cũng nói, mẹ có thu thập tin tức của ba cắt dán lại, vậy đã nói rõ mẹ con còn yêu ba, ba cũng rất yêu mẹ con. . . .”

“Vậy tại sao ban đầu hai người phải tách ra?”

Ngô Hạo Thiên sờ sờ lỗ mũi than thở, “Ba cũng không biết lúc ấy xảy ra chuyện gì, nhưng mà ba thật yêu mẹ con, rất yêu, rất yêu. Ba tin tưởng cô ấy cũng yêu ba, ông trời để cho chúng ta gặp lại, ba nhất định phải nắm chặt cơ hội, tái hợp với cô ấy, chẳng lẽ con thật muốn gọi Trần Tư Vĩ là ‘ba’?”

Ngô Hạo Thiên lo lắng nhìn con trai của mình, một người lớn như anh, nói về tình yêu với một người bạn nhỏ năm tuổi, anh không biết tiểu tử này có thể nghe hiểu hay không.

Đường Khang Khang rất nghiêm túc nghĩ một lát, mặc dù cậu thích chú Trần, nhưng ba mẹ đương nhiên vẫn tốt hơn, nếu như mẹ gả cho chú Trần, sẽ sinh những em trai, em gái khác, cậu và bọn họ không có cùng một người ba, sẽ có khả năng bị bài xích. . . .

Nhìn ba mình vì phối hợp chiều cao của mình, mà ngồi chồm hổm xuống nhìn, cậu biết mẹ đương nhiên vẫn là thích ba, ài. . . . Vì mẹ, cậu chỉ có thể bắt tay giảng hòa với người cha chợt nhô ra này thôi.

Ngô Hạo Thiên lấy được sự đồng ý của con trai mình, thiếu chút nữa mừng rỡ cười không ngậm miệng được, việc này không nên chậm trễ, hiện tại liền bắt đầu tiến hành kế hoạch dụ vợ của anh! Hừ hừ, Đường Ngọc em còn không ngoan ngoan khoan tay chịu trời!

Mà lúc này Đường Ngọc nhìn quanh ở vườn trẻ của nửa ngày, cũng không đợi được Khang Khang, dĩ nhiên cô càng không thấy con trai bảo bối của cô, đang ngồi trên một chiếc màu đen xe, từ phía sau cô đi mất.

Giáo viên vườn trẻ nói với Đường Ngọc, mới vừa có một người đàn ông đón Khang Khang đi, Đường Ngọc còn tưởng rằng là Trần Tư Vĩ, lập tức gọi điện thoại cho anh, kết quả Trần Tư Vĩ còn mở mồm hơn cô.

Đường Ngọc gấp đến độ xoay quanh, đi tới phòng làm việc của Trần Tư Vĩ, trong lúc nhất thời hoàn toàn hoảng hồn, cô đã sớm không phải Đường Ngọc tỉnh táo lạnh nhạt năm năm trước, bây giờ cô là một người mẹ của đứa bé, mà đứa bé kia là nhược điểm của cô, là toàn bộ của cô, cô thật hết hoảng vì không có đầu mối.

Trần Tư Vĩ nghe được Đường Ngọc nói lại một lần chuyện đã xảy ra, trong lòng đại khái đoán được ai dẫn Khang Khang đi, anh vỗ bả vai Đường Ngọc an ủi: “Đường Đường, yên tâm đi! Khang Khang không có việc gì.”

“Nhất định là có người bắt cóc Khang Khang. . .” Đường Ngọc gãi đầu thương tâm muốn chết, “Em muốn đi báo cảnh sát!”

Cô nắm túi xách đứng dậy, bị Trần Tư Vĩ kéo lại, “Đường Đường, anh dám khẳng định Khang Khang nhất định không có sao.”

“Nó không phải con trai của anh, anh đâu có biết lo!” Đường Ngọc kích động đẩy anh ra.

Trần Tư Vĩ sững sốt, mặc dù anh biết lời nói vừa rồi của Đường Ngọc là nhất thời gấp gáp, nhưng lời của cô cũng là sự thật.

“Đường Đường, người bị mất tích, phải qua 24h mới có thể báo cảnh sát, bây giờ em về nhà nghỉ ngơi trước, anh đi tìm Khang Khang giúp em, được không?”

Đường Ngọc đã khóc, cô giống như nhiều năm trước, nằm ở trên đầu vai Trần Tư Vĩ thút thít, “Thật xin lỗi, Tư Vĩ, em quá nóng nảy, em không thể nhìn thấy Khang Khang có chuyện.”

Cảnh tượng này thoáng như ngày hôm qua, Trần Tư Vĩ dịu dàng vỗ đầu vai Đường Ngọc, xem ra, anh phải tìm họ Ngô đó nói chuyện rồi.

10. Chương 10

Ngô Hạo Thiên nhận được điện thoại của Trần Tư Vĩ cũng không cảm thấy kỳ quái, anh cũng đồng ý gặp mặt anh ta, anh và anh ta hẹn gặp mặt ở quán cà phê đối diện cao ốc Ngô thị.

Hai người một trước một sau đi vào quán cà phê, đẹp trai vô cùng, tất nhiên hấp dẫn nhiều ánh mắt nhìn chăm chú.

Khi Trần Tư Vĩ đến, Ngô Hạo Thiên đã định thần rồi rảnh ngồi tại chỗ chờ anh, anh ngồi xuống liền giọng điệu không tốt chất vấn: “Anh đem Khang Khang mang đi đâu?”

“Khang Khang là con trai tôi, không phải sao?”

Ngô Hạo Thiên hỏi ngược lại, khiến Trần Tư Vĩ tìm không ra lời nói phản bác, anh nhịn xuống kích động đánh anh ta, gầm nhẹ: “Đường Đường thật sợ, khi tôi đưa cô ấy về nhà, cô ấy khóc suốt.”

“Hừ!” Ngô Hạo Thiên hừ lạnh, “Mấy năm qua, bà xã tôi bị anh giấu thật kín.” Ngô Hạo Thiên càng nghĩ càng giận, anh cũng từng điều tra Trần Tư Vĩ, nhưng lại không tra ra được gì.

”Ngô Hạo Thiên, anh và Đường Đường đã không còn bất kỳ quan hệ gì rồi.

“Là Đường Đường nói với anh? Giữa chúng tôi làm sao có thể không có gì? Đừng nói những việc không quan trọng, Khang Khang từ đâu tới?”

“Khang Khang chỉ thuộc về Đường Đường. . . .”

“Anh sai lầm rồi, Trần tiên sinh, Khang Khang cũng là con tôi, không chỉ có như thế, tôi và Đường Đường còn là vợ chồng.”

Trần Tư Vĩ không tin nhìn anh, “Không thể nào! Không phải hai người đã sớm ký. . .”

“Giấy thỏa thuận li hôn đúng không?” Ngô Hạo Thiên thông thả ung dung lấy ra một phần tài liệu từ cặp giấy kể tay, ném tới trước mặt Trần Tư Vĩ, “Anh xem rõ ràng, phía trên chỉ có mình Đường Đường ký tên.”

Trần Tư Vĩ không xem, anh biết Ngô Hạo Thiên không cần thiết lừa gạt anh, nói cách khác về mặt pháp luật, Đường Đường vẫn là vợ theo luật pháp của anh ta.

“Bất kể nói thế nào. . . . Đường Đường không thể không có Khang Khang, anh không thể tàn nhẫn với Đường Đường như vậy.”

“Hả? Trần tiên sinh anh cảm thấy tôi tàn nhẫn sao?” Giống như là nghe được chuyện gì rất buồn cười, Ngô Hạo Thiên lộ ra nụ cười giấu cợt. “Như vậy tôi xin hỏi Trần tiên sinh, trong bốn năm Khang Khang đến trên đời này, tôi không chỉ không biết, còn không cách nào tận trách nhiệm của một người cha với nó. . . . Đây là tàn nhẫn với ai?”

“Điều này cũng không thể trách Đường Đường hết. . . .” Trần Tư Vĩ quýnh lên mở miệng phản bác: “Nếu như ban đầu không phải anh. . . .”

“Tôi thế nào?” Ngô Hạo Thiên biết lời của anh đã có tác dụng, anh chính là muốn cho Trần Tư Vĩ nói ra, chân tướng nằm đó Đường Ngọc rời đi anh.

“Ai!” Trần Tư Vĩ than thở yếu ớt, nếu Đường Ngọc hạnh phúc, nhất định có liên quan với người đàn ông trước mắt, sao anh không thuận nước đẩy thuyền, tác hợp hai người bọn họ? Có lúc, yêu một người không phải cưỡng chiếm, mà là khiến cô hạnh phúc.

Trần Tư Vĩ bắt đầu nhớ lại lời Đường Ngọc nói, nói với Ngô Hạo Thiên: “Nhớ năm năm trước, sau khi Đường Đường xảy ra tai nạn xe cộ thì nói với tôi. . . .”

“Đợi chút, tai nạn xe cộ?” Ngô Hạo Thiên lập tức nhớ tới năm năm trước, trước cửa nhà họ Ngô quả thật từng xảy ra một trận tai nạn xe cộ, chính là ngày Đường Ngọc rời nhà trốn đi, nhưng hiện trường tai nạn xe cộ chỉ có một vũng máu, chứ không có phát hiện chủ xe và người bị đụng, chẳng lẽ người bị thương chính là Đường Ngọc?

“Năm năm trước, tại sao Đường Ngọc xảy ra tai nạn xe cộ?” Không biết vì sao, Ngô Hạo Thiên trực giác tai nạn xe cộ của Đường Ngọc có liên quan với Trần Tư Vĩ.

“Cô. Cô.”

Thấy Trần Tư Vĩ ấp a ấp úng, Ngô Hạo Thiên cau chặt chân mày tự hỏi, anh nhớ năm năm trước khi điều tra Trần Tư Vĩ, phát hiện Đường Ngọc mất tích không bao lâu, Trần Tư Vĩ liền ra nước ngoài, đến nay cũng chưa có trở lại, chẳng lẽ. . . .

Ngô Hạo Thiên ổn định sự khác thường trong lòng, thử đánh cuộc, hỏi: Tai nạn xe cộ của “Đường Ngọc có liên quan với Trần Tư Vĩ sao?”

“Làm sao anh biết?” Trần Tư Vĩ cơ hồ hỏi ngược lại theo phản xạ, hỏi xong, Trần Tư Vĩ thấy ánh mắt tức giận của Ngô Hạo Thiên, anh ta đã biết rõ. Anh chán nản ngồi tại chỗ, “Thật xin lỗi, sau khi tôi biết rõ hành động của Tư Vĩ, đã mau sớm chạy tới hiện trường, tôi không biết sao nó điên cuồng vậy, nhưng vẫn chậm chậm; năm năm trước, Đường Đường bởi vì gặp tai nạn xe cộ, xương bắp chân bị gãy, may mắn không có thương tổn đến đứa bé trong bụng của cô, hôm nay Khang Khang cũng rất khỏe mạnh.”

Ngô Hạo Thiên nắm chặt hai quả đấm, anh gần như cắn răng nghiêng lợi nói: “Tôi hận không thể đánh anh ngay lúc này.”

“Chuyện này tôi vẫn cảm thấy rất đau lòng, tôi thật xin lỗi Đường Đường, lại không dám nói cho cô ấy biết chân tướng sự việc, cho nên tôi gạt cô ấy lặng lẽ đưa Tư Vĩ ra nước ngoài, cũng càng thêm chăm sóc cho cuộc sống của Đường Đường, hy vọng có thể đền bù cô ấy. . . .”

“Nói có ích lợi gì? Tôi nhất định sẽ truy cứu đến cùng. . . .”

Trần Tư Vĩ không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, nhỏ giọng cầu khẩn: “Tư Vĩ đã biết sai lầm rồi, nó cũng vì vậy mà trả giá cao, những năm này nó chưa từng trở về nước gặp cha mẹ, về sau tôi sẽ càng thêm bồi thường Đường Đường.”

Ngô Hạo Thiên híp đôi mắt nguy hiểm, trong lòng tính toán, hiện tại nhiệm vụ chủ yếu, là khiến Đường Ngọc tự trở lại bên người, mà anh cũng phải lợi dụng nhược điểm này của Trần Tư Vĩ. Anh nói: “Như vậy Trần tiên sinh, có một số việc anh phải nói thật với tôi, đồng dạng, anh cũng phải trả giá thật lớn vì chuyện em gái của anh đã làm.”

Trần Tư Vĩ chán nản, anh biết, mình sớm muộn gì sẽ có một ngày bởi vì sai lầm của Tư Dư, mà mất đi cơ hội đứng ở bên cạnh Đường Ngọc; cho dù anh đã làm rất nhiều vì cô, vẫn không đạt được trái tim của Đường Ngọc.

Nghe xong lời Trần Tư Vĩ nói, Ngô Hạo Thiên thật lâu không thể từ trong cơn chấn kinh phục hồi tinh thần lại, anh cứ ngu ngơ ngồi ở trên ghế sa lon, Trần Tư Vĩ đi lúc nào chính anh cũng không biết.

Trong đầu của Ngô Hạo Thiên chỉ có hai chữ “Hiểu lầm”, ban đầu Đường Ngọc hiểu lầm anh, xem ra, cô căn bản không phải không thương anh. . . .

Anh hơi mệt mỗi vuốt vuốt mi tâm, nếu biết chân tướng chuyện năm năm trước, hiện tại anh phải làm, chính là toàn lực tiêu trừ hiểu lầm giữa bọn họ, mà người phụ nữ kia thích mềm không thích cứng, anh chỉ có thể. . . .

Từ từ, Ngô Hạo Thiên nghĩ ra một kế.

Anh lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại hiện tại của Đường Ngọc mà Trần Tư Vĩ cho anh, đường giây đầu kia rất nhanh được nối, một giọng nữ vội vàng truyền đến: “Alo? Alo? Là Khang Khang sao? Alo alo? Khang Khang.”

Ngô Hạo Thiên hơi trầm mê khi nghe thanh âm động lòng của Đường Ngọc, anh chậm rãi thở ra một hơi, tận lực bình tĩnh nói: “Đường Đường, tôi là Hạo Thiên.”

Có một giây yên lặng, Đường Ngọc kêu to tựa như điên: “Ngô Hạo Thiên, có phải âm mang Khang Khang đi hay không? Có phải hay không. . . . Tên khốn kiếp, vô lại, mau trả Khang Khang lại cho tôi!”

Rất lâu không có nghe có người khác chửi mình như vậy, Ngô Hạo Thiên không khỏi cảm thấy vui vẻ, “Khang Khang đúng là ở chỗ của tôi, chẳng qua hiện tại tôi không thể trả nó cho em.”

“Ngô Hạo Thiên. . . .” Đường Ngọc hít hít lỗ mũi, thanh âm nghẹn ngào, “Anh rốt cuộc muốn thế nào, mới có thể trả Khang Khang lại cho tôi.”

“Đường Đường. . . .” Ngô Hạo Thiên có chút bất đắc dĩ, nhưng bây giờ không phải lúc mềm lòng, anh nhắm mắt nói ra lời tàn nhẫn nói: “Mấy ngày tới Khang Khang sẽ ở cùng với tôi, tôi sẽ an bài luật sư, thảo luận về quyền nuôi dưỡng Khang Khang với em.”

“Ngô Hạo Thiên! Khang Khang là của tôi, nó chỉ thuộc về tôi. . . .”

“Tôi cũng là ba của Khang Khang.” Ngô Hạo Thiên không khách khí ngắt lời cô, “Huống chi, bây giờ hay em vẫn là vợ tôi. . . .”

“Anh nói cái gì?”

“Năm năm trước em đi thật vội vàng, giữa chúng ta còn chưa có chính thức làm thủ tục li hôn.”

Đường Ngọc kêu to: “Không phải tôi đã sớm ký giấy thỏa thuận li hôn?”

“Nhưng làm ly hôn ở chỗ luật sư, phải là vợ chồng đồng thời trình diện.” Ngô Hạo Thiên thấy Đường Ngọc nhượng bộ, cũng thả mềm thái độ, “Đường Đường, từng là vợ chồng, chúng ta không cần thiết huyền não cương như vậy, huống chi, chuyện em gạt tôi sinh ra Khang Khang, tôi cũng bỏ qua, để Khang Khang ở nhà họ Ngô vài ngày, để cho ba mẹ gặp cháu của họ.”

Đường Ngọc nghe Ngô Hạo Thiên nói có đạo lý, trong khoảng thời gian ngắn cũng tìm không ra lời phản bác.

Ngô Hạo Thiên thừa thắng truy kích chặn lại lời Đường Ngọc nói, “Như vậy đi, mấy ngày nữa, chờ tôi xử lý xong vài chuyện, tôi sẽ gọi điện thoại hẹn em ra ngoài làm thủ tục li hôn.”

Đường Ngọc suy nghĩ một chút, rốt cuộc đồng ý. “Được rồi.”

Ngô Hạo Thiên cúp điện thoại, lộ ra tươi cười đắc ý, tất cả mọi chuyện, đang phát triển theo kế hoạch của anh, hiện tại nhiệm vụ của anh là nắm chặt thời gian, làm xong “Một số chuyện”, đến lúc đó, anh muốn cho Đường Ngọc một sự vui mừng.

Đường Đường a Đường Đường, đời này anh nhất định lấy em.

Những ngày con trai bảo bối không có ở bên cạnh, tinh thần Đường Ngọc luôn không tốt, cô cũng còn bị cuộc điện thoại ngày hôm đó của Ngô Hạo Thiên làm cho rầu rĩ.

Thật ra thì nghe được Ngô Hạo Thiên chủ động nói làm thủ tục li hôn với cô, cô nên cao hứng, nhưng tại sao, tim của cô luôn trống rỗng? Đây là một cơ hội cuối của cô và Ngô Hạo Thiên, bỏ lỡ, sẽ thật sự không còn cách nào vãn hồi?

Đường Ngọc không dám nghĩ tiếp, chỉ cần thoáng nghĩ đến quá khứ của cô và Ngô Hạo Thiên, vết sẹo đã kết vấy trong lòng sẽ rách ra, cô không yên lòng nằm ở trên bàn, chỉ nghe thấy ở cửa có người gọi cô tên.

“Xin hỏi tiểu thư Đường Ngọc có ở đây không?”

Đường Ngọc đứng lên, “Là tôi”

“Nơi này có một bó hoa tươi, muốn mời ký nhận.”

Đường Ngọc ký tên rất nhanh, cầm bó hoa bách hợp trong tay mà ngăn người, đồng nghiệp bên cạnh đưa đầu qua, ngửi hương hoa thơm ngát, trêu chọc: “Đường Đường, gần đây có số đào hoa à? Ngày ngày đều có người tặng hoa tươi cho cô, thế nào, yêu?”

Đường Ngọc nhún vai nói “Tôi càng muốn biết là ai tặng hơn cô!” Nhắc tới cũng kỳ quái, kể từ ngày Khang Khang đến chỗ Ngô Hạo Thiên, mỗi ngày cô đều nhận được một bó hoa tươi, hơn nữa hoa mỗi ngày đều không giống nhau, phía trên tất nhiên kèm theo một tấm thiệp.

Cô mở tấm thiệp ra, trên đó viết, gặp gỡ em không phải một sự sai lầm xinh đẹp, mà đã định ra một tình yêu không thể bỏ qua trong đời này của anh.

Không biết sao Đường Ngọc lại run cầm cập một lát, rốt cuộc là ai? Mỗi ngày đều viết mấy lời thật nổi da gà cho cô, chẳng lẽ là Trần Tư Vĩ?

Cô cầm điện thoại di động lên, muốn chất vấn Trần Tư Vĩ, có phải anh là người tặng hoa không, kết quả Trần Tư Vĩ lại xuất hiện tại cửa.

Đường Ngọc vội vàng đứng lên nghênh đón, vừa thấy liền hỏi: “Tư Vĩ, sao gần đây anh cứ tặng hoa cho em?”

Mặt Trần Tư Vĩ mê mang, anh nhìn thấy bó hoa bách hợp trên bàn của Đường Ngọc thì dở khóc dở cười, anh dùng đầu ngón chân cũng đoán được, đây là trò ngây thơ của ai, Đường Ngọc lại không nhìn ra! Anh gật gù đắc ý đi đến trước bàn cầm thiệp lên, cau mày nói: “Lời này thật là buồn nôn.”

“Anh cũng biết à! Vậy còn viết lời buồn nôn như vậy!” Đường Ngọc dùng mắt liếc nhìn anh.

Trần Tư Vĩ vô tội nhún vai, “Anh không có buồn nôn như thế, không phải anh tặng em đâu.”

“Thật không phải anh?” Đường Ngọc vẫn không tin.

“Thật không phải. . .” Mặc dù anh rất muốn tặng, nhưng bây giờ Đường Ngọc đã không cần anh tặng.

“Vậy là ai chứ?” Đường Ngọc cúi đầu trầm tư, “Là ai đang giở trò?”

Trần Tư Vĩ than thở, vì khiến Ngô Hạo Thiên bỏ qua việc Tư Dư lái xe đụng Đường Ngọc, hôm nay anh mới tới thăm dò quân tình, thuận tiện gõ gõ trống, khiến Đường Ngọc thuận lợi tham gia “Ước hẹn” đặc biệt của Ngô Hạo Thiên.

“Tư Vĩ, sao anh đột nhiên tới?” Đường Ngọc không nghĩ ra được kết quả, lúc này mới phát hiện ra, lúc này Trần Tư Vĩ không phải nên ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc sao?

Kể từ sau khi sinh Khang Khang, Đường Ngọc vì nuôi gia đình, nên đến làm ở tập đoàn của Trần Tư Vĩ.

“Oh.” Trần Tư Vĩ lúng túng gãi gãi đầu “Anh nghĩ đến ngày mai em phải đi đón Khang Khang, nên tới xem em có cần giúp gì hay không.”

“Có gì cần giúp chứ? Ngày mai bổ sung hết thủ tục li hôn với Ngô Hạo Thiên, em liền trở lại.”

“Em thật muốn ly hôn với anh ta?” Trần Tư Vĩ cẩn thận hỏi từng li từng tí.

Đường Ngọc rũ mí mắt xuống, che giấu chán nản ở trong lòng, “Đây là hợp đồng mà em và anh ấy đặt ra từ trước, em chỉ hoàn thành lời hứa của em.”

“Đường Đường. . .” Trần Tư Vĩ lôi kéo Đường Ngọc đi vào phòng giải khát, thử dò xét hỏi: “Em thật tuyệt không lưu luyến anh ta sao? Hay là. . . Em thật chết tâm với anh ta rồi?”

Đường Ngọc trầm mặc, mặc dù cô rất muốn dối lòng nói với Trần Tư Vĩ, cô thật không thương người đàn ông ghê tởm đó, nhưng cô không muốn lừa mình dối người qua cả đời, coi như cô lừa toàn thế giới, sao cô có thể lừa gạt tim của mình?

Đường Ngọc trầm mặc vừa đứng nói rõ tất cả, Trần Tư Vĩ cũng thoáng an tâm, Đường Ngọc còn yêu Ngô Hạo thiên, như vậy tất cả việc anh làm vì cô đều là chính xác, cũng đáng.

Anh chợt nắm hai vai Đường Ngọc, ý vị sâu xa nói: “Đường Đường, chúng ta làm bạn nhiều năm, mặc dù không tính là tri kỷ không gì không nói, nhưng mà ở trong lòng anh, em là người bạn tốt nhất của anh, cho nên thân là bạn bè, anh muốn nghiêm túc nói vài lời thật lòng với em.”

Đường Ngọc không dám nhìn anh, cô làm sao không biết cảm tình của Trần Tư Vĩ đối với cô? Nhưng cô sợ đối mặt với anh, đúng như lời anh nói, bọn họ là bạn bè, cô không có cách nào đáp lại tình yêu của anh, một khi tầng quan hệ này bị chọc phá, chỉ sợ bọn họ cả bạn bè cũng không làm được.

“Đừng sợ, Đường Đường.” Trần Tư Vĩ làm sao không hiểu về mặt lúc này của Đường Ngọc? “Sao anh không biết em đang nghĩ gì? Thật ra thì anh muốn em nhớ mấy lời kể của anh. . . Có những hạnh phúc nhất định phải tranh thủ, có một số việc cũng không phải như em thấy, chân tướng chân chính lại hoàn toàn khác biệt, nếu như hiểu lầm thì hãy bỏ qua, gặp phải hạnh phúc thì vững vàng nắm chặt nó, không cho nó mất đi lần nữa.”

Đường Ngọc mờ mịt, không biết Trần Tư Vĩ nói lời này là có ý gì.

Trần Tư Vĩ lại nói sang chuyện khác nói: “Anh nói. . . Nếu ngày mai ly hôn, không bằng ăn mặc xinh đẹp chút, đừng để Ngô Hạo Thiên xem thường, phải bày ra dáng vẻ đẹp nhất với anh, khiến người đàn ông kia hối hận!”

Nghe lời Trần Tư Vĩ nói, Đường Ngọc cảm thấy anh nói cực kỳ có đạo lý, không thể để cho cái tên ác liệt đó xem thường, rồi đi anh, cô vẫn có thể sống quang vinh chói lọi.

Đường Ngọc nặng nề gật đầu, “Ừ, hiện tại em đi mua quần áo mới.”

Trần Tư Vĩ cười cười sâu xa, nhiệm vụ của anh hoàn thành.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Đường Ngọc đã sớm rời giường, ngày hôm qua cô không chỉ mua bộ váy mới ra mùa này, còn đặc biệt làm kiểu tóc mới.

Trước khi ra cửa, Đường Ngọc lại tỉ mỉ quan sát mình trong kính một lần, bởi vì sinh đứa bé, hôm nay cô đầy đặn hơn, trước sau lồi lõm, vóc người mỹ lệ, trên mặt còn trang điểm tinh xảo, nhìn thế nào, cô đều không giống đi ly hôn, ngược lại giống như đi kết hôn.

Cô không khỏi cười mỉa, cũng không thể để Ngô Hạo Thiên xem thường, thua người không thua trận! Nếu năm năm trước đã chuẩn bị rời xa anh ta, năm năm qua không có anh, cô vẫn sống tốt đó thôi?

Chỉ là. . . Thỉnh thoảng. . . Thỉnh thoảng, ban đêm tịch mịch, sẽ nghĩ về Ngô Hạo Thiên.

Bất tri bất giác, trong lòng cô lại dần dần mất hồn, nhớ tới những điều tốt của Ngô Hạo Thiên, phần yêu say đắm bị cố ý đè nén, lại giương nanh múa vuốt ra ngoài; Đường Ngọc thống hận sự mềm yếu của mình, thống hận mình nhớ mãi Ngô Hạo Thiên không quên, đã đến lúc này, sắp làm thủ tục li hôn rồi, cô lại vẫn còn ôm ảo tưởng với người đàn ông không thương mình.

Chỉ là Đường Ngọc cảm thấy buồn bực, chỗ Ngô Hạo Thiên và cô hẹn gặp, lại là bên ngoài một giáo đường, chẳng lẽ bây giờ luật sư chỉ vì kiếm tiền, một mặt công chính kết hôn cho người khác, một mặt giúp người khác bỏ sung thủ tục li hôn tại giáo đường bên ngoài?

Đường Ngọc cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng lại không nghĩ ra được dụng ý chân chính, chỉ có thể nhắm mắt, chạy tới bên ngoài giáo đường đã hẹn.

Nhìn khắp nơi, Đường Ngọc không thấy bóng dáng của Ngô Hạo Thiên, xa xa lại nhìn thấy con trai bảo bối của mình, đứng ở cửa giáo đường đi về phía mình.

“Mẹ!” Đường Khang Khang. . . A, không, hiện tại phải là người bạn nhỏ Ngô Khang Khang, nhiệt tình ngoan ngoãn Đường Ngọc.

“Khang Khang!” Đường Ngọc kích động hô lên, cô từ bậc thang ba chân bốn cẳng chạy lên trên, “Khang Khang!”

Mắt thấy Đường Ngọc sắp bắt được cánh tay nhỏ của Khang Khang, Khang Khang lại đột nhiên lách người, chui vào trong giáo đường.

Đường Ngọc thở hồng hộc đứng ở cửa kêu to: “Này! Khang Khang, giáo đường không thể xông loạn! Người ta. . .” Cô đẩy cửa ra lặng lẽ đi vào, Đường Ngọc không dám ngẩng đầu lên, chỉ sợ trong giáo đường có người cử hành hôn lễ, khi cúi đầu tìm kiếm mình con trai thì lại phát hiện bốn phía có cái gì không đúng.

Khoảnh khắc Đường Ngọc ngẩng đầu lên chợt sửng sốt, ghen hờn nhìn trần trối người trong giáo đường.

Chung quanh cô đứng đầy người, những người này cô đều biết, có ba chồng mẹ chồng trước của cô, có cha mẹ lẽ ra đang ở Singapore, có đồng nghiệp bây giờ, thậm chí ngay cả anh em Trần Tư Vĩ đều ở trong đám người, mà con trai bảo bối của cô, thì khéo léo đứng ở đối diện cha xứ.

Bây giờ là tình huống thế nào? Đường Ngọc không hiểu nhìn quanh, chợt bên tai truyền tới khúc quân hành hôn lễ, chỉ thấy từ một cánh cửa khác của giáo đường, có một bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi đi ra.

Người nọ không phải ai khác, chính là Ngô Hạo Thiên khiến Đường Ngọc yêu hận đan xen. Ngô Hạo Thiên mặc vest trắng, nện bước ưu nhã đi tới trước mặt của Đường Ngọc, quỳ một gối xuống.

Có ngu hơn nữa, Đường Ngọc cũng có thể đoán được ý tứ của anh, nhưng còn chưa dám tin tưởng, đầu lưỡi thất lại: “Anh. . . Đây là. . .”

Cô thất kinh cầu cứu con trai, mà Khang Khang lại tỏ vẻ xem kịch vui.

“Đường Đường, gả cho anh, anh sẽ yêu em cả đời, chăm sóc em, không xa không rời.” Ngô Hạo Thiên lấy ra một chiếc nhẫn từ trong túi, chính là chiếc nhẫn mà năm năm trước Đường Ngọc trả lại cho Ngô Hạo Thiên chính.

“Em. . .” Đường Ngọc khiếp sợ đứng tại chỗ, cô thật là muốn đồng ý với anh, nhưng khi con người đang kích động, sẽ nghĩ đến vài việc phức tạp, cô chợt ý thức được một vấn đề, nói: “Anh là bởi vì Khang Khang, cho nên mới quyết định cho nó một gia đình hoàn chỉnh sao?”

Ngô Hạo Thiên chưa kịp giải thích, Ngô Khang Khang bên cạnh lại đứng không yên, cậu đi tới, nói với Ngô Hạo Thiên: “Ba, con đã nói phương pháp này của ba không thể thực hiện được! Mẹ có lúc ngây ngốc.”

Ngô Hạo Thiên bị con trai dạy dỗ, trong lòng rất không vui, tiểu quỷ thối này, hiểu được quá nhiều. . .

“Còn mẹ nữa.” người bạn nhỏ Ngô Khang Khang uốn éo khuôn mặt nhỏ nhắn, cực kỳ nghiêm túc nói: “Không phải là con nói mẹ đầu, ba làm nhiều việc ẹ như thế, sao mẹ không hiểu? Uống công con và ba diễn trò dụ mẹ đến đây.”

Mặt Đường Ngọc lần lượt thay đổi tím tím xanh xanh, cô thật muốn nói đứa con trai này không phải do cô sanh.

Lúc này Ngô Thanh Tuyền đi tới, ôm lấy cháu trai bảo bối của mình, cõng lòng đầy áy náy nói với Đường Ngọc: “Đường Đường, ba đã biết nguyên nhân ban đầu con rời bỏ Hạo Thiên, con đã hiểu lầm nó, tất cả đều không có liên quan với nó, đều là lỗi của ba, là ba làm cho nhà họ Đường phá sản, nó không hề biết; khi biết con là con gái nhà họ Đường nó cũng không muốn lừa con, nó chỉ không muốn con bị thương tổn, sợ con hiểu lầm. . . .” Ngô Thanh Tuyền càng nói càng động dung, mắt dần dần ẩm ướt, tất cả, đều là ông già như ba không đúng, con tha thứ Hạo Thiên đi! Những năm này, nó vẫn nhớ mãi con không quên, chúng ta đều thấy được.” Nói xong, Ngô Thanh Tuyền ôm cháu trai đi tới trước mặt hai người lớn nhà họ Đường.

Lúc này người yêu cũ gặp nhau, đã không còn thâm tình lúc trước, ông chỉ cảm thấy rất áy náy với họ, nghĩ tới, nghĩ tới, ông lại chảy nước mắt, đó là nước mắt sám hối, ông cảm thấy xin lỗi cầm tay ba Đường, run rẩy nói: “Thật xin lỗi, nếu như không phải do tôi, hai đứa trẻ này cũng sẽ không có nhiều hiểu lầm như vậy, xin hai người tha thứ tôi. . . .”

Đường Lam Tường không nghĩ tới, Ngô Thanh Tuyền sẽ chủ động nói xin lỗi với ông, nói thật, về chuyện nhà họ Đường phá sản, trong lòng ông cũng không phải chưa từng oán hận ông ấy, nhưng vài năm quq, những oán hận trong lòng cũng dần dần phai nhạt. Dù hận thì việc cũng đã xảy ra, cho nên đối với quá khứ, ông cũng bỏ qua, đã tha thứ cho ông ấy.

Lại nói, Ngô Hạo Thiên con trai của Ngô Thanh Tuyền, làm những chuyện này vì con gái mình, ông đều nhìn ở trong mắt, ông thấy rất may mắn vì con gái của mình, có thể tìm được người yêu nó như thế, ân oán đời trước cũng đã đến lúc chấm dứt.

Đường Lam Tường bỏ qua hiềm khích lúc trước vỗ vỗ tay Ngô Thanh Tuyền, thoải mái nói: “Tất cả đều đã qua, anh không cần chú ý quá mức! Thân gia. . . .”

Ngô Thanh Tuyền nghe được Đường Lam Tường gọi mình “Thân gia” trong lòng giống như nhắc lên ngàn tầng sóng, kích động đến nói không ra lời.

Đường Lam Tường còn nói: “Thật ra thì nếu như ban đầu nhà họ Đường không phá sản, con gái của tôi cũng sẽ không gặp phải Hạo Thiên nhà anh! Tính toán ra, anh chính là người làm mai cho hai đứa!”

“Đúng, đúng. . . .” Ngô Thanh Tuyền vui mừng gật đầu, “Về sau tôi nhất định xem Đường Đường là con gái ruột của mình. . . .”

Bên nào, bốn người già đang giải trừ hiềm khích tâm sự với nhau, bên kia, anh em nhà họ Trần cũng đi tới.

Năm năm không gặp, Trần Tư Dư thay đổi rất nhiều, khí chất lạnh nhạt mà trầm ổn, mặt mày cũng sáng sủa hơn, cô nhìn Đường Ngọc trước mắt, trong lòng có ngàn vạn ngôn ngữ muốn nói với cô, lại không biết nói từ đâu.

Nghĩ tới trước kia mình đã làm sai chuyện, áy náy trong lòng Trần Tư Dư khiến cho cô ghen ngào, nước mắt chảy xuống giống như nước sông vỡ đê, trong lòng cô biết áy náy của mình dành cho Đường Ngọc đâu chỉ một hai câu là nói hết? Nhưng nếu như không thừa dịp lúc này nói ra, cô sẽ hối hận cả đời.

Trần Tư Vi bên cạnh thấy Trần Tư Dư ghen ngào, trong lòng tự nhiên hiểu rõ ý tưởng của em gái, anh nhẹ nhàng nói ở bên tai cô: “Đi đi.”

Lấy được khích lệ, Trần Tư Dư cảm kích liếc mắt nhìn anh của mình, dùng sức gật đầu một cái, cô hít sâu một hơi, đi tới trước mặt Đường Ngọc, nói “Đường Đường, tôi thực xin lỗi cô, lời ban đầu, đều là tôi lừa gạt người, tôi chỉ muốn khiến cô rời bỏ Ngô Hạo Thiên; là tôi thật xấu, không chỉ có lừa cô, trận tai nạn xe cộ năm năm trước, cũng là tôi lái xe đụng cô. . . . Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi cũng không muốn thương tổn cô, chỉ là lúc ấy tôi còn trẻ tuổi không hiểu chuyện, cầu xin cô tha thứ tôi. . . . Nếu không đời này của tôi không thể thanh thản.” Nói xong, Trần Tư Dư còn quỳ xuống.

Lời sám hối của cô khiến Đường Ngọc sợ hết hồn, cô vội vã kéo Trần Tư Dư đã quỳ trên mặt đất, nhưng hiện tại cô lại không biết nên nói như thế nào mới chính xác.

Lòng của Đường Ngọc cũng rối loạn, cô rút cuộc bình tĩnh từ trong tất cả khiếp sợ, thì ra tất cả bây giờ, đều là trước đó an bài, bọn họ đang tập thể giải thích với cô tất cả về năm năm trước; thì ra là năm năm trước, đều chỉ là hiểu lầm, như vậy Hạo Thiên anh. . . . Thật yêu cô sao?

Hôm nay cô vẫn không có lòng tin suy đoán lòng của Ngô Hạo Thiên.

Trần Tư Vĩ ôm em gái của mình, muốn nói xin lỗi, nhưng lời đến khóe miệng lại sửa lại miệng, bây giờ Đường Đường cần trợ giúp lực lượng đi tới, anh vẫn nguyện ý làm người lặng lẽ dâng hiến bên cạnh Đường Ngọc, anh chỉ nói với cô “Đường Đường, hạnh phúc của em đang ở trước mắt, bắt lấy nó đi!”

Hạnh phúc. . . . Đang ở trước mắt. . . . Những lời này chợt khiến trước mắt Đường Ngọc rõ ràng, cô ngó ngẩn nhìn Ngô Hạo Thiên vẫn quỳ gối trước mặt của mình, trong tay của anh còn đang cầm chiếc nhẫn kia.

Ánh sáng ấm áp chiếu lên gương mặt nhu hòa của Ngô Hạo Thiên, lúc này anh ấy thật gần mình, gần đến có thể chạm tay vào, đây mới thật là hạnh phúc của cô sao?

Ngô Hạo Thiên rút cuộc mở miệng lần nữa: “Đường Đường, nhiều người nói xin lỗi với em như vậy, thật ra thì người chân chính nên nói xin lỗi là anh, anh mới là người tổn thương em sâu nhất; nếu như không có hợp đồng hôn nhân ban đầu, nếu như anh sớm thừa nhận anh yêu em, nếu như ngày đó anh không đi làm, em sẽ không có cơ hội rời khỏi anh; năm năm, anh đều cảm thấy hối hận vì hành động ngu xuẩn của mình, không có lúc nào không nhớ đến em, tình yêu dành cho em mỗi ngày một sâu hơn, anh biết rõ đây là trời cao trừng phạt anh, nhưng chỉ vì em, anh vui vẻ chịu đựng. . . .”

Thâm tình của Ngô Hạo Thiên khiến ọi người động dung, cũng làm cho lỗ mũi Đường Ngọc đau xót, trong lòng run rẩy, anh nói anh yêu cô. . . .

“Hạo Thiên. . . .” Đường Ngọc khẽ gọi.

“Anh còn muốn cảm ơn em, cảm ơn em để cho anh gặp em, cảm ơn em sinh một đứa con trai đáng yêu cho anh, nếu như không phải em, anh sẽ không thể nghiệm được tình yêu đẹp nhất thế gian. . . . Anh không biết anh làm cái gì, mới có thể khiến em tha thứ anh, nhưng mà anh phải cho em biết, anh yêu em, từ lần đầu tiên nhìn thấy em năm năm trước, em cũng đã tan ra từng chút hòa vào trong lòng anh, em là một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của anh.” Ngô Hạo Thiên kéo tay Đường Ngọc, nhẹ nhàng hôn lên, “Cho anh thêm một cơ hội, để cho chúng ta ở chung lần nữa, được không?”

Nước mắt tích đầy trong mắt Đường Ngọc chậm rãi rơi xuống, cho dù trái tim sắt đá hơn, cũng không chống được sự thâm tình của Ngô Hạo Thiên.

Cô rút cuộc trả lời anh, nhẹ nhàng gật đầu, “Em cũng yêu anh, Hạo Thiên, rất yêu, rất yêu. . . . Còn yêu anh hơn anh yêu em. . . .”

Lấy được lời hứa của Đường Ngọc, Ngô Hạo Thiên cũng khóc không thành tiếng, anh cầm chiếc nhẫn lên, cẩn thận từng li từng tí đeo lên cho cô, ngay sau đó nâng khuôn mặt nhỏ nhắn dính nước mắt của cô lên, hôn môi đỏ mọng của Đường Ngọc, một cái hôn này, là lời thề một đời một thể không đổi của anh.

Đường Ngọc chảy nước mắt ngọt ngào, hôn trả Ngô Hạo Thiên, hạnh phúc tựa như ánh mặt trời ấm áp nhất, bao phủ ở trên hai người yêu nhau.

Một khắc kia, cô đã bắt đầu ảo tưởng mình mặc áo cưới xinh đẹp, một tay nắm tay Ngô Hạo Thiên anh tuấn hào phóng, một tay dắt Khang Khang, cùng nhau đi vào giáo đường, bọn họ sẽ cùng thề trước mặt cha xứ, vô luận sau này còn gặp phải bao nhiêu gian nan hiểm trở, bọn họ đều không thả tay nhau, sẽ yêu nhau một đời một thể, không xa không rời.

Hết truyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-truoc-duoi-toi-cua>